

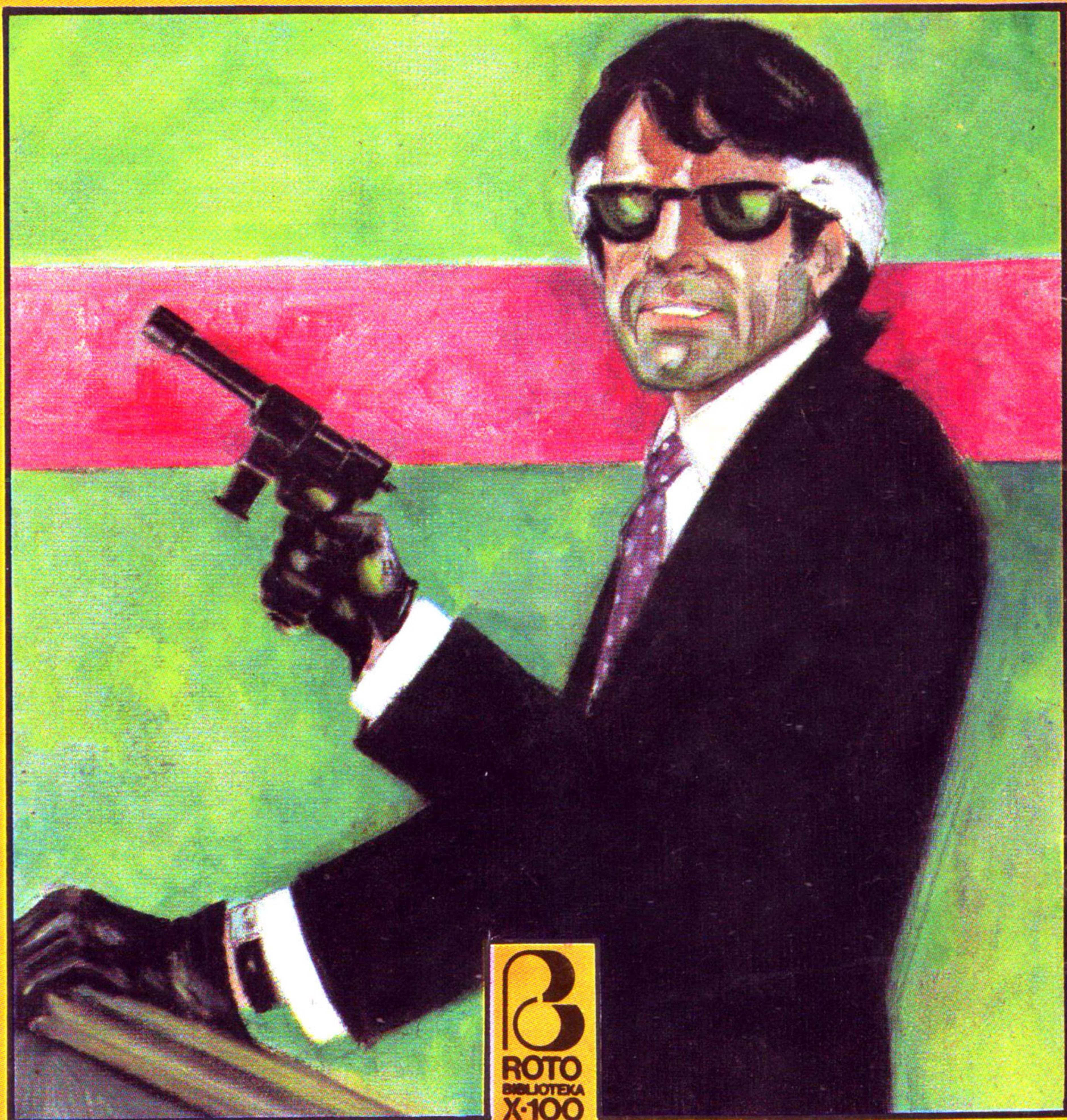
LUN, KRALJ PONOĆI

FREDERIK EŠTON

LUN PROTIV HEKATE

BROJ 5

180 DINARA

B
ROTO
BIBLIOTEKA
X-100

LUN – KRALJ PONOČI

5

1986.

F. Ešton

LUN PROTIV HEKATE

X-100

Urednik izdanja

GRADIMIR PAŠĆANOVIĆ

Recenzent

P. POPOVIĆ

Izdaje i štampa: Novinska, izdavačka i štamparska radna organizacija »**DNEVNIK**«, **OOOR** »**IZDAVAČKA DELATNOST**«, Bulevar 23. oktobra 31 Novi Sad, telefon (021) 621-555. Broj žiro-računa: 65700-603-6350. Direktor **NIŠRO** »**DNEVNIK**«: **JOVAN SMEDEREVAC**, Rukovodilac **OOOR** »Izdavačka delatnost«: **ILIJA VOJNOVIĆ**, Glavni i odgovorni urednik **OOOR**: **TODOR ĐURIĆ**, Urednik Redakcije knjiga: **MILORAD PREDOJEVIĆ**, Sekretar Redakcije: **ZDENKA KARABASIL**, Tehnički urednik: **JULIŠ ARVANITIDIS**, Korektor: **SAVA MALEŠEVIĆ**

Tiraž: 80.000 primeraka

F. Ešton

LUN PROTIV HEKATE

I

Pošto su na uzvišenju Vimblدون Komona sačekali zalazak sunca i uživali u nežnim bojama prolećnog lišća, dva čoveka su počela da silaze prema ulici koja je sa ove strane ograničavala Ričmond park. Prvi je bio visok i lepo građen. Njegove oči boje kaljenog čelika vedro su gledale na druga koji je onako dežmekast i težak čvrsto koraćao pričajući nekakav veseli doživljaj iz mornarskog života. Pri tome je bacao pogled na široku panoramu Londona, koja ga je podsećala na velika pristaništa puna brodova.

Njihov razgovor prekide jecaj u žbunju ka kome su se kretali. Bilo je to jećanje ranjenika u samrtnoj agoniji.

— Šta to može biti? — upita mornar zastajući.

— Požurimo! — doviknu visoki čovek i potrća k mestu odakle se čuo hropac.

Na zemlji se uvijalo telo mladog čoveka u svetlosivom odelu natopljenom krvlju. Njegov pogled se gasio, a ruke drhtale, pritisnute na rane iz kojih je isticala krv.

— Ovaj je izboden na mnogo mesta — reće mornar podižući ranjenikovu glavu.

Drugi čovek se nadnese iznad mladića i pogleda rane.

— Izgleda... — htede nešto da kaže, ali ućuta.

— Hekata... otkrio sam... ubili su me... Treba javiti... policiji... —

teško je izgovarao ranjenik mešajući reći i jauke.

Ali glas mu zamre i on klonu ne dovršivši svoju poruku.

— Šta treba da javimo? Govorite! Kažite nam! — uzbuđeno je pitao visoki pridošlica.

Ali sve je bilo uzalud. Pogled ranjenog se isprazni, ruke skliznuše na beli šljunak i poslednji drhtaji tela prestadoše. Bio je mrtav.

— Milion mu krvoćednih ajkula, ovaj je mrtav! — uzviknu mornar.

— To je oćito, dragi Same. Treba da vidimo šta da se radi — dodade visoki čovek navlaćeci rukavicu.

Zatim pruži ruku k mrtvacu i napipa njegov novćanik. Pregleda ga i naće detektivsku kartu na kojoj še videlo da se zove Hari Markvej.

— Pa to je sin jednog mog pokojnog prijatelja! — uzviknu drhtavim glasom. — Ne zvao se ja Donald Sikkert ako ne pronaćem ubicu ovog mladića... Stari Džefri Markvej poginuo je pre tri godine. Njegov detektivski biro nasledio je Hari, koji je završio pravo pre godinu dana.

— Jesi li ga poznavao? — upita Samjuel Makferson.

— Da, ali kao dećaka. Nisam ga video već devet godina... Izmenio se mnogo — odgovori Donald Sikkert.

Njih dvojica se osvrnuše okolo, pogledaše da nisu ostavili kakav trag i brzo se udaljiše. Žurili su ka najblićoj telefonskoj govornici.

Reporter Artur Markinč svratio je predveče u redakciju svog lista da vidi je li sve u redu sa reportažom za večernje izdanje. Već deset dana prikupljao je podatke o tajanstvenoj bandi koja je ucenjivala po Londonu. Skotland Jard i sve ostale policijske službe uzalud su tragali za ucenjivačima. Posao im je otežavalo to što ucenjivani nisu hteli da sarađuju sa policijom, jer njihovi poslovi redovno nisu bili za pričanje.

Markinč je to znao i trudio se da na svoj način doprinese otkrivanju zločinaca. Obavezao se preko svog lista da neće pomenuti imena ucenjenih, a još manje tajnu koju su ucenjivači saznali i iskoristili. Tako je došao do mnogih podataka i video nekoliko pisama koja su sadržavala ucenu. Svako je bilo potpisano sa »Hekata«.

U današnjoj reportaži između ostalog je pisao:

»...Hekata nalazi svoje žrtve u svim slojevima londonskih građana. Saznaje najraznovrsnije tajne, fotografiše ljubavne parove, pretili i ucenjuje. Lice koje vodi bandu ucenjivača kreće se u najvišim krugovima, ili ima svoje ljude tamo, ali zna i sve tajne podzemlja. Tom licu nisu nedostupne političke tajne i u isto vreme postupci sitnih kradljivaca ili devojaka koje se nedozvoljeno bave prostitucijom.

Ucene su uvek određene prema mogućnostima žrtve. Nekad je to svega pedeset funti, a nekad i stotinu hiljada...

Način na koji ucenjivači primaju novac veoma je jednostavan. Oni u pismu muškarcu kažu da novac dani nosi u određenom džepu i da ne pokušava da uhvati malog džeparoša, koji će biti posrednik u predaji. Ženama saopštavaju da u svojoj torbi uvek treba da imaju iznos ucene i da dozvole da im bude ukradena...»

Čitajući prvi otisak svoje reportaže, Markinč je razmišljao o uzrocima neuspeha policije. Prekide ga

zvonjenje telefona i on se javi. Sledećeg trenutka njegovo lice se razvuče u radostan osmeh.

— Kakvo zadovoljstvo što čujem tvoj glas! Pa gde si tako dugo? Zašto zaboravljaš starog prijatelja? Hoću li te videti? — pitao je brzo i nestrpljivo.

— Saslušaj me, Arture, žuri mi se — čuo se glas iz slušalice.

Bio je to Donald Sikert, poznat pod nazivom »Lun, kralj ponoći«. Sada je svom prijatelju javljao šta se dogodilo na Vimbldon Komonu.

— Zar je pomenio Hekatu!? — iznenadi se Markinč.

— Jeste, ali to mi ništa ne govori. To ime je iz mitologije — reče Lun.

— Tačno je! Baš mi je na stolu otisak današnje reportaže u kojoj pišem o bandi ucenjivača koja se služi tim imenom. Slušaj ko je bila Hekata — odgovori Markinč spremajući se da pročita deo reportaže:

»...Po grčkoj mitologiji Hekata je božanstvo podzemlja, zaštitnica čarobnjaštva. Prate je sablasti, noćna prividenja i besni psi. Ona donosi propast svakome koga sretne. Obično se pojavljuje na raskršćima gde se izvršava smrtna kazna. Zbog toga je dobila i ime Trivi, a slikaju je sa tri tela. Njen amblem su zmija, bič, baklja i mač...»

— Znaš li nešto više o licu koje prisvaja to ime strašne boginje podzemlja? — upita Donald.

— Ništa određeno. Ne znam čak ni to da li je muškarac, ili žena — odgovori Markinč.

— Onda uzmi na sebe da sve javiš Skotland Jardu, najbolje starom inspektoru Diksonu. Ne želim da se sazna da ću i ja biti umešan u celu stvar, a inače ne mogu da se pojavim. Kad sve bude uređeno i kad stigneš, potraži inženjera Donovanu u »Empedoklo klubu« — zaključujući Sikert i pozdravi reportera.

Ovaj brzo potraži Skotland Jard, obavesti inspektora o ubistvu izbegavajući da kaže od koga je za njega čuo i prekide vezu. Trenutak

se zamisli, a onda otrča do urednika.

— Večeras ću svojoj reportaži dodati: »Nova žrtva Hekatine učenjivačke bande«! Odlazim! — doviknu i otrča k liftu.

Uskoro se nađe na Vimbldon Komonu. Kroz drveće su se videla policijska i sanitetska kola. Stručnjaci su snimali leš, pretraživali okolinu i uzimali otiske u gipsu sa vlažne zemlje u blizini.

Inspektor Dikson je stajao zamišljen. Kad ugleda Markinča, kiselo se nasmeši i pride mu odmeravajući ga podozrivo pogledom.

— Opet ti, vraziji rođače! Ko te je obavestio o ovome? — upita bez pozdrava.

— Nisi dobre volje, stari. Ne misliš valjda da sam ga ja ubio — nasmeja se Markinč.

— Verujem da imaš alibi. Ali ko ti je javio? — dodade inspektor.

— Jedan nepoznati glas. Rekao je da je sa nekim prijateljem šetao ovuda i video ranjenika koji umire. Naveo mi je poslednje reči ubijenog. Ne želi da ima posla sa policijom. Valjda je nekad video kako inspektor Dikson dočekuje svog prijatelja Markinča — pričao je reporter zajedljivo.

Inspektor ne izdrža da se ne nasmeši.

— Dobro, dobro, ne svađajmo se — progunda. — Sada idemo u Markvejev biro. Možda ćemo naići na kakav trag, jer ovde se ne može učiniti ništa više.

— Uskoro je Markinč vozio za inspektorovim službenim kolima. Zaustavili su se u Ulici Sent Džems, gde se nalazio Markvejev detektivski biro. Tamo nije bilo nikog. Od portira zgrade saznali su da sekretarica biroa stanuje u blizini. Desećak minuta kasnije pred njima je bila mršava starija devojka lica išaranog pegama. Njene oči su žmirkale dok je nameštala naočari debelih stakala.

— Šta se dogodilo? — pitala je inspektora.

— Detektiv Hari Markvej je ubijen. U interesu istrage treba da pregledamo biro i razgovaramo sa vama — odgovori inspektor smrknuto.

Devojka se povede i bolno jauknu. Suze joj navreše na oči i ona se uhvati za grlo gušeći se u plaču.

— Smirite se i otvorite nam biro — pokuša da je umiri inspektor Dikson.

Nekoliko minuta devojka nije mogla da govori, a onda se primiri, izvadi ključeve biroa i propusti inspektora, jednog policajca i reportera.

Biro je imao dva odeljenja. U jednom su bili sto za sekretaricu i ormani za arhivu, a u drugom šest fotelja, radni sto detektiva, velika gvozdena kasa i orman. Sve je izgledalo netaknuto.

— Na čemu je radio Markvej ovih dana? — upita inspektor.

— Od nepoznatog lica dobio je ček na pet stotinu funti i zahtev da otkrije bandu učenjivača, koja se potpisuje sa »Hekata«. Dosije o tome je u kasi, ali ja nemam ključ. Bio je kod Harija — objasni sekretarica.

— Ali kod njega nisu nađeni nikakvi ključevi — primeti inspektor.

— Morao ih je imati. Kako to da nisu nađeni?! — začudi se devojka i pogleda prema kasi.

Inspektor je već pogađao šta se dogodilo. Ubica ili njegovi saradnici domogli su se ključeva i preduhitrili policiju. Taj zaključak se uskoro potvrdi. Kad otvoriše ormene, od kojih je sekretarica imala ključeve, videlo se da ih je neko pretraživao na brzinu.

Pola sata kasnije stručnjak za kase uspeo je da otvori i ovu u detektivskom birou. Ali u njoj nije bilo dosijea o Hekati. Ništa u celom birou nije davalo mogućnosti da se nađe kakav trag. Ostajalo je da se počne ona duga, mučna istraga u kojoj se ispituju sva lica sa kojima je detektiv viđan poslednjih dana.

— Zapečatićemo biro do kraja istrage -- zaključi inspektor.

Sekretarica predade sve ključeve i izide plaćući. Znala je da »Detektivski biro Markvej« više neće postojati. Mladi detektiv nije bio oženjen, a nije imao pomoćnika. Od porodice nije imao nikog, a nasledivala ga je udata rođaka, čiji muž je bio profesor biologije.

II

Bližila se ponoć kad je Markinč stigao pred »Empedoklo klub«. Golicala ga je radoznalost ko je inženjer Donovan i zašto ga Lun šalje k njemu. Hoće li i Sikert biti tamo? Reporter je bio nestrpljiv da vidi svog prijatelja. A ovo je bilo mesto na kom bi se on mogao naći.

»Empodoklo klub« je bio ekskluzivan. Tamo su dolazili naučnici i inženjeri koje su zanimale hemija i fizika. Ulazilo se kroz veliki hol u kome je bila statua grčkog filozofa i naučnika Empedokla. Na zidu iza statue bio je u sitnom mozaiku izrađen amblem kluba, koji je prikazivao razvitak hemije i fizike počev od starog »elementarnog dijagrama« koji je izražavan rečima: »Frigida, orida, TERRA — Calidus, aridus IGNIS — Calidus, humidus AER — Frigida, humida AQUA«. Posle ovih reči nizali su se Mendeljeva tablica elemenata, simboli fizike, crteži strukture atoma i sve to opkoljeno zvezdanim nebom. Ispod amblema bila je ispisana rečenica: »Za život, ili protivu života?«. Markinč se sećao sukoba koje je izazvala ova rečenica, jer se i među naučnicima vodila politička borba. Jedni su tražili da se zabrani upotreba atomske energije u ratne svrhe, a drugi su bili za naoružanje.

To su bile sve već poznate stvari, ali je bilo zanimljivo saznati i videti šta ovde radi Lun, odnosno Donald Sikert. Čudna životna istorija ovog genijalnog čoveka uvek je uzbudi-

vala Markinča. Od dana kad je upoznao Sikerta Markinč je uspeo da sastavi dobar deo biografije ovog čudnog, usamljenog čoveka.

Dečak bez roditelja u Americi, usvojili su ga gangsteri. U glavama velikih šefova ganga Majnarda, Brauna i Falka sazrela je još pre više od dvadeset godina ideja da stvore idealnog zločinca. Izabrali su bistrog dečaka, čijeg oca su ubili kad im je postao nepotreban. Mali Sikert je trebalo da postane idealni gangster, koji bi ometao policiju mnogih zemalja vršeći besmislene i monstruozne zločine. U senci tih zločina oni bi trgovali drogama, ucenjivali, pljačkali i ubijali.

Ali odabrali su loš put u stvaranju idealnog zločinca — obrazovali su ga. Dali su mu učitelje jezika, upoznali ga sa naukom i umetnošću, vežbali ga u sportskim disciplinama. Učili su ga profesori poznatih univerziteta, umetnici, sportisti, borci džudoa i džiu-džicu, ekvilibristi, kauboiji, opsenari, mađioničari... Dovelili su ga u Englesku.

Kad je odrastao, imao je diplome dva fakulteta. Njegovo ime pojavilo se u naučnim časopisima. I tada, ne samo što su ga izgubili, nego su stekli strašnog neprijatelja. Visoko obrazovani čovek postao je humanista i zavoleo ljude i slobodu. Ustremio se na zločince, ali je pri tome došao i sam u sukob sa policijom. Već godinama se skrivao. Morao je ponovo da studira odjednom na četiri fakulteta i pod raznim imenima. Imao je diplome inženjera, lekara i pravnika. Odbranio je i jednu doktorsku disertaciju iz hemije.

• »Hladna, suha ZEMLJA — Topao, suh PLAMEN — Topao, vlažan VAZDUH, vlažna VODA«. Ovaj takozvani elementarni dijagram nastao je kao formula kojom su srednjovekovni hemičari, alhemičari i mnogi pseudonaučnici izražavali Empedoklovo učenje i »prirodnu filozofiju«.

A uz sve to nalazio je vremena da se zainteresuje za bandu zlikovaca i upuštao se u nemilosrdnu borbu. Reporteru su bila sveža sećanja na događaje u toku kojih se Lun obračunao sa svojim »šefovima«. A onda je došao onaj širom sveta poznati obračun sa otmičarima i trgovcima belim robljem.

Sada je bilo u izgledu da se Lun umeša u aferu ucenjivača. Markinč je već zamišljao naslov knjige koju će posle toga napisati: »Lun protiv Hekate«. A kakve će samo reportaže napisati!

– Tražim inženjera Donovana – obrati se reporter vrataru.

– Izvolite, on vas čeka u zelenom salonu. To je drugi sprat, peta vrata desno – objasni vratar.

Markinč ne uđe u lift, nego ustrča širokim stepeništem, na kom su korake utišavali debeli tepisi. Ulazeći u salon, zastade iznenađen. U salonu su bila samo dva čoveka – Lun i mornar Makferson. Ustadoše i pođoše u susret prijatelju koga nisu videli već pola godine. To vreme je Sikert proveo u izradi plana velikog preobražaja zemaljske kugle. Imao je svoje poglede na svet i sanjao o večnom miru. Ideja o tome uključivala je neslućeni razvoj tehnike i nauke, ogromne poduhvate na korišćenju mora, pustinja i ledenih kalota zemlje. Ovaj svestrano obrazovani čovek, talentovani naučnik i vizionar hteo je da stvori veliku dokumentaciju o mogućnostima mirnog i srećnog života i napretka u svetu. I sve to u uslovima skrivanja i usamljeničkog života. Jedini drug u tim časovima bio mu je veseli Samjuel Makferson, koji je od borbi sa bandom otmičara i trgovaca belim robljem postao njegov stalni pratilac.

– Tražim inženjera Donovana! – nasmeja se Markinč.

– Izvolite! – ceremonijalno se nakloni Lun i prsnu u smeh grleći reportera.

– Kako si mogao da se od mene skrivaš već čitavu večnost i nekoliko meseci? – upita reporter. – Zar i ti, mornarsko čudovište, pomažeš ovom neulovljivom čoveku da se skriva od mene?!

– Bili smo sasvim nasukani. Si-dro se nije moglo podići sve dok nije bio gotov nekakav »plan sreće, mira i nauke«. Inženjer... doktor, ili ne znam šta, ni kako se sve zove, ovaj ovde, nije me puštao ni da omirišem more, ili nešto slično – smejao se mornar.

– Danas smo prvi put prošetali po Ričmond parku i popeli se na Vimblدون Komon i odmah smo naleteli na ubistvo – dopuni ga Lun.

– Nadam se da je došao kraj mom robovanju – upade Makferson.

Dugo su razgovarali o svemu, ali Luna je najviše interesovala misterija Hekate. Reporter mu je ispričao sve što je znao. Ali to je objašnjavalo sve drugo, samo ne ličnost ucenjivača i njegovu bandu, jer jedna osoba nije mogla učiniti sve ono što se pripisuje misterioznoj Hekati.

– Dakle, znamo da je broj ucenjenih prilično veliki. Ali ni jedna jedina stvar nam ne pruža neki trag. A moram pronaći tog, ili tu Hekatu. Drskost u postupcima govori da je to muškarac, ali lukavstvo navodi na pomisao da se radi o ženi – zaključuje Lun.

– Iz svega što sam saznao može se zaključiti da ni saradnici misterioznog zločinca ne znaju da je on Hekata. Prvo odlazi pismo sa uce-nom, a onda se šalje džeparoš da ukrade paket sa novcem. To nije sasvim originalno, ali osigurava bandu, jer, verovatno, džeparoš ne zna za koga radi. Posrednik samo objašnjava od kog lica i odakle treba nešto da se ukrade i to bez rizika – objašnjavao je Markinč.

– Je li policija pokušavala da uhvati džeparoša? – upita Lun.

– Samo u dva slučaja. Oba ucenjena čoveka su ubijeni i nikada nije pronađen ubica. Hekata podseća na ta dva ubistva i niko se ne usuđuje da sarađuje sa policijom. Pored toga, ucenjeni bi morao da otkrije i svoju tajnu, a to ne želi. Ucene, opet, nisu nikad tako velike da bi ucenjeni imao računa da se odupire. A zatim... – pričao je reporter.

– Ponavljaju li se ucene? – upita Lun.

– Baš to sam hteo da kažem. Hekata nikada ne ponavlja ucenu. To je opreznost koje se obično nisu pridržavali svi ucenjivači koji su otkriveni. Zato ljudi i žene plate imajući obećanje da se ucena nikada neće ponoviti. Da se osiguraju, plate i nemaju briga – odgovori Artur.

– Imaš li tekst nekog ucenjivačkog pisma?

– Imam. Neka sam i video. Sva su napisana mašinom, ili otisnuta štamparskim slovima. Evo kako glasi jedno od njih, samo bez imena – reče Markinč i pruži svoju beležnicu na čijem jednom listu je sitnim i čitkim slovima bilo prepisano pismo.

Lun je čitao:

»Gospodine... imajte stalno u desnom džepu prolećnog mantila, koji ste nosili pre pet dana kad ste posetili gospodu... tačno pet stotina funti. To je cena po kojoj će vaša tajna ljubav sa tom ženom biti sačuvana. U protivnom, vaša supruga, inače vlasnik fabrike od koje i vi živite, saznaće celu stvar. Imaće i sigurne dokaze. Imaće ih i muž gospode... Ne obavestavajte policiju i uništite ovo pismo. Setite se Ledlberta i Benija. Oni su mrtvi, što će se dogoditi i vama ako ne poslušate. Novac će vam neko ukrasti, biće to naš čovek. Ne pokušavajte da mu smetate. Hekata.

– Suviše opširno – primeti Lun.

– Ali zato sasvim jasno – dodade Markinč.

– Da, sasvim jasno – dodade Lun i zamisli se.

Čekali su i ostala dvojica.

Nekoliko minuta kasnije Lun ustade.

– Dragi Arture, javiću ti ako šta saznam. Pokušaću da nađem to čudovište, Hekatu. Želim da to bude muškarac – zaključio Lun. – A sada bi nam prijala jedna večera, iako je kasno.

Moj stomak se ponaša kao ajkula – dodade Makferson.

Bila su dva sata posle ponoći kad se Markinč odvoji od Sikerta i Makfersona. Njih dvojica krenuše prema Sohau.

– Svratićemo u »Šobam«. To je varijete, bar u kome se mogu naći najrazličitiji tipovi Londona, i jedan od onih u kome se ne pita ko je gost, nego koliko troši – reče Lun mornaru.

– Bude li tamo i dobrih tuča? – upita Makferson.

– Vrlo retko, ali sa malo sreće... – nasmeja se Lun.

On je vozio svoja velika i specijalno uređena kola prema Sohau. Na jednom tihom mestu nađe mesto za parkiranje i zaustavi.

– Da se malo doteramo – reče Makfersonu.

– Moram li i ja obući večernje odelo?! – užasnuto upita mornar.

– Svakako! – nasmeja se Lun.

– Znao je kako je Makfersonu teško da se kreće u odelu uz koje pripada bela košulja i kravata. Sećao se dana kad ga je ugledao kako se tuče u jednoj krčmi pored Temze. Razmahivao je teškim pesnicama, koje su pravile pokor među desetak besposličara sa kojima se posvađao zbog neke devojke. Tada mu je Lun pomogao i od tada su često bili zajedno.

Mornar je bio oduševljen danima provedenim u Lunovom društvu, ali se užasavao časova kad je morao biti obučen u elegantno odelo. Skr-

vao je svoje čvornovate ručerde, koje su odudarale od belih manžetni. Njegov snažni vrat se guši u uvek tesnom okovratniku košulje.

Sada Lun pritisnu dugme koje stavi u pokret zavesu na kolima. Zatim otvori zadnje sedište ispod koga se ukaza hermetički zatvoreno spremište veša i odeli. Desetak minuta kasnije obojica su bili u večernjim odelima obrijani i sveži.

A malo kasnije zaustaviše se pred »Šobanom«.

— O, dobro veče, gospodine Karvine! — pozdravi Luna stari portir.

Kakvo je to ime izgovorio? — šapatom upita Makferson.

— Ovde me poznaju pod tim imenom, i ovakvog — odgovori Lun.

Šef sale im brzo nađe pogodan sto, odakle se lepo videla pozornica pred čijom zavesom je jedna lepota u muškom večernjem odelu i sa štapom i cilindrom u ruci najavljivala »najbolju igračku grupu Afrike«.

Kad počeo program, uz trešteće zvuke džeza, Makferson iskolači oči. Pet crnkinja i deset crnaca izvodili su fantastični ples, neku mešavinu divljih i drevnih afričkih igara, kankana, bluza i akrobatike. Ali bilo je očito da imaju igračke sposobnosti i da igraju s voljom i zanosom. Snažna tela crnoputih devojaka i muškaraca pružala su prijatnu sliku i skladno pratila gromku muziku.

— Ovo je da umreš! — uzbuđivao se Makferson. — Tako mi svih siren, vila i veštica, ovo je dobro.

— Znao sam da je dobro, jer sam video reklamu na televiziji — odgovori Lun.

U pauzi su posmatrali lica. Lunov pogled se zadržao na maloj loži gde su sedele dve devojke. Jedna je bila vitka plavuša srednjeg rasta, ali izazovnih oblika. Njeno držanje odavalo je odlične glumačke sposobnosti, kojima je prikrivala neobuzdanost. Nekoliko puta joj se ipak oteo pogled prema Lunu. To nije bilo slučajno. Lun je izazivao pažnju, jer on je uvek izlazio

nju žena, čak i kad je bio prerušen u starca, ili slabo obučen. Iz njega je zračila muškost, a elegancija pokreta i šarm u svemu nisu mogli da promaknu nijednoj ženi.

Pored plavuše sedela je niska ali lepa crnka. Njeno lice je odavalo interes za sve, ali i bojažljivost. Iako je bila elegantno obučena, gubila se u senci raskošne plavuše. Čak joj je služila kao kontrast i doprinosila divljenju muškaraca.

Kod počeo ples, jedan muškarac pride plavuši i nemarno je zamoli za igru. Lun je slučajno posmatrao scenu. Plavuša odbi muškarca ali on je drsko uhvati za ruku. Kako je loža bila blizu Lunovog stola, do njega dopreše reči:

— Hajde bebice! Moraš igrati, ako nećeš da mi se zameriš.

— Kako mi se to obraćate? Ja vas ne poznajem! Ostavite me! — branila se plavuša.

— Nije važno! Ustani, ili ću te izvesti napolje i skinuti ti tu zavesu sa oblina — smeja se drznik i pružao i drugu ruku k devojci.

U tom momentu ona uputi jedan diskretan, ali molećiv pogled Lunu. Ovaj pogleda prema stolu od kojeg je ustao čovek koji napada damu. Tamo su sedela još četiri tipa sumnjivog izgleda, iako su im odeli bila besprekorna. Njihove fizionomije su odavale blaziranost, drskost i spremnost na rđav korak.

Tada se pogled plavuše ponovi. Lun ustade.

— Pusti ih meni. Bolje je da ti ne upadaš — pokuša da ga zaustavi Makferson.

— Ona očekuje zaštitu od mene — odbi Lun i pođe k stolu.

Napadač je bio stavio ruku na damino rame, ali niko od prisutnih nije intervenisao. Činili su se kao da ne primećuju incident. Mnogi su mislili: »Došla je bez muškog društva i šta sad izvodi«. Zato nisu hteli da se mešaju u gužvu.

Lun pride stolu, lako se nakloni i upita:

– Dozvoljavate li da se obratim dami?

– Držite se dalje! – ljutito odbrusi napadač i okrenu se devojci. Ustani!

– Ostavite me, ja ne mogu da igram – branila se ona.

– Vidite li da gospodica želi mir? – upita Lun.

– Idi odatle, budalo! Ovo se tebe ne tiče! – podviknu ovaj.

– Dozvoljavate li da se za trenutak priključim vašem društvu i da zamolim gospodina da se vrati za svoj sto? – učtivo se Lun obrati devojci.

– Ja vas preklinjem? – šapnu ona, a oči joj se napuniše suzama.

– Odlazite! – tvrdim glasom reče Lun obraćajući se mladom čoveku, koji se zlurado smešio.

U tom momentu od onog stola se odvojiše još dva tipa.

– Dobićeš teške batine, uobraženko – reče napadač i zamahnu da udari Luna.

Tog momenta, niti ikad kasnije, nije mogao da shvati šta se dogodilo. Kao da su od nekud doletela topovska đulad, osetio je nekoliko strašnih udaraca, koje nije ni video. Našao se iza zavesе koja je pokrivala jedan prazan ugao. Imao je osećaj da je na njega naleteo mlazni avion izbacujući pre toga topovski rafal. A tada je izgubio svest.

To je sve trajalo dve sekunde i okolni gosti su se čudili kako je čovek nestao. Lun je stajao pored dame, kao da se ništa nije ni dogodilo.

Ali tada prideše četiri čoveka iz društva onesvešćenog. Videlo se da dolaze da napadnu. Jurnuli su na Luna i pesnice su zagrmele. Stolovi oko njih se izvrnuše, a gosti pobeže dalje. Lun je izmicao deleći udarce i ne dozvoljavajući da ga neko nezgodno udari. A tada stiže Makferson, kome je trebalo prostora da dobije potrebno ubrzanje. Njegove pesnice zabubnjaše. On nije tražio lice protivnika. Udarao

je u grudi, leđa, ramena. Od tih udaraca su mogli bubrezi da otpadnu, ili rebra da popucaju.

– Čekajte, vašljivi pacovi sa lopovske škune! Tako mi poslednjeg broda na okeanu, polomiću vam rebra! – stenjao je Makferson, iako su njegove pretnje došle kasno, jer rebra su već bila polomljena i četiri napadača su ležala na podu bez znaka života.

To je bio najbolji znak da su temeljito udešeni.

Tada Lunu pride plavokosa devojka.

– Molim vas, otidite iza one zavesе. To je pomoćni izlaz. Doći ću za vama da vam zahvalim. Ne bih htela da vas oni nitkovi optuže pred policijom – govorila je brzo.

– Ni ja ne želim da razgovaram s policijom – nasmeja se Lun i pruži najbližem kelneru krupnu novčanicu.

Četiri ostala kelnera brzo su odvlačila onesvešćene ljude od kojih je jedan bolno ječao.

– Gospodo, nastavite zabavu. Zbog ovog incidentu krivi su ljudi koji su zaboravili kako se ponašaju džentlmeni. Baš sada su otišli – galantno je obaveštavao šef sale, koji se našao na poprištu.

Muzika zatrešta i za nekoliko trenutaka sve je bilo kao i pre. Jedino behu ostala prazna tri stola.

Lun je stajao u prostranom dvorištu brišući okrvavljene pesnice. Makferson je sisao svoje zglobove sa kojih je bila oderana koža i odakle je poprilično tekla krv. Ovaj stari mornarički način lečenja povreda činio mu se najprikkladnijim, iako je bio u večernjem odelu.

– Bilo je bogovski! Ah! Ništa bolje nisam mogao videti ove noći! – oduševljavao se on uzdišući.

Zar je bolje i od crnačke igre? – nasmeja se Lun.

– Ne znam. Bilo je kao dobar ...
... agan!

U tom momentu se pojavi plavuša.

— Gde je vaša družbenica? — upita Lun.

— Oh! Ona je otišla. Dosta joj je svega. Ja sam morala da vam se zahvalim. Dijana Danigan — reče ona i predstavi se prva, što je bio osobit izraz zahvalnosti koji je davao muškarcu mnogo slobode pri prvom susretu.

— Budite milostivi i zovite me jednostavno Donald, Donald Karvin — prihvati Lun pruženu ruku.

— Kako da vam zahvalim?

— Bila je to moja dužnost. Molim vas da zaboravite grubosti, koje su vam bile neprijatne. I da se ne sećate ove neprilike.

— Oh! Tako sam uzbuđena. Prvi put sam izišla sama, zbog onog programa. Ja i moja prijateljica nemamo društvo sa kojim bismo izišle, i zato smo se odlučile da dođemo same.

— Zaboravimo sve to. Dozvolite da vam predstavim svog druga Makfersona — obrati joj se Lun.

— Bio je divan! Kako je snažan!

— s divljenjem reče Dijana i pruži ruku Makfersonu.

— A sada dozvolite da vas otpratimo gde treba — ponudi Lun.

— Ne bih htela još i time da vam dosađujem. Mogu da pozovem taksi — odgovori Dijana.

— Ali to nije potrebno. Naša kola su na ulici. Za nas dvojicu biće uživanje da vas otpratimo — bio je uporan Lun i ponudi joj ruku.

Ona je toplo prihvati i podoše ka kolima.

— Stanujem na kraju Hornseja — objasni ona.

— To je usputno i za mog prijatelja. Njega treba da odvezem do Kilburna. Malo skretanje i svi smo na istoj liniji — vedro odgovori Lun.

Čudo, gospode bože, hiljadu đavola i anđela! ovo je prvi put da on hoće da me se otrese zbog neke žene. Ali možda i nije čudno. Voleo bih da vidim nekog ko se ne bi po-

trudio oko ove boginje lepote — mislio je Makferson slušajući Lunove reči.

Pošto zastade pored parka u kvartu Kilburn i ostavi Makfersona, Lun skrenu desno i poveća brzinu ulicama koje su sad pred zoru bile prilično tihe. Uskoro se nade na kraju Hornseja. Bio je to predeo bogataških vila prema Aleksandra Palati, koju je opkoljavao mali ali luksuzan park.

Dijana mu pokaza prostranu vilu utonulu iza bogatih redova šimšira i plemenitog drveća.

— Ovde stanujem. Posetite me kad budete mogli. Smem li se nadati da ću vas uskoro videti kao poštovanog prijatelja? — reče Dijana.

— Bio bih radostan da vas vidim što pre. Hoću li biti neskroman ako predložim da to bude danas, jer već je jutro. Došao bih predveče, kad vam to najviše odgovara — zamoli Lun.

— Biće mi milo. Odmoriću se već i do podne — odgovori ona. — Dođite, ako možete, već u pet. Tako ćemo imati više vremena.

— Imate li nekog od porodice? Moram li biti predstavljen? — upita Lun.

— Ah, ne! Živim sama. Sem posluge, nemam nikog. Možete biti i sportski obučeni, već prema tome kuda odlazite kad me napustite — nasmeja se ona.

— Ne verujem da ću vas napustiti, ako ne pogodim da želite da nestanem — dodade Lun i galantno joj poljubi ruku.

Ona mu mahnu i otrča ka velikoj kapiji, koja se otvori na njen prvi pritisak kvake.

Čudna devojka, pomisli Lun prateći je pogledom. A onda sede u automobil i odveze se prema Kilburnu, gde se nalazila tiha kuća u kojoj je živeo poslednjih godinu dana, iako je imao još nekoliko stanova u raznim krajevima Londona.

III

Inspektor Dikson se pripremao za referisanje o ubistvu privatnog detektiva Markveja i plašio se da ne dobije da istražuje zagonetnu bandu Hekatinih ucenjivača. Proklinjao je svog mladog prijatelja Markinča koji ga je obavestio o ubistvu. Da je istragu počela kvartovska policija, ko zna koga bi od inspektora poslali. Ovako, inspektor Majkl Dikson morao je sam da se prihvati slučaja.

Naročito ga je uzbudilo to što je čuo da je ubistvo vezano za „aferu Hekata“. Potera za ucenjivačima već dugo nije dala nikakav rezultat, pa je predmet predat Opštem odeljenju, što je značilo da nijedan inspektor nije direktno zadužen da nastavi rad. Sada je bilo lako moguće da se stvar ubrza i preda Diksonu.

Njegovom strahovanju doprinosilo je i to što je pročitao Markinčovu reportažu o ucenama misteriozne Hekate. Dikson je psovao reportera i njegovu ideju da ubistvo pripiše Hekati.

Trebalo je da sačeka još četiri minuta do odlaska kod šefa odeljenja. Zato je pušio razmišljajući. Bolela su ga leđa zbog prolećnih promena vremena. Osećao je da stari. Brinulo ga je i to što ne oseća želju da se upusti u rešavanje ove krupne zagonetke, koja je to postala od nerazjašnjenih ubistava Benija i Ledbetara, dvojice malih donžuana i velikih bogataša.

Ulazeći kod šefa, Dikson sreće svog kolegu Lajta.

– Sumoran si jutros stari – dobaci mu Lajt.

– Umoran je bolji izraz – odgovori Dikson i prođe.

Šef ga je pažljivo slušao.

– Dakle, nikakvog značajnijeg traga? – upita.

– Kao što vidite – odgovori Dikson.

– Zašto niste pritegli tog Markinča? Zbog čega krije kako je prikupio podatke o ucenjivanju? Ko mu je javio o ubistvu? Tu nešto nije čisto – primeti šef.

– Želite li da se pojavi ovakav naslov u novinama:

„Policija, nemoćna da pronade ubice i zlikovce, napada novinara Markinča“. Ili smislite sve u tom duhu. Inače, taj mladić je više puta dokazao da ima njuha i da je pošten – odgovori Dikson.

– Znam, sećam se. Možda će vam i ovog puta pomoći novinarev prijatelj Lun. Još uvek imate nalog da se on uhapsi, ali vam to ne polazi za rukom. Možda ćete i sada tražiti da se nalog poništi – dodade šef zlobno.

– Zašto da ja sve to činim? – upita smrknuto inspektor.

– Zato što vi vodite istragu povodom ubistva, a morate preuzeti i Hekatu. To dvoje je vezano – odgovori šef ne bez jeda.

– Kad moram... Ali, koliko znam, pod vašim rukovodstvom nalaze se još četrdeset i dva inspektora i detektiva. Možda bi neki mogao da preuzme makar Luna. To bi me rasteretilo, a po pravilima ne mogu voditi više krupnih istraga koje nisu međusobno povezane – trudio se Dikson da vrati šefu istom merom.

– Stvar sa Lunom nije hitna i odložite je za kasnije – još zlobnije odgovori šef.

– Znači, ja sam osuđen da celog veka progonim tog čoveka. Mislim da ćete me time oterati ili u ludilo ili u smrt – sad se jetko nasmeši Dikson.

– Da razmotrimo činjenice: vi ste jedini videli tog čoveka, čuli njegov glas, upoznali njegove metode. Ko je onda najpozvaniji da ga pronade? – zaključio šef odeljenja.

Dikson je ćutao. Znao je da je ovo jedan od šefovih kaprisa. A bilo mu je poznato da još nekoliko inspektora potajno traže Luna. Nije se smeo trpeti takav čovek. Njegove

ogromne sposobnosti i obrazovanja, sumnja da su mu dostupne mnoge naučne tajne, njegova anonimnost i nezavisnost, a uz to znatna popularnost – sve je to bilo dovoljan razlog da se taj čovek uhvati i onemogućiti, ili bar stavi pod kontrolu.

Možda i podsvesno, nekontrolisano, Dikson je želeo da Lun ne bude uhvaćen. Užasavao se od pomisli da ga sam uhvati, a još više da to učini neki slavloljubivi, beskrupulozni inspektor Skotland Jarde.

Ali u ovom momentu nije mogao ni da sanja da se za Hekatu interesuje i Lun. Dolazeći u svoj biro, Dikson začu zvonjenje telefona. Javi se, a onda se zatetura i sede u stolicu naprežući snagu da ne ispusti slušalicu.

– Šta?!... Do vraga... Lun! Kako, kako?... Oh, prokletstvo! – vikao je gušeći se od uzbuđenja.

– Šta vam je, poštovani inspektore? Ja vas samo pozdravljam i molim da mi kažete kojeg inspektora interesuje ubistvo detetkiva i misteriozna Hekata. Ja bih hteo da se pozabavim... čuo se glas iz slušalice.

– Ali vi ne shvatete, Sikerte! Taj slučaj vodim ja. A najstrašnije za mene je to što se vi opet mešate. Smejaće mi se ceo Skotland Jarde, ceo London!

– Ali zašto, pobogu?

– Još pitate! Lune preklinjem vas, okanite se toga! – molio je Dikson dok su mu krupne graške znoja iskakale po licu.

– Ne mogu, dragi Diksone. Ubijeni mladić je sin mog prijatelja, koga su zlikovci takode ubili. Ja bih izneverio samog sebe ako bih odustao. Jedini način je da me preduhitrite.

– Znate li šta mi je rekao šef ovog puta? Doslovno: »Možda će vam i ovog puta pomoći Lun«. To je rekao! Shvatate li sad?

– Mislim da shvatam – blago odgovori Lun.

– Ali ipak ću morati... Obećavam da ću učiniti sve da se ne otkrije moje učešće. To mi mora obećati i Markinč, jer on bi jedini mogao nešto da sazna.

– Slušajte, Sikerte! Ako se jednog dana ustrelim svojim »mauzerom«, znajte da ste vi krivi za moju smrt – othuknu inspektor. A sada da vam kažem: nemam nikakav trag!

Izgovorivši te reči, inspektor tresnu slušalicu i klonu u stolicu. Još dugo je ćutao nepomično. Da je njegovo već slabo srce bilo malo slabije, Dikson više ne bi bio među živima. Zar opet Lun!? Zar opet reporter Markinč!? Ako se pojave još detektiv Kenford i njegov pomoćnik, ona zamlata Pipčin, onda je galimatijas potpun! Ali poslednja dvojica su bila daleko. Negde u Australiji tražili su nestalu kćer jednog bogataša, koja je odbegla s nekim mladim avanturistom.

Tek što se malo oporavio od preživelog uzbuđenja, Dikson je doživeo novo. Ali ga ovo nije tako dirnulo. Ono mu je pružilo i neku nadu.

U vratima se pojavi policajac iz hodnika i javi:

– Traži vas reporter Markinč. Mogu li da ga pustim?

– Neka dode – nemoćnim glasom odgovori Dikson.

Nije više ličio na nekadašnjeg žustrog inspektora Skotland Jarde. Poslednje dve godine sve više je ličio na trgovca starinama u čiju radnju ne svraća niko, pa snuždeno gleda u jednu tačku proričući svoju propast.

Kad ga ugleda takvog, Markinču ga bi žao. Pomisli da li uopšte da mu ispriča ono što je imao, ali odluči da to ipak uradi. Pošto se pozdravi, pruži inspektoru list papira. Dikson je ćuteći čitao:

»Gospodine Markinč, ovo je prva i jedina opomena. Ne zabadajte nos

tamo gde ga možete izgubiti. Pomislite da će vam se dogoditi isto što se dogodilo Ledlbetaru i Beniju, a nedavno i Markveju. Vi još ne znate ništa, ali suviše se trudite. Jednoga dana tražićemo vam imena onih koji su vam pokazali ucene. Treba da ih kaznimo. Treba da imate uvek kod sebe ta imena u desnom džepu sakoa. Priložite im i hiljadu funti. Mi ćemo naći načina da ih uzmemo. Pomislite da imate ženu. Jednoga dana naći ćete je mrtvu. To neće biti prijatno. Možete je spasiti ako budete poslušni. Ona treba da rodi dete. Mali Markinč će vas uveseljavati, a otkupićete svoj, ženin i detinji život samo ćutanjem, jednim spiskom imena i sa hiljadu funti. To su sitnice. Hekata.

— Koliko cinizma i zlobe! — uzviknu Dikson.

— Banda me izaziva. Utoliko pre ću potražiti način da im stanem na žulj. Mislim da moram da vam kažem i to da i Lun stupa u akciju — reče novinar.

— To sam od njega lično saznao pre nekoliko minuta. Zbog toga me umalo nije udarila srčana kap — odgovori inspektor.

— Dobro je što ste izdržali, gospodine Diksone — nasmeši se Markinč.

— Inspektor primeti da mu se novinar obraća sa gospodine, što je bio znak nehotičnog sažaljenja pomešanog sa poštovanjem. To ganu inspektora i on potapša mladog čoveka.

— Ti si vrlo hrabar, dragi Arture. Ovo pismo i tvoj stav teraju me da učinim sve da zaštitim tvoju Meri i tebe. Mislim da ti mogu garantovati zaštitu.

— Mislim da to nije potrebno — usprotivi se reporter znajući da će mu to smetati u poslu.

— O tome nećemo govoriti! Ljudi koji će te štititi ne smeju ti smetati. Jedina teškoća biće tvoja potreba da se sastaješ sa Lunom. Njega tajno traže nekoliko inspektora.

Ovim rečima se odužujem svojoj savesti. Ako se sazna da sam ti ih izrekao, mislim da ću se u starosti naći iza rešetaka i pred nemilosrdnim sudom — izreče inspektor i pognu glavu ćuteći.

— Mislim da će Lun naći načina da ti se za to oduži — tiho reče novinar i pruži inspektoru ruku za pozdrav.

— Otišao je zamišljen i žaleći što nikada neće moći da otkrije plemenitost jednog čoveka, koju je gušila nemilosrdna i kruta služba. Znao je da inspektor Dikson neće izdržati dugo u toj borbi. To što je u njemu jačala plemenitost, otkrivalo je da naglo stari i shvata da nije sve sadržano u reči zakon, nego je pravda sveobuhvatnija i obavezuje mnogo više.

Dva sata kasnije sa malog aerodroma od Vest Betfonta uzleteo je helikopter u kome je bila Meri Markinč. Jedino je Artur znao da će ona sledeće mesece do porođaja provesti u vili kod Horsama. Tamo se nalazilo jedno od Lunovih prebivališta, nepristupačno i osigurano mnogim tehničkim izumima. Jedan starac, Lunov verni prijatelj od pre petnaest godina, prihvatao se brige oko Meri.

Nikakva zločinačka banda nije mogla prodreti u tvrđavu koja se spolja videla kao obična kuća s velikim vrtom.

Bila je sreća što se Lun javio Arturu čim je ovaj stigao od Diksona. Sada je Meri bila zaštićena. Lun je to znao po pojačanom progonu, a Markinč je bio miran i oslobođen strahovanja.

IV

Tačno minut pre sedamnaest sati Lun je stigao pred Dijaninu vilu. Ona je stajala u vratima kuće, koja su se videla u dnu drvoreda.

Pošla mu je u susret koračajući između drveća. Sunce, koje se probijalo ukoso između stabala i visokih krošnji, čak je palilo zlatni, vatreni vodopad njene kose, a čas obasjavalo samo njene duge i lepe noge. Ova igra svetlosti i senki činila je da Dijana izgleda nestvarno, kao biće iz lepog sna.

— Pozdravljam najlepšu devojkicu Londona! — nasmeši se Lun svojim šarmantnim osmehom punim vedrine.

— Ona mu pruži ruku i ne pokazujući nameru da je povuče posle uobičajenih pet sekundi. Gledala ga blistavim očima koje su senčile duge ali prirodne trepavice.

— Laskate mi i svojom tačnošću i svojim rečima, ali me i plašite — dodade Dijana i uze Luna pod ruku vodeći ga prema ulazu.

— Nemate razloga da se plašite — reče Lun pogledavši je iskosa.

— Kad bih ja bila dobra devojkica, onda ne bih morala da se plašim. Ali ja sam zla — odgovori ona tajanstveno se smejući.

— Tako zao bih hteo i ja da budem — dodade Lun.

Udoše u prostrano predvorje.

— Volite li velike ili male prostorije? — upita Dijana.

— Siguran sam da će mi se sviđeti ona koju vi najviše volite — odgovori Lun ostavljajući šešir i rukavice.

— Ali to nije nijedan od salona. Ja najviše volim jednu sobu koja je malo nezgodna za primanje — porumene Dijana.

— Nisam mislio na neki vaš intimni kutak, ako bi vam smetalo da ga vidim. Vodite me gde god hoćete — objasni Lun.

— Onda ipak u moju omiljenu sobu. To je jedna kombinacija — zaključí Dijana i pride manjim, jednokrlnim vratima.

Udoše u širok hodnik, koji je vodio do odškrinutih vrata obloženih svetlosivom kožom. Iza njih se

ukaza velika prostorija čiji je jedan zid bio polukružan i ceo od stakla. Ovaj dvostruki zid — prozor bio je podeljen na četiri dela, od kojih se svaki posebno mogao ukloniti. Kroz staklo se video lep cvetni vrt. Donji deo staklenog zida bio je, u stvari, ogroman akvarijum takode podeljen u četiri dela. U svakom je bilo raznih ukrasnih i retkih ribica.

— Ovo je čarobno! — zastade zadržano Lun.

Pošto pogleda akvarijum, osvrnu se po prostoriji. Bila je to stvarno retka kombinacija, ali vrlo uspela. Malo odškrinuta zavesa u desnom uglu otkrivala je široku postelju uokvirenu skupocenim jastucima. Ispod bogatog kašmirskog pokrivača nazirali su se čaršavi od damasta. Blizu postelje oštro oko moglo je da primeti tanku liniju koja je otkrivala tapacirana vratašca, očito od kupatila.

U levom uglu čitav zid je zauzimačio orman s knjigama. Još izdaleka Lun je prepoznavao luksuzna izdanja Šekspira, Bajrona, Dikensa, Dostojevskog... Malo ga začudi što vidi i knjige na francuskom i nemačkom, a uz to Veliku englesku enciklopediju.

— Činimi se da je ovo znalački odabrana biblioteka — primeti Lun prilazeći.

Preleteo je pogledom naslove. A onda ga zainteresova orman koji je pravio ugao sa bibliotekom. Na njemu se video mali znak muzičkog ključa. Bila je to najbolja kombinacija televizora, radioaparata, gramofona i još nečega. Videvši da on posmatra taj orman, Dijana pride i pritisnu dugme skriveno sa strane. Široki poklopac se nečujno podiže i isto tako tiho iskliznu klavir. Na njemu su stajale otvorene note.

— Volite Šopena? — upita Lun.

— Ne uvek. Danas mi je odgovarala njegova muzika — odgovori Dijana.

Lun privuče stolicu za klavir i udari po dirkama. Instrumenat je

bio odličan i divna Šopenova muzika ispuni sobu.

— Vi odlično svirate! Mislila sam da inženjeri...

— Znaju samo za mašine, elektroniku i građevine — dopuni je Lun.

Zatim prekide sviranje i osvrnu se po sobi. U drugom slučaju on bi sa jednog mesta i neprimetno sagledao sve detalje prostorijske, ali ovu je trebalo pogledati. Jer, bilo je tu kontrasta. Pored bogato sortiranog bifea nalazio se kartaški sto. Na njegovoj donjoj ploči videle su se kutije sa špilovima karata i žetonima. Na zidovima se videlo nekoliko slika prilično poznatih slikara. Jedino su dva akta izlazila iz okvira umetnosti i predstavljala nešto blisko pornografiji.

Soba jednog čoveka otkriva i znatan deo njegovih osobina i karaktera. Ali ova je puna protivurečnosti i nečeg što je čas elegancija, a čas razbludnost i koketerija, čas plemenitost i lepota, čas frivolnost i sladostrašće, razmišljao je Lun.

— Rekla sam da nisam dobra devojka — pogadala je Dijana njegove misli.

Lun se nasmeja i sede u široku fotelju. Dijana pride bifeu.

— Program pića, molim? — upita jednostavno.

— Martini i čaša sode — odgovori Lun.

— Ipak ću izmešati jedan svoj koktel. Ako vam se dopadne, možete napustiti martini — dodade Dijana.

Uskoro je piće bilo na stola. Lun ispi martini i otpi malo sode. A zatim okusi koktel.

Mislom da ovaj koktel odgovara domaćici; odličan je. Nešto slično zaista nisam pio — zaključio iskreno.

— Opojan je i suviše. Od prve čaše čoveku je lepo i prijatno, od druge počinje da se smeje, od treće mu je toplo i želi da se skine, od četvrte plaće, od pete jauče, od šeste urla...

— Šta se događa od sedme i dalje?

— Od sedme čaše čovek ne zna šta radi, od osme i dalje sve zaboravlja.

— Kako ste proučili sve promene?

— Uvek pijem sa gostima. Posle osme ne znam ništa... Mislom da sam tada potpuno pijana.

— Onda dodimo odmah do treće — dvosmisleno reče Lun.

— Sviđa vam se što čovek želi da se svuče i toplo mu je?

— Ovde mi se sve sviđa — neodređeno odgovori Lun.

— Da li bi vam se sviđala i peta, od koje se jauče?

— Mislom da ne bih jaukao.

Ućutaše trenutak. Pili su već drugu čašu koktela. A čaše su bile velike, od tankog ali skupocenog kristalnog stakla.

Dijana uključi gramofon i odmah odjeknuše zvuci valcera. Muzika je odgovarala drugoj čaši od koje su zaista oboje postali veseli i želeli da zaigraju.

— Smemo li da igramo? — upita Lun.

— Ovde se sme sve, što oboje zaželim.

— Onda... — on ustade i uz blagi naklon pruži joj ruku.

Ona pusti da je on povuče i tako podigne sa fotelje. A onda mu se podatno približi. Kliznuše prema golom delu parketa i njihova tela se zavrteše jedno oko drugog u skladnom ritmu živahne igre. Ona je lako zabacivala glavu.

— Divno igrate — primeti.

— Zato što igram sa vama — nasmeja se Lun.

Kad završiše igru, oboje su bili lako zadihani.

— Mislom da je igra sa vama opasnija od one treće čaše — šalio se Lun.

— Prvo popijte i treću čašu, pa ćete videti razliku — odgovori ona.

Ćutali su nekoliko trenutaka. Lun je izgledao zamišljen. Bilo mu je

čudno to što ga je tako privukla ova nepoznata žena. O njoj ne zna upravo ništa, a zanima ga njena ličnost, prijatna mu je njena blizina. Ipak, to je žena koja sama ide u barove koji nisu na najboljem glasu, žena koja tvrdi da je zla, a ne ograđuje se ničim od čoveka koga ne poznaje.

— O čemu mislite? — prekide ga Dijana.

— ...Razmišljah o susretima, O tome da svaki susret ima svoje zbogom.

Razmišljah o zvezdama koje hodaju same,

O pticama što leže u parovima,
O šumarcima što nasumce i sumorno mru.

Zaželeo sam da krenem i predem Na susednu, poslednju zvezdu...*

— O, pa to je Sandberg! Volite li ga?

— Dopada mi se.

— Jeste li zaželeli da »predete na susednu, poslednju zvezdu« sasvim sami?

— Ne! Sa vama bih hteo da stignem na tu zvezdu — nasmeši se Lun.

— Onda ispijmo u čast odlaska na »jednu« zvezdu koju ja znam — dodade Dijana i približi mu se doličujući piće.

Poslednji trak sunca na zalazu probi se između granja u vrtu i liznu između njih. Lun pođe rukom kao da želi da uhvati zrake i do-dirnu njenu ruku na kojoj se krvavo crveneo spinelrubin u zlatnom prstenu. On ga prekri prstima. Njena ruka se ne pomače. Ona samo iskrenu glavu.

Sunčani zrak se ugasi i u sobi postade tamnije, ali kao da od ono malo sunca ostade razdražujuća toplota. Oni otpiše iz čaša. Njihove usne su bile vlažne od pića.

— Neće biti četvrte čaše od koje se plače — reče Lun.

— I treća je dovoljna — setno izusti Dijana.

On ju je toplo gledao. Ona zatrepta. Na trenutak zatvori oči i

oseti njegov dah na licu. Lako otvori usta kao da joj ponestaje vazduha.

A tada se dva tela počеше stapati u grču. Prvo usta i ruke, a onda grudi i bedra. On je uze u naručje, a njena ruka se pruži k malom pultu, koji je dolazio od zaveses do fotelje. Prst brzo i grčevito napipa jedno dugme. Sobom zaleprša teška zavesa boje višnje i prekri stakleni zid sa akvarijumom.

Ležali su ne znajući koje je doba. — Pričaj mi nešto o sebi — govorila je Dijana.

— Šta te zanima?

— Sve! Pričaj šta hoćeš. Ne mora čak biti ni istina — nasmeši se Dijana milujući njegovu kosu u kojoj se već srebrila po neka bela vlas.

— Ja sam usamljen čovek. Rođen u Americi, ostao siroče... Bogati rođaci su me školovali... Njih više nema... Mnogo sam patio i imao neprilika u životu...

— Nemaš porodicu?

— Nikoga nemam... Nekoliko dobrih prijatelja, i to je sve. A ti? Koga ti imaš?

— Jednog lošeg brata. Nas dvoje smo nasledili fabriku jutane robe, nekoliko imanja i kuća i dobar konto u banci... Mnogo smo straćili u besmislenim orgijama...

— Gde je on sada?

— Sigurno luta po londonskim jazbinama. Video si ga sinoć.

— Gde?

— Onaj što mi je dosadivao u baru.

Lun se trže.

— Šta govoriš?

— Ja sam rdava devojka, rekla sam ti. To je jedan od mojih načina upoznavanja. Ako zaželim da se upoznam sa nekim čovekom, dajem znak bratu, koji sedi blizu mog stola. On mi dosaduje i nepoznati džentlmen, ako je muškarac, umeša se čim mu dam znak.

— Je li tako bilo i sinoć?

– Bilo je... Nešto malo drugačije nego obično. Nagrada za mog brata što mi čini uslugu je to što obično sa svojim drugovima isprebija kavaljera koga sam odabrala i privukla molećivim pogledom. Zar nije zanimljivo?

– U najmanju ruku zanimljivo, ali i čudno – hladno se nasmeši Lun.

– Brat mora da je besan zbog batina koje je izvukao. Ti i tvoj mor-nar strašno ste ih samleli. Bilo je divno! – smejala se Dijana.

– To je rekao i moj prijatelj – sad se nasmeja i Lun.

Ali u mislima mu se nije svidalo ovo što je čuo. Nije mogao da shvati ovu čudnu ženu, koja svira Šopena i voli tuče, prevarom privlači muškarce i odlično poznaje književnost, puna je duha i vedrine, ali na momente i nečeg mračnog i zlog.

Razmišljajući, milovao je levom rukom njene divne oblike. A to je bio najgori način da se dode do ispravnih zaključaka. Krv je ubrzano kružila telom. Razbijala logiku i misli i vukla u ponor sladostrašća.

Uvek je sanjao o ovakvoj ženi, ali sa onim njenim dobrim osobinama. Nije verovao da u jednom telu, u jednoj prirodi, jednom karakteru može postojati takva čudna simbioza dobra i zla, lepog i izvitoperenog. Smetalo mu je što put do ove žene nije imao nikakvih prepreka.

Ali ona ga je opijala kao i njeno piće. Prvi put se pokazalo da njegova volja ima i slabih tačaka, da u jednom momentu može da učini nešto protivno svojim shvatanjima i navikama.

– Čudna si... Osećam u tebi strašnu mešavinu dobra i zla – zaključio on svoje misli.

– Doživećeš razočaranje, ako si moralista i dobar. Ako si zao i egoista, razočaranje će pripasti meni – odgovori ona i njeni nokti se zariše u njegovu kožu.

On se ne pokrenu, samo mu lako uzdrhtaše usne dok ju je ljubio.

Kad su izašli, bila je duboka noć. Ona je bila u dugoj svetloj haljini sa crnim nitima, koje su se zrakasto pele od vitkog struka. Dva krupna topaza u naušnicama stapali su se bojom sa njenom kosom. Krupan dijamant na igli kojom je pričvrstila donji deo dubokog izreza haljine iskrio se dopunjavajući njenu pojavu. Bila je ogrnuta kratkom belom bundom za večer.

On je dovede do kola, otvori vrata i smesti je, a onda sede za upravljač.

– Kuda da vozim? – upita.

– Rekli smo da idemo »na susednu, poslednju zvezdu«. Znam gde se nalazi. Vozi do Četema – odgovori ona.

Uskoro su se vozili nizvodno pored Temze, a onda skrenuše preko poluostrva ka Četemu. Grad je bio osvetljen, a u luci su se mešale siluete brodova i onih desetak većih i manjih ostrva. Kod pristaništa Lun uspori.

– A sada? – upita.

– U onoj uličici ima odličan i luksuzan restoran – pokaza ona rukom.

I zaista, restoran je bio divan. Odlična večera i lako vino veoma prijatnog ukusa stvoriše im ponovo vedro raspoloženje. Lun je posmatrao goste i lokal.

– Idealno mesto za ljubavničke večere – primeti on.

– Tu i dolaze samo ljubavnici koji skrivaju svoje veze. »Otputuju« iz Londona i svrate u Šatan. Odavde im je otvoren izgled na more i ostrva, ili na brodove za zabavu. Pored obale, sve do Margeita ima mnogo vikend-kuća za izdavanje – objasni Dijana.

Lunu nije bilo prijatno što je njegova devojka obavestena o svim ovim stvarima. Zato htjede da skrene razgovor i upita:

– Gde ćeš provesti leto, draga?

– To je veliki plan. Možda ću ti jednom reći.

– Ako je intimna tajna...

– Nije te prirode – nasmeja se

Dijana – Reč je o krupnom poduhvatu. Ako pristaneš da idemo zajedno, odmah ću ti reći.

Pristao bih, ali me za neko vreme veže jedan važan posao – odgovori on.

– A ako ga završiš?

– Onda bih nekud putovao. Zašto ne sa tobom? Moglo bi da bude divno.

– Može li ti neko pomoći da taj posao bude brzo gotov? – upita ona.

– Možda bi neko mogao, ali to sigurno nisi ti – nasmeja se Lun.

Ona napući usne kao da se ljuti. Radoznalost je zahvati, ali se uzdržavala od pitanja. Zato sada ona pokušava da promeni temu, ali se nehotično vrati onoj koju je Lun hteo da izbegne.

– Eno tamo je Meri Bolus sa onim starkeljom Oglaberijem – reče gledajući ka uglu dvorane.

– Ko je ona? – upita Lun trudeći se da izgleda zainteresovan.

– Zar je ne znaš?! To je nova zvezda ljubavnih filmova. Proslavila se svojim kukovima i grudima u filmu »Deveta ljubav«. Stari troši milione na nju, a ima još mladu ženu i dve kćeri iz prvog braka – objasni Dijana.

– Zna li porodica o tome?

– Ne. Stari sladokusac to skriva. Njegova žena je vlasnik većeg dela imanja. Zavrnila bi slavine starom, samo kad bi saznala.

– To je nešto za Hekatu – nasmeja se Lun.

– Za koga? – upita Dijana.

– Zar nisi čula za aferu ucenivača?

– Ah, da! Čula sam. To je zanimljivo. Taj Hekata mora da ima novca. Od nekud mi je to ime poznato pre pomena u štampi zbog ucena.

Lun se neprimetno trže.

– Jesi li znala nekog ko se služio tim nadimkom? – upita nemarno.

– Ne mogu da se setim. Možda je to ime negde pomenuto.

– Jeste, ali smo u grčkoj mitologiji. Hekata je božanstvo podzemlja...

– Pa da! Sećam se. Ona donosi nesreću. Vidali su je na gubilištima kako miluje mrtvace. Sa njom idu sablasti... To je mistično i zanimljivo – nasmeja se Dijana.

– Čudno je da policija ne može da pronađe tog zlikovca, ili njegovu bandu.

– Nije naročito čudno. Prema onom što piše Markinč, Hekata vešto radi. Šta misliš, je li to muškarac ili žena?

– To niko ne zna. Mislim da je muškarac, jer ucena može da bude delo žene, ali okrutna ubistva su delo muškaraca – odgovori Lun.

– To je zaključivanje jednog muškarca, koje proizilazi iz osećanja superiornosti – nasmeja se Dijana.

Lun je pogleda. Njene reči su bile logične. Ali u istoriji zločina žena su retko vodile bandu. I po zakonu verovatnoće moglo se pretpostaviti da je Hekata muškarac. Žena je dovoljno lukava da u ovakvim delima izabere muško ime.

– To ćemo jednom saznati – reče on.

Počutaše nekoliko trenutaka. Lun pozva kelnera i plati.

– Iznajmićemo motorni čamac i otići do jednog broda za zabavu. To je »Zvezda Šetlanda« – reče Dijana.

– Šta ima tamo? – upita Lun.

– Dobra muzika, loše piće, lopovska družina kockara i lepe igralice – nasmeja se Dijana.

V

Pošto je večerao i dosađivao se uz petu čašu vina, mornar Samuel Makferson izide iz restorana preko puta stanice Viktorija. Osvrnu se i ugleda jedan taksi. Mahnu rukom vozaču i uskoro se nađe na zadnjem sedištu.

— Vozite prema Deptfordu — reče vozaču.

Tamo je imao jednog svog starog druga, koji je bio izgubio nogu i sada je radio kao vratar na velikom doku. Makferson je navraćao k njemu u one dane kad je bio usamljen ili kad bi mu dosadilo da čeka Luna. Večeras nije znao da li će Luna videti i sledećih nekoliko dana, pa je hteo da razbije dosadu razgovorima sa starim mornarom.

Dok je taksi jurio preko mosta na Temzi i dalje prema Deptfordu, jedna tamna kola su ga izdaleka pratila. U njima je bio Džon Rivs, mladi i okretni inspektor Skotland Jarde. On je oko podne dobio izveštaj da je primećen Samjuel Makferson. A u Skotland Jardu je bilo poznato da je mornar Lunov prijatelj i često nerazdvojni drug.

Policija nije imala ništa protivu Makfersona, ali u Skotland Jardu su se nadali da će ih jednom ovaj čovek dovesti do Luna, a inspektor Rivs je bio određen da u takvom slučaju stupi u akciju.

Sada inspektor uključi radiofon i javi se:

— Ovde šesnaest, ovde šesnaest, govori Rivs!

— Čujemo vas, nastavite — dode odgovor.

— Pratim mornara Makfersona. Krećemo se prema Deptfordu. On je sam, ali me zanima kuda ide. Javiću se kasnije — završi Rivs i spusti slušalicu. — Vozi malo brže, da ih ne izgubimo obrati se vozaču.

Makferson je žmirkao i nehotično posmatrao vozila koja su se ukrštala sa taksijem. U jednom momentu poskoči na sedištu.

— Skreni, skreni! Vozi za onim kolima! — viknu on vozaču.

Bio je primetio Lunov automobil. Vozač taksija nešto progunda i nevoljno skrenu bulevarom prema Grinviču.

— Ako ga ne izgubimo, pet funti više! — obeća mornar.

Vozač poveća brzinu, jer je Lun vozio brzo i vešto, pa je bilo lako moguće da nestane među mnogobrojnim automobilima. Kola koja su pratila taksi takode skrenuše i povećaše brzinu.

Na putu prema Četemu sve teže je bilo pratiti Luna, jer je njegov specijalni »plimut« razvijao ogromnu brzinu. Ali sve do ulaska u grad uspešno su ga sledili. Međutim, sada vozač taksija uspori i upita:

— Kuda da vozim? Nestali su.

— Vozi po gradu, u sve ulice i do obale. Moram naći ona kola — odgovori Makferson.

Vožnja je trajala dugo i inspektor Rivs je verovao da ga je mornar primetio i da ga vuče za nos. Psovao je mršteći se, ali nije odustajao od praćenja. Inspektor nije znao da mornar traži nekoga, ni da je pratio nečija kola. Sada mornar naglo zatraži da taksi stane. Plati vožnju i dodade obećanih pet funti.

— Produžiću pešice — reče vozaču i pode oko malog skvera.

Bio je primetio Lunova kola parkirana kod restorana. Na drugoj strani skvera inspektor Rivs beše zaustavio. Sedeo je u automobilu i čekao da vidi kuda će mornar. Uskoro naiđe jedan prazan taksi i mornar ga zaustavi. Uđe u njega i zatraži od vozača da parkira kola. Ovaj ga je začuđeno gledao trepćući. Mornar mu pruži dve funte i nasmeši se.

— Jedan moj prijatelj je u blizini i hteo bih da mu se pridružim kada krene. Je li u redu? — reče.

— Ne mešam se u stvari svojih putnika. Ja samo vozim — vragolasto namignu vozač i počeo da pripaljuje cigaretu.

Mora da bi se Lun naljutio da zna da ga pratim, pomisli Makferson nameštajući se da udubno leškari imajući na oku Sikertova kola.

Tada ugleda svog prijatelja kako izlazi sa Dijanom.

— Pratićemo ono dvojice — objasni vozaču.

Ovaj upali motor i ostavi ga da tiho zuji.

Inspektor Rivs nije slutio šta se događa. Nije obraćao nikakvu pažnju na mnogobrojna vozila, koja su prolazila, zaustavljala se pred restoranom ili odlazila ispred njega. On ne bi prepoznao Luna, jer nije postojala nijedna njegova fotografija, a on ga nikada nije video.

Taksi je pošao izdaleka za Lunovim kolima, koja su sada išla polako. I inspektor Rivs krenu. Međutim, već kod pristaništa mornarov taksi stade i Makferson izide, pa se uputi šetalištem. Niko ne bi pogodio da on budno motri dve osobe, koje podoše prema stepeništu ispod koga su stajali motorni taksi-čamci.

Rivs je bio nervozan. Makfersonovo ponašanje ga je dovodilo do ludila. Sve čvršće je bio ubeđen da ga mornar zavatlava. Ali sada nije imalo smisla da odustane i on ostade da čeka sedeći u automobilu.

Uskoro se jedan motorni čamac odvoji od obale i nestade u noći. Makferson potrča niz stepenište i upita kuda je otišao onaj čamac.

— Na »Zvezdu Šetlanda« — odgovori momak koji je stajao pred čamcima.

— A gde je taj brod? — upita Makferson.

— Vidi se i odavde. Tamo u senci ostrva vide se šest crvenih svetiljki. Kad se približite, može se pročitati i natpis. Brod je osvetljen. To je brod za zabavu — objasni mladić.

— Mogu li iznajmiti čamac da sam upravljam?

— Možete, ali u tom slučaju molimo neku ispravu da upišemo ime — odgovori momak.

— Evo moja mornarska knjižica — pruži mu Makferson.

Okretni mladić brzo baci pogled, zabeleži ime u svoj notes i pokaza čamac.

— Ovaj je odličan i brz. Goriva imate čak do Šernesa i natrag. Ma-

šina je nova i sigurna. Molim dvadeset funti kaucije — reče zatim.

— Uz takvu kauciju čoveku se ne bi isplatilo da odveze čamac čak i da ne tražite ime — nasmeja se Makferson.

— Dešava se da nam i pored takve kaucije ostave čamac negde uz obalu. Posle ga dugo tražimo, a troškove pokriva kaucija — ljubazno objasni mladić. Inače, nikad nam čamci ne nestanu, jer su nepotrebljivi za otvoreno more, ako su talasi malo veći.

Makferson ga potapša teškom ručerdom, od čega se mladić zatrese. Motor čamca zazuja, elisa izbacuje klobuke vode i Makferson povećava gas. Uskoro nestade u noći.

Sada inspektor Rivs pride i raspita se za mornara, ali nije imao sreće, jer je zbog nečega bio nesimpatičan mladiću.

— Pitao je za »Zvezdu Šetlanda« — kratko odgovori čuvar čamaca.

Inspektor pokuša da sazna nešto više, ali bez uspeha. Zato pokaza značku Skotland Jarra, zbog čega mladić postade još ćutljiviji. Rivs se mrzovoljno vrati ka kolima i javi centrali:

— Mornar otišao na brod »Zvezda Šetlanda«. Pošaljite mi patrolni čamac sa nekoliko ljudi. Nalazim se kod stanice za motorne taksi-čamce.

To je bilo dovoljno, jer je ranije bio javio mesto gde se nalazi. Znao je da će za nekoliko minuta dobiti snažan i naoružan čamac, jer u ovom kraju uvek ima pripravnih patrolnih čamaca pomorske policije.

Petnaest minuta kasnije za Makfersonom je plovio snažan policijski čamac, čiji motor je radio skoro nečujno, naročito pri srednjim brzinama.

Mornar izdaleka obide »Zvezdu Šetlanda«, ugasi motor i veslom pride iz senke. Podvuče čamac pod krmu broda i veza ga za svoj džepni nož koji zabode između po-

luge i krmene površine. Uskoro je nečujno puzao uz palamar koji je držao pomoćno sidro. Kao senka skliznu preko ograde i otpuza među ležaljke postavljene po palubi.

Kod prednjeg mosta za ukrcavanje stajao je dekorativno obučen stražar. Tamo su bili vezani čamci za prevoz gostiju i tuda se dolazilo na brod. Makferson je znao da i na ovoj strani mora biti postavljen neki stražar, jer ovakvi brodovi se obezbeđuju naročito dobro. I gosti koji ovamo dolaze moraju biti ili poznati ili preporučeni. Vlasnik nije želeo da mu navrati neko sa plitkim džepom ili neko iz policije. Razume se, policija je često navraćala, ali tada je na brodu bilo sve u najboljem redu. Orgije nisu počinjale, program je bio umeren i sve je bilo »u okvirima zakonom dozvoljenog«.

Makferson je puzao u senci. Bio je već ispod okruglog prozorčića jedne kabine i trebalo je još malo pa da se nađe kod ulaza za poslugu. Tada primeti stražara, koji je sedeo naslonjen uz jedan sanduk. Ovaj je tog trenutka palio cigaretu. Slaba svetlost osvetli lice i deo ograde. Makfersonu upade u oči sjaj dugmeta od koga se protezao tanak sprovodnik.

Ima signalno zvono, pomisli i opipa ogradu. Bilo mu je žao što je ostavio nož. Ali on primače glavu i snažnim zubima prekide jedan struk sprovodnika. To je bilo dovoljno da se signalno zvono onesposobi.

Zatim otpuza nazad i vešto se spuсти niz stepenice, koje ga dovedoše do hodnika sa mnogo kabina. Odnekud je dopirala muzika i čuo se nečiji smeh. Ali mornarevo osetljivo uvo izdvoji nečije korake, koji su se približavali iz pobočnog hodnika. On brzo pride najbližoj kabini i opipa vrata. Bila su otključana. Ude na sreću i nađe se u mraku. Koraci

se približiše od susednih vrata koja se otvoriše.

Tanka crta svetla prodirala je iz susedne kabine u ovu u kojoj se nalazio mornar. On po tome zaključi da su kabine spojene unutrašnjim vratima. Pride i stade uz njih.

U drugoj kabini čuše se glasovi:

– Šta se dogodilo, šefe?

– Jesi li video čoveka koji je stigao sa Dijanom Danigan.

– Jesam. Ko je on?

– U tome je cela stvar. Ne želim da rizikujem, a to je najopasniji čovek Londona. Šta misliš ko je taj gospodin?

– Nije valjda Lun, kralj ponoći?

– nasmeja se sabetesednik.

– Tebi je smešno, a baš je to on, glavom i bradom, zamlato!

– Govoriš kojesta! Valjda... ma nije moguće?!

– Provereno! Poznao ga je čovek koji mu je umakao onda prilikom obračuna sa Majnardom i Braunom. Garantuje to svojom glavom. I drhti, kao da će početi smak sveta.

– Šta ćemo onda?

– Slušajući razgovor, Makferson je počinjao da drhti, kao da i on očekuje smak sveta. Ali on je drhtao od uzbuđenja i radosti. Imao je sreće koliko neće imati nikada u životu! Pratio je Luna i sada može da ga spase.

– Kako to da ga je Dijana dovela ovamo. Otkud njih dvoje zajedno?

– Ona se slučajno upoznala s njim. Sten je ovde i ispričao je kako su se upoznali. Njen stari trik.

– Zna li ona sada sa kim sedi?

– Zna. Pozvali smo je i rekli joj. Kaže da joj se predstavio kao inženjer Donald Karvin. Promenio je samo prezime.

– Pa šta da radimo? Da ga napadnemo?

– Pa da nam izvrda nekim trikom, a onda beri kožu na šiljak. Veći majstori su izgubili igru protivu njega. On se služi čudnim gasom i mnogim veštinama. Uvek je naoružan.

— Onda ostanimo mirni i neka ga nosi davo, zajedno sa tom mondenkom punom para i otrova.

— To je još strašnije. Sada je prilika da ga se oslobodimo. Već dve godine čitavo podzemlje Londona strepi od tog čudaka.

— Neka ga Sten ustreli iz daleka.

— A, to ne ide. Neću ubistva ovde. A može i da promaši ili da se poplaši. Pored toga, Lun ima i nekoliko prijatelja, koji bi saznali gde je stradao. Neki mornar bi ubio stotinu ljudi za Luna.

Makferson se nasmeši u mraku. A zatim krenu da se izvuče i potraži Luna. Baš kad je hteo da otvori vrata, hodnikom neko dotrča.

— Gazda! Policijski patrolni čamac kruži oko broda. Nije dao nikakav znak i stoji na pedeset jardi od pramca.

— Odlično! Dajte im znak da priđu. Sad ću doći na palubu.

— Šta će nam oni kog vraga?

— Obavestićemo ih da je Lun ovde. Pomoći ćemo da se uhvati, a ako dođe do pucnjave, možemo ga u njihovo ime... — čuo se smeh.

Makferson hitro otvori vrata kabine i stade uza zid. Čovek koji je javio da je u blizini policijski čamac, istrča i zalupi vrata. U tom trenutku na njegovo teme, kao malj, spusti se Makfersonova pesnica. On ga uhvati drugom rukom da se ne čuje pad tela. Brzo ga odvuče u kabinu a onda se nađe kraj vrata one susedne. U ruci je držao svoj »džepni top«, dvanaestmilimetarski kolt.

— Podignite ruke! — hladno naredi.

Dva čoveka poslušашe razrogačivši oči.

— Zašto? Ko ste vi? Kako ste ušli? — pitao je stariji, očito onaj koga su nazivali gazdom.

— Mnogo pitaš! Čuti, pacove, poslednja prijava amebo svih mornara! Hoćeš da izdaš Luna!

Čovek preblede. Shvatao je da ovaj mornar može biti samo Lunov pratilac.

— Ja nisam... Ovako... Ne znam... — mucao je.

— Zaveži! Okrenite se prijavom krmom prema meni!

Oni poslušашe i okrenuše leđa gledajući u zid. Mornareva pesnica se spusti brzo na jednu pa na drugu glavu. Ni pun minut kasnije bili su kod trećeg u susednoj kabini, vezani, zapuštenih usta i zaključani.

Makferson potrča hodnikom da potraži brodski bar. Vodila ga je muzika koja je otuda dopirala. Trčeći, oceni koliko je lažan sjaj na ovom brodu. Bila je to velika pre-kookeanska lađa spremna za rashod. Ali usidrena u dobro zaklonjenom zalivu i preuređena za mirovanje, mogla je još godinama da se održi na površini.

Blizu bara mornar nalete na livrejisanog momka.

— Kuda ćeš ti? Odakle dolaziš?

— upita momak.

Makferson ga samo zviznu pesnicom i protrča. Ali iz pobočnog hodnika tu scenu ugledaše dva čoveka iz brodske posluge i potrčaše pristižući ga pred barskim ulazom.

— Stoj, budalo! — vikali su mu.

On se nije osvrtao, ali sad mu se na putu ispreči krupna ljudina u večernjem odelu.

— Hej, lakše! — viknu mu i odgurnu ga tako da Makferson udari o zid.

Ostala dvojica pristigoše i baciše se na mornara zajedno sa elegantnom ljudinom, očito »čistačem gužvi«. Makfersonove pesnice zamlataraše tako da se čoveku učini da se našao pred desetak šaka. Za nekoliko trenutaka jedan od napadača bio je onesvešćen i mornar tako prokrči put ka baru. Ali čim je ušao, progonitelji ga stigoše i borba se nastavi na očiglednoj gostiju. Dva najonza kelnera se baciše na mornara.

— Pa to je Sam! — poskoči Lun ugledavši mornara kako se lavovski tuče.

Htede da mu pojuri u pomoć, ali teško se probijao između gostiju koji su se zgrtali na ovu stranu.

Mornareva pesnica je činila pokor. Kelneri su pljuvali zube, ali su pristizali novi. Krupni čovek se u tom momentu nalazio iza Makfersona. U ruci mu blesnu dug nož. Lun iz unutrašnjeg džepa sakoa hitro poteže svoju tanku kamu koja je imala dršku sličnu nalivperu i sa istovetnom zakačaljkom.

Kama fijuknu kroz vazduh i čovek s nožem u ruci ispusti oružje i uhvati se za grudi baš ispod vrata, a onda teturajući pođe nekoliko metara i sruši se pred nogama uplašених gostiju.

U tom momentu Makferson dobi prostora, nađe se leđima uza zid i izvadi kolt.

— Dalje od mene! Pucaću! — viknu tražeći pogledom Luna.

Ovaj sada uspe da se probije između gostiju.

— Šta se dogodilo? — upita prilazeći.

— Približi se da ti kažem — odgovori Makferson.

— Nije trebalo da izazoveš ovu gužvu — promuca Lun da ga čuje samo mornar.

— Trebalo je! Na brodu znaju ko si! Sprema li su ti zamku! Policija je u čamcu ispred broda. Povlačimo se! — Kratkim rečenicama, tiho, ali razgovetno i resko objasni Makferson i počeo da uzmiče.

I Lun izvadi pištolj obezbeđujući mornaru leđa.

— Neka se niko ne miče! — viknu odlazeći.

Nadoše se u hodniku.

— Ovuda! — pozva Makferson i pokaza prema zadnjoj palubi.

Potrčase, ali za njima odjeknuše pucnji. Makferson posrnu, a Lun opali u pravcu odakle je kuršum došao. Jedan čovek se pruči na podzemlje, revolver mu odskoči nasred hodnika.

— Je si li ranjen? — upita Lun.

— Ogrebotina! Produžimo! — odgovori mornar i nađe se kod izlaza.

Sa palube neko otvori vatru na njih. Makfersonov kolt zagrme i neko jauknu.

— Sto vam gusarskih bogova! — opsova mornar i počeo brzo da puzi prema krmi.

Lun opali u četiri svetiljke na toj strani. One se pogasiše jedna za drugom. To izazva kratki spoj i čitava polovina broda ostade u mraku. Njih dvojica nadoše se ležeći blizu krme.

U tom momentu policijski čamac se pokrenu i sa njega šibnuše svetla dva reflektora.

— Moramo skočiti u vodu i otplivati. Ronićemo što duže — reče Lun.

— Upotrebićemo i jednu varku. Moj čamac je dole. Upaliću ga i upraviti prema luci. Policijski čamac će za njim. Dok ga ne potope ili stignu, neće znati da nismo u njemu — brzo predloži Makferson.

Neko se pojavi na komandnom mostu, ali ga Lun otera pucnjima. Odmah zatim obojica hitro skidoše gornje delove odela i košulje, odbaciše cipele i skliznuše preko ograde ka krmi.

— Skači udesno, da ne udariš u čamac — opomenu mornar.

Dva tela pljusnuše u vodu. Makferson brzo izroni i dokopa se čamca. Navuče platneni krov da se ne vidi da je čamac prazan, a zatim ga hitro upali.

— Odličan motor! — obradova se kad začu zvrjanje.

Povuče ručicu gasa do kraja i izvuče svoj nož iz palamara. Čamac isplovi iz senke broda. Odozgo odjeknuše pucnji za njim. Sa policijskog čamca upravi se snop reflektora i uhvati prazan čamac, koji se brzo udaljavao. A zatim počeo da se smanjuje rastojanje između policijskog i praznog čamca. Čuo se doziy preko megafona.

— Sad je vreme. Moramo puzariti, dok ne otkriju varku. Možeš li da plivaš? — šaputao je Lun.

– Mogu. Sve je u redu – odgovori mornar.

– A tvoja rana?

– Ogrebotina, kažem ti! Koji gram krvi ako isteče, neće mi smetati. Krećemo li?

– Možemo. Pravo prema silueti ostrva. U slučaju da se odvojimo, sastanak na istočnoj strani – zaključuje Lun i duboko udahnu.

Obojica zaroniše i počеше da se udaljavaju snažnim zamasima. Ali opasnosti nije bilo, jer su svi pogledi s broda i policijskog čamca bili upereni prema malom iznajmljenom čamcu, koji se ljuljao odmičući.

Kad Lun i Makferson izroniše, ugledaše kako mali čamac još uvek beži, iako ga je policija pristizala. Njih dvojica brzo zaplivaše, svakim minutom njihove šanse da umaknu postajale su veće.

VI

Iako je bilo sunčano proleće, voda u zalivu je bila hladna. Lun i Samjuel Makferson drhtali su od hladnoće. Potrčase obalom da se zagreju, ali Makferson je hramao. Ohladena i isprana rana ga je bolela.

– Moramo se što pre izgubiti sa ovog ostrvca – reče Lun.

– Uskoro će zora – primeti mornar kiselo.

– Ne smemo dozvoliti da nas dan zatekne ovde, jer je lako moguće da će policija pretražiti i zaliv i ostrvce – dodade Lun i osmotri okolinu.

Na istočnoj obali ostrva čuli su se glasovi. Njih dvojica se prikradoše. Uz obalu je stajao čamac u koji su dva čoveka tovarila prazne sanduke.

– Moramo ih napasti, uzeti im odelo i čamac i brzo krenuti ka Četrenu – šapnu Lun.

– Zašto tamo? – upita mornar.

– Tamo su još uvek moja kola. Policija se neće snaći tako brzo da ih uzme ili postavi zasedu oko njih – objasni Lun.

Kad se sa pištoljima u rukama nadoše pored dvojice radnika, ovi su se smejali.

– Od nas ne možete uzeti ništa, sem praznih sanduka – govorio je jedan.

– Nama su potrebna vaša odelo, i čamac. Mi smo morali malo da plivamo, pa nam je hladno – objasni Lun.

Ona dvojica se uozbiljiše.

– Ne treba da se zabrinjavate. Sve što uzmemo platićemo dvostruko – dodade Lun. – Novčanice su se pokvasile, ali kod banke će vredeti.

Mornari poslušашe, udoše u kabinu velikog motornog čamca i dadoše najneophodnije delove odeće.

– Sedite na pod i ne pojavljujte se četvrt sata. Posle terajte čamac kud vam je volja. Evo vam, uzmite – reče Lun.

Obojica razrogačiše oči videvši da im Lun pruža po pedeset funti. Time su desetostruko bile plaćene košulje i mornarske bluze koje su im „pozajmili“. Umesto svojih radnih pantalona ionako su dobili odlične Lunove i Makfersonove, kojima morska voda nije mogla mnogo da naškodi.

– Kako bi bilo da nas vi zauvek uzmete u svoju službu? – nasmeja se jedan od radnika.

– Možda jednoga dana – odgovori Lun i upali motor.

Prilazili su Četrenu kad im se iza leđa pojavi policijski patrolni čamac, koji je očito trebalo da ih stigne. Ali oni udoše između dva usidrena broda i uskoro se nadoše na obali.

Lun osmotri oko svog parkirano automobila, ali ništa nije bilo sumnjivo. Istraga na brodu još nije mogla doći do detalja kako je Lun stigao ovamo. On upali kola, odveze ih do Makfersona koji je stajao uz

obalu i uskoro su se već nalazili na poljskom putu prema Medstonu.

Sunce se pomaljalo tamo od Kenterberija kad se zaustaviše u nekom žbunju svežih boja.

— A sada prvo da vidimo tvoju ranu — reče Lun.

Izvuče priručnu apoteku i torbu sa sitnim instrumentima. Nekoliko minuta kasnije rana je bila očišćena i odlično previjena. Metak je prošao plitko kroz mišić na butini i nije ošteti ništa preosetljivo. Makferson je mogao da korača.

Zatim Lun uze krpu, obrisa prašinu sa kola i poprska ih iz nekih pumpe. Bilo je neobično gledati kako crna boja kola postaje svetlosiva. Bio je to Lunov izum, za koji bi svaka fabrika automobila platila mnogo miliona. Kako bi bilo drago ženama kad bi mogle da menjaju boju kola prema boji svoje haljine!

— Oh, sad bi vredelo nešto popiti — pozele Makferson.

— Ranjenicima je zabranjena upotreba alkohola — primeti Lun, ali odnekud izvuče flašu ruma i hitnu je prema mornaru.

Ovaj je vešto uhvati i brzo otvori. Potegnu nekoliko gutljaja i uskoro mu kapci otežaše.

— Spavaj dok ja uradim još nekoliko stvari — nasmeši se Lun.

Mornar ne sačeka da mu se to ponovi. Lun još promeni registarski broj na kolima, svuče radničko odelo i skloni ga u šiblje, a obuče svetlosivo, u tonu sa kolima. Izdvoji i Makfersonovo rezervno odelo, da se i on presvuče kad se probudi.

Dva sata kasnije pred popularnim restoranom u Krejdonu zaustaviše se velika svetlosiva kola. Dva elegantna gospodina sedoše za sto i naručiše bogat doručak.

Je li ti ona devojka rekla da zna ko si? — upita Makferson.

— Jeste, ali je to učinila na delikatan način. Rekla mi je da neki ljudi

na brodu smatraju da nisam Donald Karvin, nego Lun, kralj ponoći. Smejao sam se toj »zabludi«. Ona me je prodorno gledala i ja sam baš razmišljao kako da se izvučem bez teškoća, a ti si već započeo bitku. Ispričaj mi sada kako si se stvorio tamo — reče Lun.

Mornar mu kratko objasni čitav događaj.

— Mislio sam da ti Dijana nije rekla ništa... Ta žena mi suviše... Ne umem da objasnim. Mnogo je lepa, ali mislim da bih smeo da kažem da je famozna, odnosno fatalna, opasna — pokušavao je Makferson da na kraju objasni svoje predosećanja.

Lun se smejao.

— Možda me baš to i privlači k njoj. Uvek sam voleo opasnosti — dodade.

A tada se zamišljeno zagleda u jednu tačku na stolnjaku. Osećao je da ga je Dijana Danigan neodoljivo uzbudila, da želi da je opet vidi. Ta pomisao mu je zagrevala krv, bacala ga u slatko sanjarenje. I što je više pokušavao da je pred samim sobom ocrni, da izdvoji njene ružne osobine, da pojača svoju sumnju u njene vrednosti, to mu se izrazitiije nametala njena lepota, smelost, neposrednost doživljavanja, obrazovanost... Sposobnost hladnog rasuđivanja bila je potiskivana, a mašta je dočarala prošle i buduće trenutke sa Dijanom. To je bio početak, prvi simptom jednog procesa nikad sasvim definisanog i objašnjenog, ali toliko čestog i poznatog, procesa koji svi znaju pod imenom ljubav.

Za to vreme Dijana je već bila stigla u svoju vilu. Ljutito je grdila brata. Roj Danigan je hteo da se nešto dogovori sa njom.

— Danas me ostavi na miru sa svim svojim petljavinama, prostitutkama, makroima i zlikovcima! — vrisnula je histerično.

— Što si zlatna! Uostalom, tiče se tvoje kože. Već se priča da je tvoj

novi prijatelj glavom Lun, kralj ponoći! C-c-c! Šta kažeš? — navaljivao je Roj.

— Čula sam to već, propalico! A sad me ostavi na miru — odgovorila je i otrčala u svoju sobu.

Zaključala je vrata i osvrtala se na sve strane. Kao da je tražila tragove jučerašnjeg sastanka. Ali sobarica je sve bila spremila. Dijana ljutito razbaci posteljinu s kreveta, uključi televizor, radio i gramofon. U sobi nastade haos zvukova muzike, govora i pesme. Ona tome dodade nešto udarajući po dirkama klavira u taktu sa svojim osećanjima.

Ali sve to je još više uznemiri i ona naglo prekide sviranje, odnosno lupanje po dirkama i isključi sve aparate. U sobi nastade tišina. Čulo se samo njeno dahtanje. Ona otrča do bifea i nasu veliku čašu preostalog koktela. Pijući mislila je o Lunu.

Zar je moguće da je to on?! Strašni Lun i Dijana! Lepi Lun i lepa Dijana! To je ono što mi je nedostajalo! Samo kad bi on hteo da ostanemo zajedno, mislila je zatvorivši oči.

Čas ju je ozračivala nada da će ga uskoro videti, a čas joj je srce stezao strah da će on nestati, otići zauvek. Njena čudna i komplikovana priroda bila je uzbuđena do krajnjih granica. Prvi put u životu bila je sa čovekom koga je mogla da nazove »pravi muškarac«.

»Ja ga volim, sigurna sam« — govorila je samoj sebi.

Možda je grešila, ali je bila sigurna da je Lun u njoj zapalio plamen strasti i požude. Nemir je rastao i ona oseti da neće izdržati dugo to mučenje i zato uze jaču dozu sredstva za spavanje.

Klonuvši na ležaj, ona pade u nemiran san. Telo joj se trzalo, a lake kapljice znoja orosiše joj lice.

Posle podne Dijana nije izlazila. Očekivala je da Lun dode, ili da se javi telefonom. I nije se prevarila. Već u pet sati telefon zazvoni i ona hitro uze slušalicu.

— Ko je? — upita drhtavim glasom.

— Čovek koji bi hteo »da ode na susednu, poslednju zvezdu« — čuo se odgovor.

To je bilo dovoljno da ona shvati ko zove, a eventualni prislušivač ne bi mogao da se snade.

— Hoćeš li doći ovamo? — upita ona nestrpljivo.

Ovu grešku žena čini samo kad hoće što pre da se oslobodi straha i neizvesnosti. A ona je htela da se oslobodi sumnje da ga više nikada neće videti.

To ne bi bilo pametno — odgovori Lun, jer to je bio on.

Dijana ustrepta.

— Zašto tako misliš? — upita.

— Imam razloga.

— Jesam li ja jedan od njih?

— Naprotiv.

— Onda, šta da se radi? — pokušavala je da joj glas izgleda vedar i da se nasmeje.

— Izidi tačno kroz petnaest minuta, ili još bolje kroz pola sata. Ne služi se svojim kolima, nego uzmi taksi na prvoj stanici, nalazi se na početku Ulice Voking...

— A zatim?

— Zatim se vozi prema Sitiju i prošetaj po trgovinama pazeći da li te ko prati. A zatim kreni prema Čering Krosu. Pred robnom kućom »Smitson i Bigin« sačekaj da ti se javim.

— Biću tačna!

— Onda, do viđenja! — čuo sam miran pozdrav.

Zašto nije rekao: do viđenja, draga? pomisli, ali nađe objašnjenje. On nije hteo da eventualni prislušivač zna ko je po sredi.

Tačno dvadeset i pet minuta kasnije ona izide iz kuće. Išla je brzo prema taksi stanici. Pride prvim

kolima. Vozač otvori vrata i sačeka da čuje pravac.

— Prema Sitiju — reče ona i ne pogledavši ga.

Automobil krenu i zavi iza ugla. Ona je sedela obuzeta mislima. Tek posle nekoliko minuta pogleda ulicu kojom se vozila.

— Kuda vi vozite? — upita ljutito.

— Ovuda je lepše. Videćete Kensington Garden i Hajd park — odgovori vozač.

— Vi ste drski! Vozite preko Islingtona! — viknu ona i pocrvene od ljutine.

— Hteo bih da vidim da li nas ona kola prate — čuo se miran glas. Tek sada ga je prepoznala.

— Donald! — prozbori uzbuđeno.

— Budi mirna! Jedna policijska kola su nam za petama. Pogodio sam pretpostavljajući da će Skotland Jarđ staviti tvoju kuću pod nadzor — objasni Lun.

— Ali zašto? — upita ona.

— Zbog toga što već i vrapci znaju da je Dijana Danigan, londonska bonvivanka i lepotica, sinoć bila sa Donaldom Sikertom, alias Lunom — smejući se odgovori vozač.

— Baš me briga za ceo svet!

— To je istina. Ali ja ne bih želeo da zaspim u naručju najlepše žene Londona, a probudim se u rukama snažnih momaka iz Skotland Jarđ, koji imaju spreman poklon za mene u vidu para divnih i čvrstih čeličnih narukvica... Tačno je, prate nas. Ne okreći se! — pričao je Lun.

— Šta ćemo onda? — upita Dijana preplašeno.

— Ti ćeš sići, prošetati, provozati se autobusom, zatim drugim taksijem i konačno se naći pred stanicom Sent Pankras. Do tada gledaj da izmakneš pratnji. A sada zaustavljam — odgovori Lun.

Ona iziđe, a Lun okrenu taksi nazad. Niko u ovom uniformisanom vozaču ne bi prepoznao Donalda Sikerta, koji je zakupio taksi od jed-

nog vozača sa kojim se još davno sprijateljio. Vozeći sada prema polaznoj stanici video je da policijska kola prate Dijanu, a iza njega nije bilo nikoga. Dakle, opreznost je bila potrebna.

Lun je uskoro, preobučen i maskiran kao starac bele kose i oštne bradice, stajao pred stanicom Sent Pankras. Osmatrao je okolinu i zaključio da nema opasnosti da se ovde sastane sa Dijanom. Ali umalo njih dvoje nisu prevarili sami sebe, trudeći se da zavaraju policiju.

Ona je stigla u novom, tamnom kostimu. U modnoj kući, gde se snabdevala odećom, Dijana je uzela nov kostim i šešir sa velom.

— Jedan tip želi da mi se priključi, čeka napolju. Htela bih da ga se oslobodim — rekla je modiskinji, koju je odavno poznavala.

— Oh, to je lako! — ljubazno joj je odgovorila ova. — Prođite kroz moj stan, koji je odmah do salona. Tuda ćete stići u susednu ulicu.

Tako je izmakla uhodenju. Našla se u susednoj ulici, nekoliko puta skrenula u pobočne ulice, svraćala u trgovine, osmatrala. Konačno je bila uverena da je niko ne prati. Ali sada kod stanice Sent Pankras ona je očekivala da se pojavi vozač taksi, a Lun je očekivao Dijanu bez vela i drugačije odevenu.

U nestrpljivom očekivanju Dijana je ispustila jednu rukavicu. To je video Lun. Uvek džentlmen, on pride i saže se da je dohvati. Kad se uspravio, nađe se oči u oči sa Dijanom. Tako izbliza, uprkos velu, prepoznao ju je.

Izvolite, ispustili ste rukavicu — reče joj slabim staračkim glasom, onako pognut i »nemoćan«.

— Oh, hvala vam! — odgovori Dijana i primi rukavicu.

— Vi nekoga čekate? — upita Lun.

— Ne, onako. Hvala vam na pažnji — još jednom se zahvali starcu.

— Ako čekate Donalda, onda bih ja mogao da vam ga pokažem — dodade Lun.

– Gde je on? Vodite me – brzo se odluči Dijana.

Ali ni u automobilu nije prepoznala Luna. On je razgovarao sa njom, pitao je razne stvari, motrio u ogledalu prati li ko njegova kola i ponudio je cigaretom. Tek tada se trgla. Prepoznala je tabakeru, koja je sinoć dugo stajala na stolu pred njom.

Ipak se nije usudila da poveruje da je ovaj starac njen novi prijatelj. Tada joj se on obrati odjednom ispravivši leđa i promenivši glas.

Dugo su se smejali ovom događaju.

– Otsad nikad neću biti sigurna da nisi pored mene – reče ona.

– Plašiš li se uhodenja?

– Ne. Ali mislim da je to čudno poznavati čoveka koji tako lako i brzo menja svoj izgled. Gde ti je taksi?

– Ostavio sam ga njegovom vlasniku i uzeo svoja kola.

– Ali prošle noći smo imali druga.

– Ne. To su ista, samo malo izmenjena.

Ućutaše. Lun neprimetno pritisnu jedno dugme i zadrža disanje. Dijana oseti ogromnu želju da zaspi. Glava joj klonu na naslon sedišta. Lun se osmehnu i pažljivo zaviša ugla. Vozio je jednom starom i uskom ulicom, a onda skrenu kroz tesan prolaz. Nađe se u visoko ograđenom dvorištu i utera kola u veliku garažu. Vrata za njim se automatski sklopiše.

Tek tada Dijana progleda.

– O, pa ja sam bila zaspala... Čudno! – reče trljajući lice.

– Mali umor od hodanja – objasni Lun.

– Da, stvarno sam se bila umorila. Ipak... Jesam li dugo spavala?

– Nekoliko minuta.

– Gde smo sada?

– U mojoj garaži.

Lun otvori vrata garaže i povede je prijatno osvetljenim hodnikom. Ali nigde ne naidoše na prozor

kroz koji bi se moglo videti gde se nalazi ova kuća.

– Koja je ova ulica? – upita ona.

– Čemu to pitanje? Nepoverenje? – nasmeja se Lun.

Ona ga ošinu pogledom i ne reče ništa. Samo se čvršće privi uz njega. On je uvede u veliku sobu za odmor. Samo, ovde je bilo detalja koje ona nije shvatila: nekoliko malih ekrana poredanih u polukrug, ormančić sa mnoštvom prekidača, nekakve epruvete u kojima je stalno treperila svetlost, i uz sve to odsustvo prozora, ali divan i svež vazduh kao u šumi.

Ostalo sve je bilo lepo, praktično i automatizovano.

– Ovo je, svakako, tvoj stalni stan? – upita ona.

– Moglo bi se tako reći. Svakako stan u kome sam vrlo često. Zato i ne želim da iko zna gde se nalazi.

– Znači i moje malopredašnje spavanje... – zausti ona.

– Bilo je izazovno jednim sasvim nevinim sredstvom, koje i osvežava – nasmeši se Lun i obgrli je.

Ona mu strastveno vrati i oboje izgubiše smisao za okolinu i vreme. Osećali su samo sebe i jedno drugo, postojali jedna celine.

Prolazilo je vreme u tepanjima i milovanju. A onda je Lun pozva da nešto vidi. Ona se namrgodi smatrajući to nezgodnim podsećanjem da je vreme da se prekine njihov sastanak. Ali bez reči pođe, ogrnuta njegovim sobnim ogrtačem.

On pritisnu dugme i vrata se bešumno otvoriše. Ona stade iznenađena i zaprepašćena. Pred njom je bio divno osvetljen bazen pun bistre, tople vode. Unutra je bilo toplo, ali vazduh je mirisao na borovu šumu pokraj mora. On ugasi svetlo i kroz stakleni krov njih dvoje ugledaše zvezde. Ukrasno šiblje oko bazena postade tamno. Boleo se samo pesak na suprotnoj strani bazena.

Zaplivaše. Lun stiže do ivice bazena i na njegov pokret ruke upali se diskretno svetlo na dnu bazena.

Sada se videlo da je dno posuto raznobojnim šljunkom, a mestimično popločano uglačanim mermerom.

— Ovo je kao iz bajke! Ni carevi nisu imali ovako nešto! — oduševljavala se Dijana.

— Dobar deo toga sam sam načinio — objasni Lun.

— Ti mora da si mnogo bogat?

— Ne baš mnogo. Ali rad stvara bogatstvo — odgovori Lun.

— Ovakvo ne stvara — usprotivi se Dijana.

— Svaki rad ne stvara. Ali na primer, pronalazak novog hemijskog jedinjenja od koga se dobija lak, ali kao čelik čvrst materijal, može da donese mnogo novaca.

— Ti si ga pronašao?

— Govorim o primeru. Već godinama radim u raznim granama nauke. Iz nužde sam prodao nekoliko patenata velikim fabrikama. Otuda novac.

— Čula sam da si prisvojio i mnogo novca od uništenih gangstera.

— Nije bilo toliko da se dugo živi bez rada — nasmeši se Lun i nestade pod vodom gnjurajući se.

Izide uz suprotnu ivicu bazena, a ona dopliva k njemu.

— Ovde bih ostala satima — reče Dijana.

— Onda ćemo ostati — odgovori Lun.

Zatim otrca nekud u mrak i uskoro se vrati sa ubrusima i dva velika komada svilenog platna. Obriše se i uviše u platno kao stari Rimljani u svoje tunike.

On je čovek sa kojim bih provela čitav život, mislila je Dijana. Ali pri tom joj licem prođe senka. Nešto ju je mučilo. Njeno telo lako uzdrhta, a niz lice potekoše suze. Lun to primeti.

— Šta ti je? — upita.

— Ništa. Srećna sam... Ali slutim da svaki susret ima svoje zbogom... — odgovori ona Sandbergovim stihom.

— Ne treba misliti na takve stvari — reče Lun.

— Ja to moram... Hoćeš li me voleti kad saznaš kakva sam.

— Mene zanima samo kakva ćeš biti.

— A zar ne i kakva sam bila?

— Ne, a naročito ako bi to moglo nešto da promeni — odgovori on.

— A hoću li moći da pobegnem od prošlosti?

— Ja ću te oteti — reče on ozbiljno i prigrli je.

Njeno telo se tek tada potrese od grčeva snažnog plača. Ona se izvi iz njegovog zagrljaja, odbaci svileni platno i otpliva bazenom.

— Hoću nekoliko trenutaka da budem sama, ali da znam da si ti blizu.

Kad se vrati, Dijana sede pored njega onako mokra i mirisna.

— Sinoć sam ti rekla da spremam veliki poduhvat. Hoćeš li da ti kažem nešto o njemu? — upita.

— Ispričaj mi svoj plan — prihvati Lun i ogrnu je svilenim plaštom.

— Jednom ću ti ispričati opširno, a sada samo kratko. Moj otac je bio pomorski oficir. Bio je komandant broda, ali je iznenada dao ostavku. Majka nam je bila umrla i mi smo se obradovali njegovom povratku. Ali on nije dugo ostao. Ostavio nas je ovde, a on otputovao u Dominikanu.

Ona učuta nekoliko trenutaka.

— Zašto si zastala? — upita Lun.

— Tako... Ostao je dugo tamo, a onda se vratio sa velikim bogatstvom. Odnnekud je saznao za tajnu potopljenih brodova oko Hispanjole, odnosno Kube i Dominikanske Republike. Pripremao se za novi poduhvat, a za to vreme je kupio fabriku jutane robe, nekoliko imanja i kuća. Imao je i veliki konto u banci. Iznenada se razboleo. Utvrđeno je da mu je rak naglo razorio jetru.

Ona uzduhnu.

— On je bio jedino ljudsko biće koga sam veoma volela — nastavi ona. — Još dok je umirao, ja sam

ukrala ključeve njegovog sefa i našla testament. Bio je pravičan. Ostavljao je sve meni i bratu, na jednake delove. Ali uz testament je bila jedna precizno obrađena karta na kojoj je ucrtao mesta već otkrivenih brodova s blagom.

— Znači da je on uspeo — upade Lun.

— Istina je. Bio je našao zlato. Ali najveće bogatstvo, kako je pisalo uz kartu, ostalo je nedirnuto. Skoro doslovce mogu da ponovim tekst koji sam pročitala hiljadu puta:

»Na dno sam se spustio 17. jula 1946. godine. Znao sam da tu mora biti potopljeni »Golden Hinde«. I pokazalo se da je to tačno. Ali koral, mulj i alge su ga prekrivali. Došao sam ipak do stola. Uzbudjenje je bilo veliko. Prestao sam s poslom, jer dizalica na mojoj lađi nije mogla to da obavi. Trebalo je da se vratim sa velikim brodom i snažnim vitlom. Sada je lako uzeti sve...»

— Ovde je potrebno jedno objašnjenje — prestade ona da citira reči iz dokumenta. — Taj brod »Golden Hinde«, potopljen je 1502. godine, a u njemu je bilo mnogo zlata. Između ostalog, s brodom je potonuo i sto od suvog zlata težak skoro tri hiljade funti. To blago slao je guverner ostrva Babodiljo španskom kralju. U dokumentu mog oca je dalje pisalo:

»... Ovoga puta odneo sam samo nešto zlatnih poluga u težini od sto funti. I to je dovoljno za opremu velike ekspedicije: Kad izvadim sve zlato s »Golden Hinde«, moći ću bezbrižno da stvorim najveću flotu za vađenje potonulih brodova. Zlato svih mora i okeana biće u mojim rukama. A tada neće biti bogatijeg čoveka u celom svetu. Tim zlatom osvojiću Velike Antile i Bahamska ostrva. Moje će biti flote i fabrike, gradovi i farme... To su snovi. A stvarnost je: zlato postoji i dostupno mi je...»

— Dalje potanko opisuje kako se može doći do zlata. To sada nije

važno... Ja sam te dokumente uzela i sakrila. Moj brat nikada nije saznao za njih. Ali daću mu njegov deo... Rekla sam da sam rdava devojka — nasmeja se ona.

— Sve što si mi ispričala pomalo je fantastično — primeti Lun.

— Ali istinito. Ja verujem u ono što otac piše. Ja sam videla gomile zlata koje je doneo — zaključí Dijana.

— Kako je Roj postao besposličar i čovek sa mnogo mana? — upita Lun.

— To isto važi i za mene... Rasli smo bez roditelja. A to bogatstvo znači isto što i propast. Još dok smo bili maloletni, sve želje su nam ispunjavane... Bilo je dosadno živeti... A kad smo bogatstvo uzeli u svoje ruke, postali smo još gori. Ubrzo smo ga rasturili. Morala sam... Nije važno šta sam morala da uradim kad sam primetila da je od bogatstva ostalo samo malo. Nije bilo ni da opremim jahtu... Ali novac sam nabavila i ovog leta mogu da krenem.

— To će biti zanimljivo putovanje — reče Lun.

— Ako dobijem to zlato, živeću drugačije.

— A ako se san o blagu raspline?

— Svet će pričati o zloj Dijani Danigan. Ali ja verujem... Hoćeš li poći sa mnom?

— Ako dotad završim jedan obračun, onda ćemo ovog leta biti zajedno — odgovori on.

— A kakav je to obračun?

— Sa Hekatom!

Ona je ćutala nekoliko trenutaka.

— Zar ni za moju ljubav ne bi odustao? — upita zatim.

— Te dve stvari ne zavise jedna od druge — odgovori Lun.

— Nikad se ne zna... Bojim se...

— Nemaš čega da se bojiš. Ja ću znati da se obračunam i sa tom bandom. Zakleo sam se na to samom sebi nad mrtvim telom sina svog pokojnog prijatelja. Moram to učiniti za ovaj grad u kome živim.

– A znaš li kako ćeš to izvesti?

– Još ne. Ali Hekata mi se ne može dugo kriti.

– Zar ništa ne znaš o tome?

– Ništa, izuzev onog što svi znaju. Ali saznaću...

– Ako ti ja pomognem?

– Šta ti možeš pomoći?

– Mogu... U Dulviču, između zapadne železničke stanice i malog parka, ima nekoliko velikih kuća. Jedna je ograđena visokim zidom. To je prepravljeni dvorac, koji se tu nalazio kad je London bio tri puta manji. Grad se širio i obuhvatio dvorac. Njegov sadašnji vlasnik je neki Teodor Uord. On mora da zna ko je Hekata – ispriča Dijana.

– Otkud ti to znaš?! – iznenađen i uzbuđen upita Lun. – On je ucenjivač. Jednom sam u »Evel« baru čula da mu je jedan čovek rekao: »Ja znam ko je Hekata. Taj nitkov će dolijati!« Sutradan mladić nije bio među živima.

– Zašto to nisi javila policiji?

– Bila bih luda. Teodor Uord ima sigurno alibi kada njegovi ljudi vrše ubistva. A pored toga ne želim da se nađem mrtva na pločniku ili u kanalu negde u okolini Londona – objasni Dijana.

– Lun je napregnuto razmišljao. Bilo je logike, ali i nepoštenja u ovim rečima. Njegove misli prekide Dijana.

– To je opasna banda, veruj mi. Potrebna je krajnja opreznost. On je ugledan bogataš i vlasnik nekoliko barova i hotela. Ali, u stvari, je gangster. Bila sam jednom na prijemu u tom dvorcu i znam raspored prostorija. Znam i to da petkom on pušta sve svoje ljude da odu. Ostaje sam u svojoj kući i do ponoći nema nikog. Tada ga je najbolje posetiti... Ali treba otići pre ponoći, jer posle se vraća bar polovina njegovih ljudi. Inače, tamo nema posluge – govorila je opširno.

– Kako se može ući?

– Najbolje je pravo na vrata. On je prijatelj mog brata. Treba se javiti sa »Dolazim od Lepotana«. To

će biti dovoljno da Teodor pristane na sastanak u svako doba.

– Sve mi je to čudno. Otkuda tvoj brat u vezi sa Teodorom?

– To ćeš saznati kad pritegneš Teodora. Ja znam samo ovoliko Uord ima tajni sef pod najvećom foteljom u svojoj sobi. To mi je pričao Roj. Tamo ćeš pronaći dokaze da je Teodor Hekata.

Ućutaše. Lun je razmišljao. A onda upita:

– Može li se dogoditi da ti i Roj imate neprilike zbog ove afere?

– Ja sigurno neću, a mislim ni Roj – odgovori ona.

– Onda ću videti šta je po sredi – dodade Lun.

– Hoćeš li posle toga ići sa mnom u Dominikanu? – upita ona i obgrli ga rukama.

– Mislim da ću ići – odgovori on i oboje skidoše ogrtače, a onda se baciše u bazen.

Dok su se opremali za izlazak, Lun joj dade jednu masku iz koje je nekoliko minuta udisala hladan vazduh pomešan sa nekim gasom koji je prijatno mirisao. Od toga je osećala osveženje kakvo nije doživela.

– Šta je to? – upita dok su joj oči blistale.

– Kiseonik sa jednim hemijskim preparatom za osveženje – objasni Lun.

Uskoro su bili na večeri u malom ali luksuznom restoranu.

VII

Čitajući poverljivi izveštaj o događajima na »Zvezdi Šetlanda« i pripremama da se Lun uhvati pomoću Dijane Danigan, inspektor Majkl Dikson zlovoljno je razmišljao:

Mnogo više pažnje posvećuju hvatanju Donalda Sikerta nego Hekate. Čovek koji je za pravdu učinio više nego najmanje dve policijske

brigade i dvadeset sudija, proganjen je kao divlja zver. A možda bi on brzo našao Hekatu i na svoj način rasturio ucenjivačku bandu... Ali zašto se Lun mota oko Dijane Danigan. Možda je ona lice od koga treba početi. Lun je nešto osetio...

Zato Dikson sada potraži inspektora Rivsa i nađe ga kako se nadne nad fotografije mornara Makfersona, koje mu je agent pribavio neprimetnim snimanjem. Na stolu, pored otvorenih spisa bila je i fotografija jedne vrlo lepe žene.

— Otkad skupljaš fotografije lepih žena? — kiselo se nasmeja Dikson.

— Odnedavna. Ova je dvostruko zanimljiva. Lepa je i poznaje izvesnog čoveka koji me zanima — odgovori mladi inspektor.

— Kako joj je ime?

— Dijana Danigan, ako vam to ime nešto kazuje.

— Čuo sam o njoj. To je sada, kako veruju, putokaz do Sikerta. Ali i ona sama me zanima.

— Zašto bi vas zanimala!? — trže se mladi inspektor Rivs.

— Jer ja verujem da od nje put ne vodi samo do Luna.

— Nego?

— I do Hekate. Lun se umešao u igru. I on traži bandu ucenjivača. Zato mi je neophodno da stalno imam podatke o toj devojci — objasni Dikson.

— Za to moram imati saglasnost šefa — opirao se Rivs.

— Onda je pribavite, mladi kolega — uvredeno dodade Dikson i okrenu mu leđa.

Rivs se ujede za usnu i požuri k šefu.

— Pustite Diksona neka radi. Ipak, on nas na kraju izvuče. Ali smatrajte da ste vi dužni da šćepate Luna. Zato sarađujte sa Diksonom. Uzgred mu recite da podatke o Lunu dobija samo on i da... Saopštite mu to nekako oprezno — objašnjavao je načelnik.

— Valjda ne mislite da bi inspektor Dikson... — ne doreče Rivs.

— Koješta! Dikson to ne bi nikad učinio, naročito ako mu se skrene pažnja. Ali ja sam uveren da bi on zažmurio na jedno oko, ako bi Lun prolazio mimo njega.

— Razumem... Potrudiću se da sarađujem — pokloni se Rivs odlazeći.

— Mladi su ambiciozni. A to je dobro — primeti šef odeljenja. — Ali pričuvajte se Luna. Moglo bi biti smešno.

— Voleo bih da se sukobimo. Već dosta znam o njemu — samouvereno dodade Rivs.

Jedine šanse pruža praćenje Dijane Danigan i reportera Markinča, mislio je Dikson pripremajući uputstva o daljem radu svojih detektiva i pomoćnika.

I on je bio u pravu. Pretnja Markinču je bila jasna. A uz to hrabri novinar je dalje izazivao Hekatu. U napisima je nagoveštavao da joj je policija na tragu. Čak je objavio i strašnu pretnju njemu i njegovoj ženi.

... Ali svi ljudi se ne prepuštaju na milost i nemilost zločincima — pisao je Markinč. — I sve više će biti onih koji će se obratiti policiji čim dobiju ucenu. Zatvoriće se krug oko ucenjivača...

Ucenjivač pod imenom Hekata izgubio bi »renome« ako bi njegova pretnja Markinču ostala samo prazno zastrašivanje. Zato je Dikson stvorio snažnu odbranu oko reportera. Nijednog sata Markinč nije bio bez odlično prikrivene straže.

Te večeri, bio je četvrtak, oko devet sati Dikson dobi izveštaj da je Dijana Danigan izišla i da je uspela da izmakne pratnji negde u centru Sitija.

Otišla je da se sastane s Lunom, pomisli Dikson i počeo da čita izveštaj o Dijani.

U izveštaju se ponavljalo sve ono što je ona pričala Lunu. Ali bilo je

stvari o kojima nije govorila. Njen brat, sumnjalo se, ima veze sa grupom makroa, koji terorišu londonske prostitutke. Čak se verovalo i da je on šef te grupe. Njegov konto u banci bio je jadno mali – iznosio je jedva toliko koliko je Lepotan trošio nedeljno. Ali Dijanin je bio zamašan. U poslednje vreme kupila je veliku jahtu i opremala je za dugo putovanje. Nekoliko gnjuračkih odela za veće dubine govorilo je o nekakvom podvodnom istraživanju.

Hoće da nastavi putem svog oca, zaključi Dikson čitajući podatke o umrlom kapetanu Daniganu.

Dok je razmišljao o činjenicama, Dikson zaključi da sve treba da prepušti »redovnoj obradi«, a sam da se nađe uz Markinča. Potraži ga telefonom i dogovoriše se da se nađu u velikom salonu »Pres« kluba.

Pola sata kasnije inspektor i reporter sedeli su sami i pretresali novosti. Dikson nije spominjao događaje na »Zvezdi Šetlanda« niti Dijanu Danigan, ali upita zna li se šta o Lunu.

– Javio se telefonom. Pitao je za Dijanu Danigan – reče novinar.

Inspektor se trže i uhvati se rukama za naslone fotelja.

– Šta je hteo? – upita.

– Zamolio je da mu nekako pribavim podatke o njoj. Na kraju je objasnio zašto se interesuje: »Sviđa mi se ta vraška devojka«, rekao je glasom koji ne dopušta pomisao da se šali – odgovori Markinč.

– Do sto đavola! Pa to je da pukneš od muke. Ja očekujem da on preko nje naleti na Hekatu, a čovek se zaljubljuje – nervirao se Dikson.

Markinč se smejao.

– Valjda i on treba da ima neku devojku – reče preko cigarete.

– Ali ta devojka je nekakav moderni zanesenjak. Znaju je u svim mondenskim salonima, barovima i dansinzima. Uz to se sprema da vadi zlato kao njen otac, koji se tako obogatio...

Zatim Dikson ispriča sve što je znao o devojci.

– Hvala, inspektore. Sada bar imam podatke o njoj. Mogu li da ih kažem izvesnom licu? – upita Markinč.

– Idi do đavola! – progunda Dikson.

– Ja bih sada hteo do uredništva lista – primeti Markinč pogledavši na časovnik.

– Idem i ja sa tobom – prihvati inspektor.

Podoše ulicom ka kolima. Markinč odjednom zastade.

– Nešto me je udarilo u lice – reče pipajući jagodicu.

Inspektor pogleda. Iz rupice široke najviše tri milimetra slivala se kap krvi. Ranica se nalazila na koži između jagodice i vilice.

– Čekaj! Brzo! Stisni zube! – povika uzbuđeno inspektor.

Pri tom izvuče džepni nož, zgrabi reporterovu kožu oko ranice i brzim zamahom je raseče. Reporter lako jauknu.

– Što me kolješ, Diksone? – pokuša da se našali.

Inspektor nije govorio nego je dahtao cedeći nešto iz rane.

– Imam ga! Odmah sam pomislio da je to! Kako se samo toga nismo setili!? – izusti konačno. – A sada brzo u kola i prema bolnici. Ti sam istiskuj što više krvi iz rane.

Inspektor sede za volan i poveze vratolomnom brzinom. U tom momentu nije bio star i nemoćan. Znao je da je u pitanju život njegovog mladog prijatelja.

– Samo istiskuj krv! Neka te boli. Ne dozvoli da otrov ide u krvotok! – ponavljao je.

– Kakav otrov i šta je to bilo? – upita Markinč poslušno izvršavajući Diksonova naređenja.

– Modernizovana kopija "divljačke sulice sa otrovnom strelicom. Imam to ovde u maramici. Jednostavno se uzme vazдушna puška. Na vrhu kuglice izdubi se rupica i naspe otrovom, a onda zali je vru-

ćim šećerom. Zatim se i cela kuglica stavi u otrov. I kad se ispali iz vazdušne puške... — objašnjavao je inspektor.

— Misliš li da sam ja dobio takav kuršum? — upita Markinč.

— To je sigurno Sreća je što sam se našao pored tebe, jer ti bi kasno stigao do lekara. Dok bi ti izvadili kuglicu, koja se zabila u telo samo nekoliko milimetara, krv bi otopila šećer i otrov bi već učinio svoje. Imaš sreće, prijatelju — objašnjavao je Dikson.

— Nisam nikad čuo za to, iako je prilično jednostavno — primeti reporter.

— Bilo bi dobro da se ne čuje ni za mnoge zločinačke postupke. Zločinci kopiraju jedan drugog. Uostalom, postoje puške i pištolji sa priгуšivaćima i često su efikasniji. Ako vazdušna puška pogodi odelo, pokušaj je propao — objasni inspektor.

— Onda, znači da je mene gađao odličan strelac. Nije se mogao nalaziti bliže od dvadeset jardi — rasuđivao je Markinč.

— Možda i više. Te vazdušne puške su vraški precizne, a lako se maskiraju kao kišobran ili nešto slično — odgovori inspektor. — Samo mi je čudno da naši ljudi nisu bili na oprezu.

Već su bili pred bolnicom. Nekoliko minuta kasnije lekar se vrati iz laboratorije. Bolničarka je na ranu bila ispumpala već prilično veliku epruvetu krvi.

— Pogodili ste, inspektore! Kuglica je bila otrovana snažnim otrovom indiske džinovske zmiје poznate u nauci kao naja bungarus, koja je opasnija od kobre. Čovek umire nekoliko minuta posle ujeda. Znači, vaš prijatelj je izbegao opasnost — pričao je tiho pripremajući serum. — Ali za svaki slučaj ćemo ga malo bocnuti.

— Kako znate da je to otrov baš te zmiје?

— Po tome što sadrži veliku dozu fosfora. A poznato je da se taj otrov

održava decenijama ako mu je dodato fosfora. Ostali zmijski otrovi se vremenom razlože i postaju nepotrebljivi, odnosno jedine se sa ogromnim brojem materija, naročito metala. Fosforisani otrov naje bungarus pasivan je do dodira sa tečnošću.

— Vi mnogo znate o otrovima, doktore — nasmeja se Dikson.

— To koristi, zar ne? — odvrati lekar.

Reporterova ranica je oticala, a ako nje se pojavi žućkasti krug. Dikson ga je brižno gledao.

— Budite bez brige. To je najmanje što je moglo da mu se dogodi. Za svaki slučaj, neka večeras prespava ovde — zaključio lekar.

Te noći je Markinč imao malu groznicu i razmišljao je o tome da se Hekatina pretnja umalo ostvarila.

VIII

Bio je petak. Još u sumrak dvorac u Dulviću napustilo je sedam ljudi izlazeći u park. Tek što su se oni udaljili, jedna senka promače pored zida. Oslušnu, a onda se začu lako zveckanje ključeva i vrata se odškrinuše. Senka nestade iza njih.

Za to vreme pred glavnim ulazom zaustaviše se velika svetlosiva kola. Dva čoveka iziđoše iz njih i pozvoniše. Dugo se niko nije javljao. A onda se otvori prozorče.

— Koga tražite? — upita promukli muški glas.

Treba nam gospodin Teodor Uord.

— On nije kod kuće. Šta da mu kažem kad se vrati? — upita čovek kroz prozorčić.

— Ali on treba da je tu. Kažite mu da nas šalje Lepotan. Hitno je — reče Lun, jer to je on bio.

— To je nešto drugo — odgovori Uord.

U stvari, stari lisac je samo bio oprezan, ali izgleda da je Lepota-

ново ime uživalo njegovo puno poverenje. Sada se u hodniku upali svetlo i Uord propusti Luna i Makfersona.

Čim se vrata zatvoriše i brava školjčnu, Lun mu podnese revolver pod nos.

— Budite mirni, Uorde! U vašem je interesu da ne pravite gluposti. Mi hoćemo da razgovaramo sa vama... Same, ostanu ovde, a pripazi i na hodnik prema zadnjem ulazu — reče Lun.

Teodor Uord je bio gojazan, ali još vrlo pokretan i snažan čovek šezdesetih godina. Njegove podignute ruke odavale su medvedu snagu.

— Ko ste vi i šta hoćete? — pitao je prilično mirno.

— Objasniću vam sve u vašem kabinetu. Vodite me i ne pokušavajte da učinite nikakav trik, jer ću pucati bez milosti — pripreti Lun.

Popeše se na prvi sprat i udoše u veliki kabinet vrlo luksuzno uređen. Šest fotelja oko jednog stola i još nekoliko u uglovima govorile su da se ovde skuplja i veće društvo. Najveća fotelja nalazila se pored radnog stola.

— Ko ste vi? — ponovi Uord pitanje osmatrajući Luna svojim tamnim očima suženim zbog smežuranih kapaka.

— Razgovaraćemo otvoreno, Uorde, jer se radi o vašem životu. Verujem da ste čuli za čoveka kome su drugi dali ime Lun, kralj ponoći — odgovori Sikert.

Uord znatno poblede i trže se malo.

— Bolje bi bilo da nisam čuo... Šta želite od mene?

— Istinu o jednoj stvari. Odgovorite mi ko je Hekata!

Lun je fiksirao starog čoveka. Ovaj razrogači oči.

— Zašto mene pitate? Ja to ne znam!

— Lažete, Uorde! Tačno mi je poznato da se bavite ucenjivanjem. Govorite istinu, ili ću je ja saznati na drugi način! — oštro zapovedi

Lun i njegov revolver upravi se prema Uordovom čelu.

Ovaj je dahtao, a pogled mu je izmicao okolo kao da traži pomoć.

— Niko vam ne može pomoći. Govorite! — ponovi Lun.

— Istina je da sam nekoliko puta iskoristio neke tajne i ucenio nekoliko ljudi i žena. Ali ja nisam Hekata i ne znam ništa o tome — odgovori ne prikrivajući bes koji je ključao u njemu.

— Baš ništa ne znate?

— Kunem se!

— Brojaću do pet i pucaću vam pravo u čelo, ako ne čujem ono što znam da biste morali da mi kažete! — zapreti Lun.

— Reći ću! Samo jedno znam... Pre deset dana dobio sam pismo od Hekate...

— Zanimljivo! — ironično se nasmeši Lun.

— Vi možete da mi ne verujete, ali ja govorim istinu... To pismo je izazvalo paniku kod mojih ljudi. U njemu je nabrojano sve ono što sam mislio da samo ja i neki moji ljudi znaju. Hekata je zapretio da će dokaze i podatke dati Skotland Jardu, ako ne izvršimo...

On zastade. Sitne graške znoja su mu se pojavljivale po čelu.

— Šta je trebalo da izvršite?

— Hekata je zahtevao da ubijemo Harija Markveja... Moji ljudi nisu te vrste... Ali morao sam naći nekog...

— I našli ste?

— Platili smo Džeku Sajmonu... To je brat čuvene Helen Sajmon, najskuplje devojke Londona...

Kapljice znoja na njegovom licu postajale su krupnije i već su se sjeđinjavale i tekle niz lice krivudajući u borama.

— On je ubio Markveja?

— Jeste! To me je koštalo hiljadu funti, ali morao sam da platim... Sa Hekatom se nije moglo šaliti... Taj zlikovac mnogo zna. I ja ne bih bio jedini koji bi želeo da nestane...

— Vešto lažete, Uorde! Ne verujem vam!

— Kunem se da sam rekao istinu! Policija bi mogla da me secka na komadiće ili podvrgne najstrašnijim mukama i ja ipak ne bih ništa rekao... Ali vama, Lune... To je nešto drugo... Prokleti da ste! Zbog vas sam propustio mnoge stvari... Ne usudujem se da lažem! — govorio je Uord glasom kome bi se moglo poverovati.

— Ali ja mislim da lažete. Ipak, proveriću prvo jednu stvar. Okrenite se k zidu i dobacite mi ključeve od sefa koji se nalazi pod velikom foteljom! — naredi Lun.

Uord preblede i usne mu zadrhtaše.

— Tamo je samo moj novac i nekoliko dokumenata, koji me mogu oterati na mnogo godina robije... Preklinjem vas, ne uništavajte me! — molio je Uord.

— Učinite što sam rekao! — podviknu Lun.

Uord uzdahnu i polako se okrenu, a onda spusti ruke i potraži ključeve u svom džepu. Odjednom naglo odskoči brzinom neverovatnom za takvo telo i te godine. Sruči se iza fotelje i izbeže Lunov kuršum, koji ga samo okrznu iznad uha.

Lun tada skoči prema njemu i tako sada on izbeže kuršum iz Uordovog malog revolvera. U sledećem trenutku Lunov revolver sa prigušivačem ponovo opali i Uord se uhvati za ruku ispustivši oružje.

— Uzalud, Hekata! — opsova Lun i priskoči mu.

Snaznim udarcem sruši ga na pod. A tada izvadi bočicu od plastične mase. Prinese je Uordovim ustima i pritisnu. Bilo je to sredstvo za uspavljivanje.

U tom momentu se pojavi Makferson. Čuo je pucanj malog Uordovog revolvera i dotrčao.

— Nije ništa. Vрати se dole i pazi! — reče Lun i pride onesvešćenom i uspavanom Uordu.

Ubrzo nađe svežanj ključeva i odgurnu veliku fotelju pored stola.

Njegovo izvežbano oko ugleda liniju koja je označavala poklopac na parketu. Zavukavši oštricu noža na jedno mesto on odstrani poklopac. Ukazaše se vrata sefa, koji je bio položen ispod patosa. Izdvoji jedan ključ i uskoro se vrata sefa otvoriše.

Ukazaše se svežnjevi novčanica i nekoliko kutija nakita. Lun sve to izvadi i stavi na sto. A onda počeo da razgleda papire u drugom delu sefa. Jedna metalna kutija veličine knjige privuče njegovu pažnju. Otvori je i nađe hrpicu papira. Već na prvi pogled zaključio da je našao sve što je tražio. Ispod papira nalazila se zbirka svih slova abecede izrađenih graviranjem. Mala drška za slaganje slova otkrivala je kako su slagana i preko naročitog indiga otiskivana ucenjivačka pisma. Tamo su se nalazila i tri već gotova pisma, koja još nisu bila upućena.

Lun ih pročitao — bila su slična onom što mu ga je pokazao Artur Markinč. Pored pisama nalazilo se i jedno parče papira ispisano brojkama. Lun oceni da su to iznosi dobijeni od ucena.

Sada bi trebalo uništiti Hekatu. Ali mrtav Uord ne može da govori i pokaže ostale, razmišljao je Lun.

Postojala je mogućnost da sačeka jednog po jednog, ili sve Uordove saradnike i likvidira ih sa Makfersonom. Ali moglo se dogoditi da pri tome strada i neko nevin, ili nedovoljno kriv. Lun se zato odlučio da sve prepusti inspektoriku Diksonu. Za sebe ostavi samo Sajmona.

Nekoliko trenutaka kasnije bio je kod telefona i zvao inspektora Diksona. Javiše mu da je otišao još pre tri sata. Ali Lun je znao i Diksonov telefon u stanu. I imao je sreće.

— Ko zove? — pitao je Dikson.

— Ovde Donald! Stari prijatelju, imam jednu molbu — odgovori Lun.

— A znaš li da su tvog prijatelja Markinča umalo ubili prošle noći? — upade Dikson.

– Ništa ne znam! Šta se dogodilo?

– Pogodili su ga otrovnim hicem iz vazdušne puške. Ali ja sam bio sa njim i sve je prošlo bez katastrofe – othuknu Dikson.

– Stari, mnogo si me zadužio! I Markinča, razume se! A sada slušaj. Nalazim se u Hekatinoj kući...

– Šta?! – uzviknu Dikson.

– Umiri se i slušaj. Hekata je onesvešćen. Malo sam produžio tu nesvesticu jednim sredstvom. Bar tri sata ne može ga niko osvestiti. Dokazi da je on Hekata nalaze se u sefu ispod najveće fotelja u njegovom kabinetu.

– Milo mi je što mi ga ostavljaš živog! – ne izdrža a da ne kaže Dikson.

– Moram, jer treba prihvatiti i ostale – objasni Lun.

A zatim mu objasni gde se nalazi kuća i dodade:

– Požuri sa nekoliko ljudi, da neko ne odnese Hekatu i dokaze. Predlažem da posle ulaska u kuću utrete tragove i postavite zasedu. Tako će vam upasti u klopku bar nekoliko Hekatinih ljudi – zaključiti Lun.

– A šta odnosiš otuda? – upita Dikson.

Lun se nasmeši, ali ne reče ništa. Samo spusti slušalicu, a zatim otrča preko kabineta i spusti se u prizemlje. Makferson je stajao držeći u ruci svoj »džepni top«.

– Skloni tu artiljeriju! Kidamo napolje! – reče Lun.

Automatska brava velikih vrata škljocnu za njima.

Inspektor Dikson brzo pozva Skotland Jard i naruči troja kola sa deset ljudi. Čekajući ih on pozva Markinčov stan. Reporter se odmah javi.

– Halo, Arture! Slušaj i ništa ne pitaj! Izidi iz stana i pogledaj desno niz ulicu. Tamo stoje jedna kola sa prostorom za tovar. Nose krupne

natpise perionice rublja »Mičam i Ko«. To su, u stvari, naša kola.

– Hoće li mi verovati?

– Znaju te. Reci čoveku kojeg ćeš naći na prednjem sedištu da sam rekao da pođe sa tobom pred železničku stanicu u kvartu Dulvič. Taj čovek je narednik Džoj. Tamo ćemo se sresti. Mislim da imamo Hekatu u rukama – zaključiti Dikson i htede da spusti slušalicu.

– Još nešto, Diksone. Koji broj ima tvoj službeni revolver? – upita Markinč.

– Proveravaš, je li? Odlično! Zar si zapamtio broj revolvera, a samo si ga jednom imao u rukama?!

– Neprimetno sam ga zabeležio. Takve stvari ponekad zatrebaju – nasmeja se Markinč.

– Tako je, čoveče! Moj broj je P.G. 711249. Jesi li zadovoljan?

– Jesam i već krećem – odgovori reporter i brzo počeo da se oblači.

Petnaest minuta kasnije on i Dikson su ulazili u Uordovu kuću. Grupa policajaca se razide po hodnicima i prostorijama. Plan zasede bio je gotov za nekoliko minuta, za to vreme policijska kola se skloniše u jednu sporednu ulicu.

Dikson uđe u kabinet i zastade na pragu. Uord je ležao na leđima. Mrtvačka boja njegovog lica naterala inspektora da ga izbliže pogleda.

– Pa on je mrtav! – uzviknu razočarano.

Lekar Skotland Jarda, koji je bio poveden za svaki slučaj, takođe konstatova smrt.

– Od čega je umro? – upita Dikson.

– Trovanje nekim otrovom – odgovori lekar. – Mislim da je to zmijski otrov, bar tako bih rekao po ovim žućkastim i modrim pečatima po licu.

– Može li to biti otrov indiske džinovske zmijske naja bungarus? – upita Dikson.

Lekar ga začuđeno pogleda.

– Možda je baš taj. Ali čuđim se

da tako poznajete zmijske otrove – zbunjeno odgovori lekar.

– To je zbog toga što je taj otrov već jednom upotrebljen u »Aferi Hekata« – objasni Dikson.

Odmah počese pretres sobe. Na stolu je bila kutijica sa nekakvim praškom, koji je izgledao pomalo vlažan. Pored kutijice nalazio se komadić papira presavijen tako da posluži kao kašičica. Na njemu je bilo tragova praha.

– To je oblik u kome se može držati fosforisani otrov naja bungarus – objasni lekar.

Inspektor samo uzdahnu i počeo da pretražuje sobu ne prilazeći odmah najvećoj fotelji. Ne otkri ništa zanimljivo. Tada naredi da se fotelja odmakne. Kako sef nije bio zaključan, odmah se ukaza njegova sadržina – samo jedan manji svežanj novčanica i oni papiri koje je Lun pregledao.

Pregledajući dokumente koji su otkrivali Uordovu zločinačku radnju i pisma koja su govorila da je on Hekata, inspektor Dikson je vrteo glavom. Nešto je bilo poremećeno u čitavoj stvari. Mnogo što-šta bi bilo objašnjeno da je mogao da razgovara sa Lunom. Ali kako da ga nađe? O tome nije moglo biti govora. A ovako... Nešto nije bilo kako treba.

Ne, inspektor nije sumnjao u Luna. Znao je da je Lun odneo novac, ako ga je ovde bilo, jer, konačno, on je bio čovek van zakona, bez mogućnosti da zarađuje za život. Bar tako je Dikson razmišljao. Ali ovde, bez živog Uorda, teško je dokaze uzeti kao sasvim pouzdane. Inspektor je predviđao da će ostali stručnjaci, a naročito šef odeljenja, pokušati da postave mnogobrojne teze. Jedna bi mogla da glasi: »Lun je, u stvari, Hekata. Podmetnuo je Uorda, inače ucenjivaču, kompromitujući materijal, a zatim ga otrovao«.

Njegovo razmišljanje prekide narednik koji je došao i stigla i uh-

vaćena bez komplikacija četiri Uordova čoveka.

– Dovedite ih! – naredi inspektor.

Ali u tom momentu dole se začuše pucnji. Narednik otrča. Za njim požuri i inspektor Dikson, koga je u stopu sledio Markinč. Ali pucnjava prestade pre nego što su stigli dole. Jedan čovek ležao je grčeći se u lokvi krvi, a dvojica su stajala iza njega podignutih ruku.

– Ovaj je pucao i ranio narednika Smita – raportira jedan policajac. – Morali smo pucati.

– Isuviše ste pucali – uzdahnu inspektor videći da ranjenik ima najmanje pet rana na sebi.

Policajci ništa ne rekoše.

– Zovite bolnička kola! – naredi Dikson.

– Mislim da ne treba. Može odmah u mrtvačnicu – umeša se lekar koji se bio nagnuo nad telo na zemlji.

Pogođeni je već bio izdahnuo.

Prvo saslušanje nije dalo mnogo podataka. Najzanimljivije je bilo to kako su se ovih sedam ljudi i Teodor Uord našli u prepravljenom dvorcu.

– Uord je bio naš kapetan u Zanzibaru. Zbog nečeg je ražalovan i otpušten pre pet godina. Sreli smo ga u Plimutu kad smo i mi otpušteni, jer nam je bio istekao rok službe. Pitao nas je čime ćemo se baviti – pričao je jedan od uhvaćenih.

Rekli su mu da će se svaki vratiti u svoje mesto. Neki su imali mala imanja, a neki zanate. Ali on im je predložio da dođu k njemu u London. Kupio je veliku kuću, nekadašnji dvorac, i mogli su da se nastane kod njega.

– Bilo nas je jedanaest. Četvorica su bila oženjena i odbila su da dođu u London, a nas trojica – inače živeli u Londonu. Pristali smo – nastavljao je uhvaćeni čovek.

– Zašto je baš vas izabrao?

– Poznavao nas je... Znao je da smo jednom prilikom prikrili oko pet hiljada dolara, koje smo zaplenili nekom crncu na granici Zanzibara. Crnca je ubio... ovaj koji leži mrtav. Kapetan je tražio pola novca. Dali smo mu. Bilo je još nekih stvari... – odgovarao je ovaj.

Još dugo su pričali o ucenama, krađi materijala iz nekog vojnog magacina kod Romforda, koju im je omogućio jedan kapetanov poznanik, oficir... Pričali su o Urdovom pokušaju da stvori grupu devojaka koje bi radile za njega, o terevenkama koje su ovde priređivane i o kockarskim prevarama u nekoliko tajnih kockarnica...

Bilo je očito da ovi ljudi znaju da će sada biti otkriveno sve što su radili, pa su hteli da nešto priznaju kako bi lakše prošli. Ali svi su se začudili pitanju da li je Urd, u stvari, Hekata.

– To je smešna pomisao! Pa mi nikada nikog nismo ubili! – glasio je odgovor.

– A onog crnca? – dolazilo bi pitanje.

– To je drugo... U Africi... I to je učinio Olaf. On je uvek bio brz na oružju... Zato je i noćas... – mucali su u neprilici.

*

Za to vreme na drugom kraju Londona, na periferiji Kriklvuda, iz kola iziđe Lun i Makferson.

– Tu je Sajmonov stan, ako nas onaj kelner nije prevario – reče Lun.

Bila je to pristala mala vila okružena drvećem. Visok zid opkoljavao je komad zemljišta oko nje. Lun i mornar zađe u mrak i nađe jedno mesto pogodno da se zid neprimetno pređe. Baciše tanke svile lene lestvice s kukom i začas se našli na drugoj strani zida posutog staklom koje je štrčalo uvis učvrš-

ćeno u betonu. Dalje im ništa nije smetalo da stignu do vile.

Specijalni kalauzi omogućiše im da odmah uđu u hodnik. Na kraju se videlo svetlo, koje je prodiralo ispod jednih vrata. Oni priđuše i oslušnuše. Nekakav prijatan ženski glas odavao je prisustvo žene. Lun pažljivo opipa bravu. Bila je zaključana. Zato pređe do susednih vrata i ova popustiše. Nađe se u malom salonu, čija strana prema osvetljenoj sobi beše čitava zastrta tamnozelenom zavesom.

Lun je milimetar po milimetar odmače i ugleda zanimljiv prizor. Jedna devojka upadljivih oblika sedela je u izazovnoj pozi na jednoj fotelji.

Naspram nje je sedeo čovek šezdesetih godina, onizak i tankih ruku, ali sa naslagom sala na trbuhu, što je bila karakteristika čoveka koji mnogo sedi. Njegove oči su se napasale u njenoj lepoti, a ruke se pružale k njenom telu.

– Svi ste vi muškarci spremni da uživate i budete srećni na račun žena – govorila je devojka.

Lun je pogadao da je to Helen Sajmon.

– Učiniću sve što zaželiš! – vatreno se kleo muškarac.

– Onda ću prvo da ti igram – reče Helen.

Ona povuče gajtan i skloni veliku zavesu iza koje se ukaza nešto slično pozornici, ali taj prostor je bio odvojen tankom metalnom mrežom. Vratašca sa strane se otvoriše pod Heleninom rukom i ona se nađe iza mreže, a prolaz iza nje se zatvori. Ona izvadi ključić i baci ga udno pozornice. Tada uključi veliki moderni magnetofon i pusti traku. Začu se muzika bluza.

Njeno telo se zanjihalo. Igrala je lepo. Ali tada pređe granicu lepog i poče da skida ionako laku haljinu... Deo po deo odeće pade na pod i ona ostade naga. Samo laki ali veliki veo vešto je koristila da

još više raspali požudu muškarca, koji se beše primakao žici.

— Dodi, ne muči me! — izusti muškarac tresući čeličnu mrežu.

— Nikad ne igram besplatno — nasmeja se devojka.

Muškarac izvadi čekovnu knjižicu i napisa ček. Savi ga kao cigaretu i proturi kroz mrežu. Ona je i dalje igrala, a onda, ne prekidajući igru, saže se i podiže ček. Odleprša sa njim.

— Pedeset funti je malo i za samu igru. Ne voliš me — govorila je njišući se u kukovima. — Otkupi ovaj ključ raja i biću uvek tvoja.

Bila je podigla ključić koji je zatvarao bravu na prolazu ka njoj.

— Ah, vragolanko! — uzviknu muškarac. — Evo, daću svih sto!

On se maši čekovne knjižice.

— Ne, srce! Ti si jedini koga volim i zato ključ vredi samo pet stotina — smejala se spuštajući se na minderluk i ne prestajući da pokreće telo u taktu muzike.

— Uh! — othuknu Makferson zbog čega mu Lun stavi dlan na usta.

— Neka me đavo nosi! — gundao je muškarac pružajući ček na pet stotina funti.

Helena mu dade ključ i poče da igra u taktu mamba. U trenutku kad je muškarac otključavao vrata, Lun istrča i nađe se pored njega.

— Izvinjavam se zbog prekinute zabave! Ali meni treba jedno objašnjenje — reče zapanjenom muškarcu i devojci.

— Napolje, životinjo! — prodera se Helena.

— Gde mogu naći Džeka Sajmona? — upita Lun kao da nije čuo psovku.

Pri tom hitro izvuče upaljač za cigarete i nanisao njime kao fotoografskim aparatom. Napravi pokret kao da je snimio. Devojka vrisnu i skupi se pokrivajući grudi i lice velom.

— Kasno je! Ako odmah ne saznam gde je Džek, ova fotografija će biti poznata celom Londonu.

Muškarac je užasnuto gledao u Luna. A onda promuca:

— Ah, šta sam učinio! Ja ću se ubiti! Kaži mu brzo!

— Odlazi! Ona pijana svinja je gore. K njemu možete samo spolja, na njegov ulaz. Odlazite! — vikala je zaklanjajući se šalom.

— Samo časak — odmahnu Lun rukom i uđe u deo ograđen žicom.

Pošto utvrdi da otuda nema izlaza ako se zaključaju vratašca čiji ključ se prodavao kao »ključ raja«, on ugura muškarca i zaključa ih oboje.

— Ostani u svom prljavom raj, bednice. I ljubi tog starkelju zbog njegovih prljavih novaca — reče Lun i otrča k zavesi.

Nekoliko minuta kasnije ušli su obojica na drugi ulaz od koga su uske stepenice vodile na sprat. Džeka Sajmona zatekoše kako u odelu leži na krevetu. Izvukoše ga i gurnuše kroz vrata u kupatilo. Baciše ga u kadu i odvrnuše slavinu.

On je gundao batrgajući se pod mlazom vode. Jedva še probudi i naglo poče da se trezni.

— Ti si ubio Harija Markveja — reče Lun.

— Pa šta onda? — izbeči se Džek. Ali tada shvati šta je učinio i jurnu na njih. Bio je to plavokosi džin, atletski građen i snažan. Uspe mu da udari Luna, koji se okliznu na vlažnim pločicama i skoro pade. Ali Makfersonova pesnica pogodi pijanca i on pade kao pokošen. Pri tome udari glavom o oštru ivicu uzdignutog dela kupatila gde su se nalazili lavabo i orman sa stvarčicama.

Podigoše ga i preneše u sobu, ali njegovo telo je mlitavo visilo. Lun ga pregleda. Cekali su nekoliko trenutaka, ali on se ne pokrenu. Lun mu opipa lobanju. Kost i zaškripaše, a krv ovlaži Lunove prste.

– Ovaj je gotov – reče Lun i ode u kupatilo.

Opra ruke i pogleda jesu li ostali kakvi tragovi, a onda iziđe.

– Hari Markvej je osvećen – prošaputa Lun.

– Gadno je udariti pijanog čoveka – promuca Samjuel i pode prema zidu pognute glave.

Bilo je prošlo podne kad Makfer-son uđe u prostoriju gde se nalazio bazen za kupanje. Lun je plivao i gnjurao se posle nemirnog sna, koji ga nije osvežio nakon prošle neprijatne noći.

– Evo vanrednih izdanja novina – reče Makfer-son. – Taj naš Markinč je lud!

– Zašto? – upita Lun.

– Videćeš kad pročitaš – odgovori Makfer-son i baci svežanj novina pored bazena, a zatim ode da pripremi vreću kafu za sebe i Luna.

Ovaj dopliva do ivice i još mokrim rukama dohvati novine. Na licu mu se odrazi iznenađenje. Čitao je:

„JE LI TO HEKATA?“

To je bio veliki naslov ispod koga se videla fotografija mrtvog Uorda.

Dalje je pisalo:

„Sinoć je inspektor Dikson iz Skotland Jarde dobio anonimno obaveštenje da u velikoj kući kod železničke stanice u Dulviču leži onesvešćeni Hekata i da su tamo dokazi o njegovim zločinima.“

Ali tamo je nađen Teodor Uord, ne onesvešćen, nego mrtav, otrovan strašnim otrovom džinovske indijske zmije poznate pod naučnim nazivom naja bungarus. Na kutiji sa otrovom pronađeni su samo Uordovi otisci prstiju...“

– Oho! Pa to je nemoguće. On nije mogao doći k svesti! – glasno izgovori Lun i nastavi da čita.

„U tajnom Uordovom sefu nađeno je novaca ~~taman dovoljno~~ da se obavi sahrana otrovanog. Kako je jedan od Uordovih ljudi potegao oružje i ranio narednika, broj mrtvih se povećao. Ubijen je Alan

Džiti, čovek bez zanimanja. Ostalih šest uhvaćenih su...“ Dalje su se nabrajala imena Uordovih ljudi.

„...Ali svi oni tvrde da Uord nije Hekata. Zasad postoje neke činjenice koje bi se mogle uzeti kao dokazi da je Uord stvarno Hekata. To su tri nepredata pisma, čija sadržina se ne može objaviti, jer predstavlja lične tajne ljudi koje je Hekata hteo da uceni. Hekatin potpis stoji na svakom od njih. Drugi dokaz da je Uord zlikovac koji se potpisuje kao Hekata jeste činjenica da se otrovao (ako je to sam učinio) otrovom kojim se banda poslužila pokušavajući da ostvari jednu svoju pretnju i ucenu...“

– Artur je stvarno lud! Šta on to izvodi? – opet glasno za sebe reče Lun.

Ali nastavi pažljivo da čita:

„...Pohvatani Uordovi ljudi, koji imaju dosta grehova na duši, tvrde da je njihov „gazda“ imao veću količinu novca. Taj novac nije pronađen...“

Lun se nasmeši. Zbog ovog ću mu jednom staviti u svaki džep po žabu ili mokrog miša.

„...Veruje se da ga je odneo tajanstveni posetilac. To nije toliko čudno, jer je on uložio trud da rasrinka Hekatu. A to se ne plaća. On naplaćuje na svoj način...“

– Vidi bezobraznika! – opet se nasmeja Lun.

„...Ali nešto drugo iznenađuje. Veruje se da je neko posetio Hekatu, ili Uorda, prema tome može li se verovati da oba imena označavaju isto lice, posle onog ko ga je ranio i onesvestio. To bi menjalo čitavu stvar i oduzimalo vrednost svim dokazima da je Hekata mrtav i da je London oslobođen jedne bande...“

Ovaj vražji sin je sve doveo u sumnju. Još će sutra tvrditi da je Uord bio sveti Petar, a preksutra da nema ni Uorda ni Hekate, mislio je Lun.

Pažljivo pročita uvodni deo koji je obaveštavao o suštini onog što se

dogodilo, a onda poče da čita veliku reportažu, u kojoj je bilo izneto sve do detalja. Ali ne nađe ništa što već nije znao, izuzimajući opis hvatanja Uordovih ljudi i njihove izjave.

Nije mogao da shvati šta je to toliko pokolebalo njegovo uverenje da se obračunao sa Hekatom, ali imao je osećaj da mu je ostalo nešto nedovršeno.

Nastavi da čita reportažu i kad je završi, Lun nađe na vest o Sajmonovom ubistvu:

•ZAGONETNO UBISTVO DŽEKA SAJMONA•

Tako je glasio jednostavni naslov ispod koga je stajala kratka vest:

•Dva čoveka, čiji opis je nesiguran, sinoć su upala u vilu brata i sestre Sajmon. Pošto su sestru, koja je bila u društvu jednog svog prijatelja, primorali da im kaže gde je Džek, dva čoveka su je zaključala i popela se u Džekovu sobu.

Prema onom šta je nađeno u sobi i kupatilu, došlo je do tuče u kojoj je Džek, udaren pesnicom, pao na oštru ivicu u kupatilu. Pri tome mu je prsila lobanja i on je umro.

Jedan sat posle ubistva policija je stigla u kuću na poziv Helene Sajmon, koja je uspela da se oslobodi iz zatvorene prostorije.

Ovo ubistvo se dovodi u vezu sa slučajem smrti Teodora Uorda, jer je u njegovim papirima nađena za beleška: »Hiljadu funti Džeku Sajmonu za obavljeni posao«. Bilo bi samo nagađanje reći nešto više, ali se ne može prenabregnuti činjenica da su stručnjaci otkrili da Sajmonove cipele tačno odgovaraju otiscima uzetim na mestu ubistva mladog detektiva Harija Markveja...«

— Hm, hm — promrmlja Lun. — pa to je potvrda da je Uordova izjava o Harijevom ubici tačna.

•...U Sajmonovom stanu nađen je i nož koji bi mogao bito oruđe kojim je Hari ubijen. Na nožu ima i tragova krvi. Istraga se nastavlja.

— Kafa je gotova! — javi Makfer-son.

— Dolazim ! — odgovori Lun i uvi se u prostrani i debeli ogrtač.

Odlazio je od bazena malo pognut i zamišljen.

IX

Kretala se po svojoj velikoj sobi kao uzbuđena tigrica u kavezu. Oko nje bili su svežnjevi novina sa člancima o smrti Teodora Uorda i Džeka Sajmona. Pročitala je pažljivo svaki redak tražeći ima li kakav podatak o Donaldu Sikertu, o tom tájanstvenom Lunu, koji joj se svidao od prvog trenutka kada ga je videla i za kojim je ludovala od trenutka kada je saznala njegovo pravo ime.

Dijana Danigan nije mogla više da izdrži da ga ne vidi. Ali nije znala kako da ga potraži i zato nije smela da ostavi svoju sobu. Bio je već treći dan od kad ga nije videla.

— Oh, bože! Zar može tako dugo da me ne vidi? Gde je on? I šta je to sa mnom? Zar ja ne mogu ni časa bez tog čoveka? pokušavala je da utvrdi stanje svojih osećanja. Ali nemir ju je sve više zahvatao.

Njene misli prekide kucanje. Ude sobarica i najavi:

— Vaš brat je u velikom salonu. Hoće da vas vidi.

Neka dode, pusti ga! — viknu Dijana.

Sobarica je stajala razmišljajući da li da još nešto kaže.

— Što si stala, smeteno stvorenje? -- prodera se Dijana.

— Ja... Moram da kažem... Gospodin je pijan i strašno psuje...

— Neka dode! — ponovi Dijana.

Roj Danigan ude i raskreči noge da bi bio stabilniji. Posmatrao je sestru zamućenim očima kao da je vidi prvi put.

— Ja sam pijan... Ali nisam lud! Kako je Lun saznao za Teodora? —

upita i opsova nešto ružno, što pred sestrom retko koji brat izgovori.

— A otkud ja to trebam da znam?

— odvrati Dijana.

— Ti to znaš! Ti si se spetljala sa tim »usamljenim vitezom«, tim strokim ubicom! — vikao je Lepotan sav u peni.

Ali pri tom nije zaboravio da se približi baru i motri flaše birajući piće.

— Roje, ti si drzak i bezobrazan! Lun je ubijao samo najteže zločince! Tog čoveka... No, eto, volim ga! — nabusito odgovori ona.

— Gle, gle molim te! Prohtelo se gospodici! Malo ti je sinova trulih bogataša, koji su na tvoje izvoljevanje potrošili teške milione, nego hoćeš avanturistu! Znaj da će ti taj doći glave! — žestio se Lepotan.

— Ako si došao da me savetuješ, onda se brzo gubi! — reče Dijana sva crvena u licu.

— Polako, polako! Tiče se i moje kože. Policija će me pitati da li sam se poznavao sa Uordom... Pitaće i Sten. A tako će stići i do tebe. Zaviříće i u tvoj život — gledao ju je cinički.

— Ja se ničeg ne plašim. Nisam učenjivala, nisam ubijala, ni švercovala! A moj privatni život... Uostalom, uskoro idem na more. Biće i za tebe dobro da odmah odeš na jahtu i da se tamo primiriš.

— Opet planiraš potragu za zlatom! To je moglo da uspe našem ocu, jer je on bio pomorac. Ali tebi... Ne, to su gluposti!

— Ti si i onako švorc. Ici ćeš sa mnom, jer će na brodu biti Paola, dosta pića i nerada za tebe. Odbijaš?

Lepotan se počea po glavi. Ponuda je bila primamljiva. Bolje je da luta južnim morima, nego da čeka u Londonu na ovaj rasplet. Jer, vrag će znati ko je Hekata i šta se sve tu događa. Ostaviće Stena neka kontroliše onih pedesetak devojaka i ubira tiho novac od njih. Onih nekoliko paketa droga sakriće za kasnije. Bolje je da ih sada

ne rastura. Južna mora su ipak bolja od mračnih zatvorskih ćelija!

On pomeša piće nasu veliku čašu. Pošto otpi okrenu se sestri i dugo je posmatraše pijanim očima.

— Dijana, reci mi jesi li ti ukrala nešto od očevih dokumenata? Nisam te to pitao, jer znam da ne bi rekla. Ali sad možeš da mi kažeš, ovako u četiri oka — izgovori polako.

Pijan si i svašta ti dolazi u glavu. Rekla sam ti da mi je jednom otac pokazivao na pomorskoj mapi mesto gde ima potopljenih brodova. To sam ti rekla. Imam odlično pamćenje, pa sam zapamtila koordinate i sve što je trebalo.

— Pričao je i meni, ali mi je rekao i to da će izraditi karte i dokumenta.

— Tvoj mozak nije nikada bio za pamćenje. Ali, eto, nije napravio karte i moje pamćenje je samo moje. Ti ga nemaš. Ali ja ću ti dati deo. Razume se, ako se držiš kako treba. A sada idi na brod!

— Odlazim! Brat se pokorava sestri! Ona je na prestolu, vladarka! Uvek sam osećao da ti nekako vladaš nada mnom. Prvo si to uspevala lažima, prevarama i podmićivanjem. Posle novcem, jer si ga manje trošila i uvek imala. Drugi su plaćali tvoje račune! — govorio je u izlivu iskrenosti.

— Nisam bila Roj Danigan, Lepotan! Tvoja odela i automobili godišnje su koštali više nego sve što sam ja trošila. I nisam bila gora od tebe. Svoje ljubavnike sam birala, a ti si hvatao sve... Upropastio si desetine mladih devojaka i posle ih »zaposlio« sa tim svojim Stenom. Sada živite od njih, bednici! — vikala je sva crvena u licu.

— Ali polovinu uvek neko uzima. Nekakav »moćni zaštitnik«. Uvek sam sumnjao da su i tvoji prsti umišani u tu »moćnu zaštitu«... Ali da se ne svadamo. Idem na tvoj brod, da pijem tvoje piće i da spavam sa tvojom malom družbenicom. Jed-

nom ću ipak baciti u more tu Paolu Erter!

— Odlazi! — viknu Dijana i otrča u kupatilo.

Roj izide i pozva taksi. Naredi da ga vozi za pristanište. Tamo je bila Dijanina jahta.

Dijana se vrati u sobu i uključi radio. Ali odmah poskoči i udari po dugmetu radioaparata, jer na stočiću pored ležaja zazvoni telefon.

— Ah, to si ti, Stene! Šta hoćeš? — javi se ona.

— Tražim Roja i ne mogu nigde da ga nađem — čuo se odgovor.

— Sve poslove predaj nekom od svojih. Povedi nekoliko najsigurnijih ljudi i spremi te se za dugo putovanje. Ponesite sanduke sa oružjem i ukrcajte se na jahtu. To je sve što treba da znaš. Roj je tamo — naređivala je Dijana.

— Dobro! Za nekoliko sati sve ću urediti. Treba li još nešto da učinim? — pitao je Sten.

— Od čuvara jahte uzmi spisak posade i pozovi naše momke da ujutro budu na brodu. Od sutra im teku plate kao da su na plovidbi. I pripazi na Roja, da ne načini kakvu glupost. Ne sme da napušta brod. Mislim da ti je jasno da ne treba da se pojavljujete na palubi, niti da pravite orgije dok ne isplovimo. Je li ti sve jasno? — zaključila je Dijana.

— Okej! Kako ti kažeš, gospodariće!

— Ne govori mi tu glupu reč!

— Ipak sam ja tvoj večni sluga. I umreću...

Dijana zatvori telefon. Ali tek što je spustila slušalicu, začu se zvonjenje. Ona je ponovo pidiže i javi se.

— Treba da te vidim, draga — čuo se glas koji ona prepoznade.

Bio je to Lun. Ona uzdrhta i jedva nastavi da govori.

— Zašto ne dodeš? Šta je sa tobom, dragi? — pitala je pridržavajući se za donji deo finog vrata, kao

da time hoće da spreči uzdah i uzbuđenje.

— Na tvoju kuću po svoj prilici paze. Zato se ne možemo sastajati kod tebe. Izidi i dobro pazi prate li te. Odvezi se svojim kolima i negde u Sitiju ih parkiraj. A onda izmenjaj više vozila i pokaži svoje lukavstvo da se obezbediš od praćenja. Na kraju, prodi pored Viktorija parka i sačekaj kod poslednjeg sevnog ulaza.

— Hoćeš li biti tamo?

— Možda hoću. Ako ne budem, neko će ti reći gde da dodeš. A sada, do skorog viđenja, draga! — završi Lun.

Nije prošlo ni pet minuta, a Dijana je već bila obučena. Nosila je poveću torbicu, u kojoj su bili tanka haljina od svile koja se ne gužva, šešir sa velom i kišna kabanica od najtanje tkanog materijala. Bila je spremna da u nekoj garderobi baci haljinu u kojoj je izišla i brzo se maskira tako da je niko ne bi prepoznao.

Bilo je pravo čudo kako se hitro probijala kroz reku automobila. Teško da bi i najbolji vozač uspeo da je prati. Na jednom mostu parkirala je kola i otrčala u najbližu trgovinu. Žurila je kroz zadnji izlaz, ušla kod modiskinje, onda u jedan veliki restoran, u čijem toaletu se presvukla i izišla preko terase. I pored svega toga jedan sat kasnije stajala je kod Viktorija parka.

Jedan krupan prodavac novina sa velikim šeširom pride joj i glasno ponudi novine. A onda tiho reče:

— Podite ulicom prema Klap-tonu. Ja ću paziti na vas. Šalje me Lun.

— Tek sada ona prepoznade Makfersona. Uze od njega jedne novine i pruži mu sitan novac. Odmah počeo da ih pregleda. Makferson je nudio novine dalje:

— Novi iskazi ucenjivača! Hej, šta se više ne javlja! Utvrđeno da je

Džek Sajmon bio ubica Harija Markveja.

Njegove mirno i jedva glasno izgovorene reči privlačile su pažnju i hrpa novina se naglo smanjivala.

— Hej, donesi ovamo! — vikao je neko.

Ali Makferson je odmicao ulicom za Dijanom i uzgred se oslobodio i poslednjeg primerka novina. Suštiže je na kraju Ulice lorda Tolvorta.

— Skrenite za mnom — jedva čujno joj reče u prolazu i prestiže je.

Luna nikada niko neće uhvatiti, pomisli Dijana radosna zbog opreznosti koju je videla i u koju se sva unosila.

Slédila je mornara u jednu po-bočnu ulicu, pa kroz veliku kapiju. U dnu dvorišta ugleda ga kako stoji pored starog kamioneta sa zatvorenom karoserijom, čiji zadnji deo je bio dopola u vratima garaže.

— Prođite iza zgrade, udite na zadnja vrata i vratite se kroz garažu. A zatim se popnite u kamionet — saopšti joj Sam i duboko se pokloni.

Posmatrač sa strane bi rekao da je ona nešto pitala, pa joj je umašćeni vozač, malopredašnji prodavac novina, odgovorio i ona je produžila. Za to vreme Makferson je budno posmatrao kapiju. A kad oseti laganu lupu, koju je proizvela Dijana penjajući se u kamionet, on zade iza kola i zalupi vrata. Automatska brava se zaključa. Dijana se nađe u osvetljenom i veoma udobnom prostoru. Ali iz njega se nije nikud videlo. Ona opipa vrata i zaključa da ne može napolje. A tada začu glas iz malog zvučnika:

— Gospodice, u desnom uglu je mikrofona. Možete mi saopštiti ako nešto želite. Najviše za pola sata bićete kod našeg prijatelja.

— Vozite! i požurite, molim vas — odgovori Dijana.

Nakon dvadeset minuta, posle mnogobrojnih skretanja od kojih je

Dijana izgubila svaku orijentaciju u kom pravcu se voze, stigoše u prostoriju koju je već jednom videla dolazeći sa Lunom. Uskoro je bila u Lunovom zagrljaju.

X

Postoje samo dve alternative. Ili ćemo izdati saopštenje da je Uord bio Hekata i njegove ljude predati tužiocu, ili optužiti Luna da je on taj čudovišni ucenjivač. On je likvidirao manjeg ucenjivača, podmetnuo dokaze i doveo nas u ovu dilemu — govorio je viši savetnik Skotland Jarde Vilijam Lorens.

Dikson je sedeo pognute glave, zagledan u vrhove svojih cipela, pratio debatu stručnjaka zaduženih za slučaj Hekata — Lun. Od njega se tražilo da se odluči i da izjavu za štampu. Ali on je to odbijao smatrajući da nije došao momenat da se izvuku konačni zaključci.

— Valjda ne očekujete da nas sa mrtve tačke pokrene opet taj vaš Lun?! — govorio je šef odeljenja unoseći u te reči mnogo zlobe i zajeđanja protivu Diksona.

— Predlažem da tog čoveka zamolimo za takvu uslugu — vrati mu Dikson sarkastično, ali nastavi da čuti.

— Odlučite se, Diksone! Ministar je lično zahtevao da se aferi da nekakav oblik. Sada je sve konfuzno. Činjenice govore da je Uord ucenjivač. To priznaju i njegovi ljudi. Materijal u njegovom sefu potvrđuje da je on Hekata. Na svim tajnim predmetima nađeni su samo njegovi otisci. Nađeni su otisci i na vazdušnoj pušci, koja je pripadala baš njemu — nabrajao je savetnik Lorens.

— Sve je to tačno. I otrov je nađen. I na kutijici su njegovi i samo njegovi otisci... Ali... Ima jedno ali! — nervozno upade Dikson.

— Vi suviše verujete Lunu! — povišenim glasom dobaci šef.

Nekoliko glava klimnuše potvrdno.

I zaista. Dikson je svu svoju upornost temeljio na Lunovim rečima: »Onesvešćen je i uspavan... Neće se probuditi najmanje tri sata...« A Lun se razumeo u hemiju, sredstva za uspavljivanje i slične stvari bolje od ijednog čoveka u Engleskoj. Zar se Intelidžens servis, ministar, vojni naučni centri i mnogi drugi nisu interesovali za Lunov gas koji trenutno uspavljuje. Vojska je htela ručne bombe, posle kojih bi juriš bio prava šetnja. Taj gas su hteli agenti obaveštajne službe. Njime bi lako onesposobili čuvarе tajni do kojih treba doći. Padobranci su hteli bombe za kojima bi nesmetano skakali na teren da ga osvoje...

I sada niko ne priznaje činjenicu da je Lun rekao »najmanje tri sata...« A Dikson nije verovao da je Lun otrovao Uorda, niti da je gađao reportera Markinča, niti... Čemu nabranje?! Dikson je znao i nešto više od drugih. Pre dva dana na adresu njegovog stana stiglo je pismo od Luna. Bilo je kratko i inspektor je svakoga časa mogao doslovce da ga ponovi. To pismo je glasilo:

»Poštovani inspektore,

Ne znam do čega ste sve došli u toku istrage. Ja sam verovao da je Uord, u stvari, Hekata. Ali ne shvatam sasvim niti Markinčovog pisanja, niti neke detalje. Posle mene Uord je ostao živ i u takvom stanju da NIKAKO nije sam mogao uzeti otrov. Neko ga je otrovao. Ko stoji iza toga dela? Kome je bilo potrebno da Uord ne progovori? Pokušajte da to saznate. Ja se takode ne odričem tog cilja, jer ova afera baca senku i na moje ime. »Lun«.

Ove reči su bile dovoljne da ubede inspektora Diksona u to da stvar nije okončana. Zato je tvrdoglavo odbijao da prihvati jednu od predloženih alternativa. Ali štampa je zahtevala, javnost je čekala da

bude obaveštena. Jedan londonski list je pisao:

»...Šta se sada čeka« Zašto se zločinci ne izvedu pred sud? Dokaznog materijala ima suviše. Možda je Skotland Jard izgubio dragoceni trag i iz svoje mreže pokupio samo sitnu ribu. Zašto su izostala još neka hapšenja? Pitanja i samo pitanja! Javnost traži odgovor na njih...«

Sada se u Skotland Jardu debatovalo o tim pitanjima. Većina stručnjaka tražila je da se odgovori da je Hekata uništen i da preostali deo bande bude izveden pred sud.

— Ali ja izdvajam svoje mišljenje. Ne mogu dozvoliti da se donese zaključak u koji ne verujem! — protivio se Dikson.

Ipak je sastavljeno službeno saopštenje u kome se tvrdilo da je Uord bio misteriozni Hekata. Dalje je odlučeno da se do sada prikupljeni materijal preda državnom tužiocu. Sudenje se moralo održati.

Inspektoru Diksonu je naloženo da nastavi istragu, a inspektor Rivs je morao da prati Dijanu i mornara Makfersona i pokuša da isplete mrežu oko Luna.

Čim je debata prekinuta, inspektor Rivs požuri sa Diksonom da vide šta ima novog sa Dijanom Danigan. Nekoliko najboljih detektiva bilo je određeno da je prate. I tek što su stigli, dežurni im donese izveštaj predat telefonski u njihovom odsustvu:

»Dijana Danigan je opet uspela da nestane. Iako se vrlo vešto preobukla u toaletu — restorana, naši ljudi su je čekali kod Viktorija parka. Prislušna služba je javila da ju je neznanač, koga je ona oslovila sa »dragi« i koji je očito bio Lun, rekao da tamo čeka. Ona je nestala u jednoj kapiji. I više se nije pojavila. Jedan sat kasnije opkolili smo zgradu sa garažom i pretresli je do detalja. Ali Dijana je nestala...«

– Proći će još mnogo vekova, a naši ljudi neće naučiti da prate jednu osobu! – ljutito izusti Rivs...

Dikson ga pogleda bez reči i nastavi da čita:

»Posebne okolnosti: Praćena se kod Viktorija parka NIJE sastala ni sa kim. Jedino je kupila novine i pregledala ih, a onda se uputila ulicom. Možda je u novinama stajalo objašnjenje kuda da pođe...«

– Gluposti! – othuknu Dikson i odbaci izveštaj. – Kladio bih se da je taj prodavac novina bio prerušeni Lun, ili njegov mornar. Ne vredi se igrati žmurke sa njim!

– Ipak će uleteti u mrežu! – dodade Rivs.

– Ja bih prestao da igram na tu kartu. Doveo bih Dijanu i saslušao je temeljitije. To je jedini trag – reče Dikson.

– Imam naređenje da nju niko ne dira. Veza između nje i Luna je sentimentalna, ili čak čvrste ljubavne prirode. A to je garancija da će se oni vidati. Onda... – izlagao je Rivs.

– Onda izvolite! Zahtevam da mi se najkasnije za nedelju dana Dijana Danigan privede radi saslušanja! – zaključio Dikson i ustade.

Hteo je da ode, ali tada stiže njegov pomoćnik, koji je referisao:

– Primećena je živost na jahti gospođice Danigan. Njen brat i nekoliko ljudi su stigli tamo. Ukrcane su namirnice i mornari su pozvani da dođu i budu spremni za plovidbu.

– Pustićemo je da isplovi, a onda opkoliti jahtu i pretresti je na otvorenom moru. Verujem da će Lun biti na jahti. I tada neće uspeti da nam umakne. Pregledaćemo svaki santimetar jahte. Sve ljude podvrgnuti brižljivom ispitivanju, pa čak i rentgenskom, snimanju. Ako je među posadom, biće nađen – izloži Rivs svoje mišljenje.

– A ja joj ne bih dozvolio da isplovi! – prekide ga Dikson.

– Zašto? Možemo je saslušati i na otvorenom moru. A ako bude tre-

balo, vratićemo je nazad. Molim vas da usvojite moj predlog – usprotivi se Rivs.

– Dobro! Organizujte sve što mislite da je nužno – uzdahnu Dikson. – I ne zaboravite da vrbujete nekog od posade. Najbolje kapetana i radiotelegrafistu.

Izgledalo je da ga je zahvatila malodušnost i da mu je dosta svega. On uze šešir i štap i izide. Sunce se gasilo iza udaljenih tornjeva i prijatno prolećno veče bilo je idealno za šetnju. Koračajući polako i probadajući vrhom svog štapa odbacene autobuske karte i zgnječene pikavce, Dikson je prošao pored Bakingemske palate, skrenuo oko Vestminstera i izbio na Temzu. Dugo je gledao u mutnu vodu, a onda se okrenuo i pošao ulicom ka uredništvu lista u kome je radio Markinč. Ali tamo ga ne nađe.

Ne tražeći vozilo, inspektor otpešači do reporterovog stana. Pozvoni i sačeka izlažući lice objektivu na vratima. Dok je čekao, primeti kako ga neko posmatra sa stepeništa sprat više. Pogleda i nasmeši se čoveku koga je poznavao. Bio je to jedan od ljudi iz reporterovog obezbeđenja. U tom momentu se vrata otvoriše.

– O, kakva čast! Izvoli, stari prijatelju! – dočeka ga Markinč.

– Šta radiš, sinko? – upita inspektor.

– Skoro ništa – nasmeši se novinar.

Udoše u sobu i inspektor baci pogled na otvoreni kofer.

– Spremaš se nekud? – upita.

– Treba da posetim Meri. Ona javlja da je zabrinuta. Treba da budem kod nje, jer će uskoro...

– Znam! Očekuje se Markinč junior! Razumem, razumem! Osmejhnu se Dikson.

Ćutao je nekoliko trenutaka, a onda upita:

– A ne spremaš li se ti i na jedno drugo putovanje?

— Ne! To ne bih učinio sada kad Meri treba da rodi! — odbi Markinč.

— Da, da... A ja samo mislim. Sprema se neki brod... Veruje se da će Lun biti na njemu... Svašta izmisle ljudi! A čudi me da napuštaš London u momentu kada se očekuje rasplet afere? — polako je govorio Dikson posmatrajući reportera.

— Ipak moram zbog Meri... Porodica je najpreča — objašnjavao je Markinč.

— Hem! Ipak si ti jedna hulja, Markinč! — nasmeja se inspektor i stavi ruku u džep.

Izvadi paketić i pruži ga reporteru.

Nego, čestitam! — reče zatim i potapša mladog čoveka.

Markinč odvi paketić i izvadi lepu zvečku, poklon za novorođenče. Zamisli se. Ovakvi pokloni se ne daju pre rođenja deteta. On nešto zna, zaključ i uputi se da ponudi piće.

— Ništa ne kažeš... Takvi su sada mladi ljudi. Kriju svojim prijateljima da su dobili prinovu. A telegram glasi: »Meri odlično, sin zdrav...« i tako dalje! — smeškao se inspektor govoreći.

— Vi ste stvarno spleli čudesnu kontrolu nad čovekom koji to ne želi. Žaliću se međunarodnoj komisiji za prava čoveka! — žalio se Markinč videći da Dikson zna i pogada više nego što je on mislio.

— Pozdravi Meri i čestitaj joj u moje ime. Narediću da se praćenje prekine posle tvog napuštanja Londona... Ne bih voleo da se nađeš na jednoj jahti koju će nasilno vratiti sa otvorenog mora — govorio je Dikson jedva izustivši poslednje reči.

Znao je da krši princip o koji se nikada nije ogrešio: pomenuo je nešto što je bila tajna, i to čoveku koji je bio zainteresovan.

Reporter mu se osmehnu i donese viski.

— Zaboravimo sve brige, dragi Diksone. Sve će biti u najboljem redu! Ispijmo! — reče vedro.

Nekoliko čašica su ispili čeretajući o nevažnim stvarima. A onda inspektor ipak upita:

— Šta misliš o Lunovoj prijateljici?

— Razmažena, ali lepa i zanimljiva devojka. Video sam je u prolazu. Nasledila je bogatstvo i sada ga uništava. Možda će Lun od nje stvoriti dobru ženu — odgovori zamišljeno Markinč.

— A ja mislim da je to najveća Donaldova greška. Zanimljivo je da i najpametniji čovek može da bude slep u ljubavnim stvarima. Voleo bih kad bi Lun bio oprezniji... Uostalom, njegov instinkt će ga zaustaviti na vreme — govorio je Dikson.

Posle razgovora iziđoše zajedno. Večerali su u velikom restoranu hotela »Evropa«. Dogovoriše se da Diksonovi ljudi otprate reportera do aerodroma. Markinč je trebalo da otputuje izjutra u sedam časova. On je znao da će ga Lun posetiti u toku njegovog boravka kod Meri, ili će nekako doći s njim u vezu. To mu je rekao Makferson prilazeći mu i nudeći najnovije listove.

XI

Opet su plivali u čarobnom bazenu. Samo, ovog puta je bilo svetlije, jer je mesec rano otkočio na nebu. Dijana otpliva do ivice bazena, ubrisa kapljice vode sa tela i zavi se u svileni ogrtač. Isto to učini i Lun i nalakti se na meku podlogu pripremljenu za odmaranje pored bazena.

— Prvi put u životu sam potpuno srećna — prošaputa Dijana spuštajući glavu na njegova kolena.

Čuvala se da joj se pri plivanju kosa ne pokvasi, pa ju je sada onako suhu pustila da kao rastopljeno zlato teče pod Lunovim prstima.

– Ipak, naša sreća nije potpuna – reče Lun. – Hoćeš li izdržati da živiš sa čovekom koji mora večno da se skriva. Ponekad se nećemo vidati mesecima.

– To me ne plaši! Nekakav drugi strah me muči, iako ne znam zbog čega... Možda je to zbog plovidbe. Ako nademo to zlato, otići ćemo nekud daleko... – govorila je polako i pokretala lice na Lunovoj šaci.

– To će biti teško. Imam obaveza prema nauci. Ne mogu da napustim sve to. A moj život ima smisla samo kad je ovakav kakav je poslednjih nekoliko godina – odgovori Lun mrseći i dalje jednom rukom njenu kosu.

– Onda neka ostane takav. Ja ću te uvek čekati... A sada mi reci idemo li zajedno preko okeana?

– Mislim da idemo... Postoji jedan uslov – odgovori Lun.

– Prihvatam ga unapred! – živahnu Dijana.

– Na brod ćeš možda morati da primiš i Makfersona sa pet ljudi. To će biti izvrsni ljudi, pomorci i sposobni u svakom pogledu – objasni on.

– Utoliko bolje. Na jahti su Roj i Sten. Oni su nesigurni, a ja ipak moram povesti brata, jer sam mu to davno obećala – reče Dijana.

– A kakvi su mornari? – upita Lun.

– Uglavnom mirni ljudi. Proveravala sam svakog preko jedne detektivske agencije. Ali zlato je izmenilo mnoge ljude... Sa tobom ću biti sigurna – odgovori Dijana.

– Ima još jedna teškoća. Tebe prati policija. Verujem da će pokušati da pretrese brod kad isplovi na otvoreno more. To znači da ja ne smem na brod. Imam i predlog. Ovde je raspored plovidbe. Predviđen je svaki sat od izlaska iz luke. Ja ću tačno znati gde se jahta nalazi, pa ću se u određenom momentu pridružiti – objašnjavao je Lun.

Dijana je razmišljala. Sve je bilo logično. Ali osećala je da ona više nije gospodar situacije. Pored Luna svi su dobijali drugostepeni značaj. U svakom drugom slučaju ona bi odbila da prihvati uslove koji ne odgovaraju sasvim njenim planovima. Ali sada je bila zadovoljna što oseća Lunovu ruku i na svom licu i nad celom sobom.

On je stvoren da bude prvi, pomisli i prvi se uz njega.

Dugo su pretresali detalje poduhvata. Zaključio se da se isplovi trećeg dana u zoru. Dijana odahnu kada je sve bilo jasno. I na kraju upita:

– Zar ja ne bih mogla da saznam gde se sada nalazim?

– Mogla bi, ali nije potrebno da te opteretim jednom tajnom – nasmeši se Lun. – Još pre desetak godina imao sam jednog prijatelja. Nekad je bio odmetnik na Korzici. Govorio mi je: »Kada se skrivaš, ne dozvoli da iko zna gde si. Onda niko neće ni nehotično moći da te otkrije. Majka daje život za sina, ali odmetnuti sin ne opterećuje majku tajnom svog skrovišta. Sestra i brat ne mogu da znaju tajnu skrovišta. A ako su je saznali, skrovište treba promeniti. Ni ljubljena žena ne sme da zna gde joj se dragan skriva. Onda će se manje plašiti za svog dragana. I neće u nastupu želje da ga vidi nehotično pokazati gde se on nalazi. Jedino isprobani drug treba da zna gde ti može pružiti ruku...« Još mnogo što-šta govorio je starac. I svaki savet je propratio po jednom pričom. Čudne su te stare korzikanske priče o osveti i odmetništvu – govorio je Lun onim svojim lepo obojenim glasom.

Dijana ga je gledala. I verovala mu je. I želela je da joj dugo govori.

Trećeg dana jahta je isplovila ostavljajući Ramsgejt obasjan sun-

cem i u podne se našla u visini Hastingsa. To je bila prva tačka na kojoj je provereno Lunovo uputstvo.

Predveče je jahta napuštala Lamanš. Noć je bila mirna. Oko jahte na dovoljnom odstojanju sa svih strana videla su se svetla brodova, koji su išli u raznim pravcima.

— Ova jahta liči na tebe, valjda zato si joj i dala svoje ime — mrštio se Roj razgovarajući sa sestrom.

— Zašto misliš da liči na mene? Možda zato što te podnosi na svojoj palubi? — zajedala je Dijana.

— Ljulja se bokovima, kao i ti, da čoveka spopadne muka. Lepa je i nesigurna, opet kao i ti što si nesigurna i kako drugi muškarci misle o tebi, mnogo lepa. Nalickana je... — nabrajao je Roj.

— Umukni i ne dosađuj mi! — naljuti se Dijana i pođe prema krmi.

Dugo je zurila u mrak razmišljajući o tome gde li je njen Lun. I opet, kao uvek kad bi pomislila na njega, oseti teskobu u grudima.

Pred odlazak na spavanje Dijana poseti zapovednika jahte. Bio je to krupan i snažan čovek tridesetih godina i zvao se Ričard Mekeler.

— Držimo li se predviđenog pravca i brzine prema planu koji sam vam dala? — upita ona.

— Plovimo tačno po tom programu. To je napravio neki odličan pomorac, koji mora da poznaje »Dijanu« kao svoj džep. Sve je podešeno prema srednjim brzinama i izračunato u minut tačno — odgovori zapovednik.

— Onda nastavite — završi Dijana i ode u svoju kabinu.

Pred vratima kabine začu korake koji zastadoše. Neko pokuca. Dijana otvori. Bio je to Sten.

— Mogu li kod tebe na časak? — upita je ponizno gledajući.

— Ima telefon i uvek možeš da se javiš! Zašto dolaziš kad sam rekla... — nezadovoljno reče Dijana.

— Ali ovo je nešto što ti moram reći nasamo — prekide je Sten i uđe u kabinu.

Ona mu okrenu leđa i pride ogledalu. Poče da skida gornje delove odeće — debeli pulover i mornarske pantalone. A zatim raspusti kosu i poče da se češlja. Stenove oči se ukočiše i dobiše čudan sjaj. Ali on se savlada i zagleda se u uske daske patosa.

— Razgovarao sam sa Lepotanom — poče Sten.

— Šta ti je predložio? — upita Dijana, kao da je pogađala o čemu će biti reči.

— Ti znaš da sam tvoj rob... Možda ću se jednom ubiti zbog tebe... Ali ostaću ti veran — nastavi Sten.

— Ne pominji to! Naš sporazum je utvrđen. Svakog meseca jedna noć je tvoja... Jesam li prekršila ugovor? — prekide ga Dijana.

Sten počuta. Sećao se dana kada je prvi put sreo Dijanu. Njena pojava zapalila je njegovu krv i maštu, razbuktala požudu i zaokupila ga sasvim. Ali nije ni pokušavao da joj to spomene, jer onako nizak i ružan, sa naježenom ridom kosom i neuglednim telom nije mogao imati šansi kod devojke za kojom su ludovali mnogi ljudi. Trudio se samo da ostane u Rojevom društvu i tako sačuva mogućnost da je što češće vidi.

— O Stenu niko nije znao ništa pouzdano. Čak ni njegovo ime i prezime. Svi su mislili da mu je Sten ime, a to je bilo, u stvari, skraćeno prezime. Zvao se Edvard Stenfister. Ali svi su ga zvali Sten. Roju Daniganu pričao je da je živio u Kanadi, pa je zbog neke svade morao da se vrati u rodni grad Valsal u Engleskoj. Preselio se u London sa nešto gotovine. Otada je upao u grupu kojoj se na čelu nalazio Roj Danigan, čovek koji je bio poznat pod nadimkom Lepotan.

Njih dvojica imali su još desetak ljudi, koji su im pomagali da izvode prilično prljave poslove. Tako je, uz Lepotana, Sten imao mogućnosti da često vidi Dijanu. Čak se i sprijate-

ljio sa njom čineći joj mnoge usluge. Ali njegove prave muke počele su onda kada se kod Dijane pojavio čudan kapris. Ona ga je pozvala u svoju sobu. Napili su se i... Sten se osvestio na ležaju pored nje. Bio je srećan nekoliko dana.

Ali tada je uvideo da je njegova sreća sadržana samo u jednom hiru neobuzdane devojke. Dijana ga više nije puštala k sebi. On je očajavao, klečao pred njom, nudio se da bude njen rob... I Dijana je našla nekakve razloge da ga sasvim ne otera. Prihvatila je njegov ropski položaj u zamenu za po jedno veće svakog meseca. A on se zakleo da neće biti ljubomoran, nego će čak čuvati svakog njenog prijatelja i osloboditi je svakog ko joj bude smetao. Preko njega je Dijana postala stvarni gospodar i nad Rojem i nad njihovom grupom makroa i krijumčara.

Sada Sten podiže glavu i progovori:

– Roj ima plan!

– To sam pretpostavljala. Pričaj mi! – zahtevala je Dijana.

– Predložio mi je da čekamo rezultat poduhvata. Ako se zlato nađe, da preuzmemo stvar u svoje ruke. »Nećemo dozvoliti da nam ona i dalje daje milostinju«, rekao je zatim. Pitao sam ga kako ćemo to uspeti kad ti imaš svoje ljude na jahti. »Imam i ja svoje«, odgovorio je.

– Slatki moj brat! Baš je divan!

– nasmeja se Dijana.

– Bilo je dobro što on nikada nije saznao za naš pravi odnos i nikada nije posumnjao u mene – nastavi Sten. – Rekao mi je imena zavrbovanih mornara. Ima ih pet.

– Šta si mu odgovorio?

– »To je tvoja sestra i ti najbolje znaš šta da radimo. Ja sam saglasan«, odgovorio sam mu da ne posumnja.

Dijana je razmišljala nekoliko trenutaka. Uzdahnu i podiže se od ogledala. Njeni kukovi zamamno se zanjihale dok je prilazila širokom i

za prilike na jahti veoma luksuznom ležaju. Sten se polako približavao, i sede pored nje. Njegove uzdrhtale ruke podoše k njoj.

– Kabina je nezaključana, Stene!

– primeti Dijana gledajući ga kroz trepavice.

On ustade i namače rezu.

Sledeći dan je prošao bez zanimljivih događaja. Dijana je sedela sa Paolom Erter. Ova devojka, siroče puno prikrivene dobrote i plemenitosti, bila je zahvalna Dijani što ju je izvukla iz bede u koju je zapala izgubivši zaposlenje u jednom salonu. Zbog toga je trpela i Lepotanove kaprise. Tome je doprinosilo i to što je ranije bila zaljubljena u Dijaninog brata. I još uvek je verovala da ga voli, iako je strepela od njegovih nastranosti.

– Jesi li sinoć videla Roja? – pitala ju je Dijana.

Paola pocrvene i saže glavu.

– Bio je pijan i takav je došao u moju kabinu – odgovori Paola.

– Posle ovog putovanja moraće da se popravi, ili ti više nećeš trpeti njegove bezobrazluke – tešila ju je Dijana.

Predveče je jahta stigla u visinu Biskajskog zaliva.

Poslednji zraci sunca, koje se već bilo sakrilo iza lako ustalasanog mora na zapadu, osvetliše vrhove iznad La Korunje i Rta Finister. Putnici su uživali na palubi. Retki galebovi su dopirali do blizu broda i vraćali se prema obali.

Dijana je stajala pored ograde i bacala u vodu listiće ruže koju je kupila pri polasku i koja je već venula. Crveni listići su se brzo gubili u vodi, kao kapi krvi. Tada joj pride Sten.

– Mogu li nešto da ti kažem? Važno je – reče tiho.

– Kaži – odgovori Dijana i pogleda ga iskosa.

– Šta je javljao naš radiotelegrafista pre pola sata? – upita on još tišim glasom.

– Ništa nije mogao da javlja! – trže se Dijana. – Naredila sam da radiotelegrafista prima samo izveštaje o vremenu, koji su neophodni za plovidbu.

– Ali on je nešto javljao. Ja sam saznao i šta – dodade Sten i pruži joj ceduljicu.

Dijana je čitala:

•Sve bez promena, stop. Ne može se pretpostaviti mesto njegovog ukrcajanja, stop. Javićemo se u dva časa, stop. U slučaju potrebe svaka dva sata, stop.▪

– Šta ovo znači? – upita Dijana i poblede u licu.

– Već sam ispitaq. Pritegao sam radiotelegrafistu. Mislim da će ostati živ... Leži vezan u mojoj kabini – pričao je Sten.

– Kraće, boga mu! Ko šalje depešu? Šta je rekao radiotelegrafista?

– Priznao je da je to već četvrta slična depeša. Šalje ih zapovednik broda Ričard Mekeler. Zavrbovao ga je Skotland Jard. Šta da učinimo? – završi Sten.

– Radiotelegrafistu vrati u kabinu kod aparata. Postavi oružanu stražu pored njega i pred kabinom. Niko ne sme unutra! Komandni most i zapovednika uzmi na sebe. Neka ga stalno nadziru dva čoveka pod oružjem. Ostalo prepusti meni. Još jedan sat i menja se plan plovidbe, jer je onaj kod kapetana bio pravi samo do ove tačke. Njegov nastavak je lažan. Promeniću ga u određenom trenutku i dati nova uputstva – objasni Dijana uzbuđeno.

Sten otrča da izvrši nalog. A Dijana se spusti u kabinu i u sefu potraži nov raspored vožnje. Po njemu je trebalo da odavde brod skrene pravo na zapad. Dijana pođe na komandni most i dade kapetanu novi raspored.

On ga pogleda i licem mu prede senka. To ne izmače Dijaninom razvijenom smislu za posmatranje.

– Ne sviđa vam se? – upita ona.

– Priznajem, ne sviđa mi se. Ovim se put produžava za čitavih pet časova plovidbe. Mogli smo blago skrenuti još kad smo se nalazili u visini Bresta – odgovori kapetan.

– Kapetane, naš ugovor predviđa potpunu poslušnost, ako se moja naređenja ne kose sa javnom sigurnošću plovidbe, zakonom i moralom. Imate li primedbi u tom smislu? – reče Dijana.

– Nemam primedbi – odgovori Mekeler i oštro je pogleda.

– Onda izostavite depeše Skotland Jardu! – viknu Dijana.

Zapovednik pocrvene. Dijana ne sačeka njegov odgovor, nego otrča preko palube i side prema kabini radiotelegrafiste.

– Predajte ovo kad dođe vreme za prvu vanrednu vezu! I čuvajte se! Mislim da ćemo vas baciti u more i konstatovati nesrećan slučaj, ako pokušate da podvalite – opomenu ga.

Radiotelegrafista pročitao depešu:

•Plan plovidbe promenjen, stop. Pristaćemo u Lisabonu, stop. Sve ostalo bez promene, stop.▪

– Kakav je pozivni znak? – upita Dijana.

– LC–3–LC–8 – izgovori telegrafista i pokaza olovkom ispisan znak na oklopu stanice.

– Zašto se odašiljali tajne depeše? – upita Dijana.

– Po kapetanovom naređenju. Ja sam dugo plovio sa njim... Mislio sam... – promuća telegrafista.

– Više ništa ne mislite. I ne pokušavajte da upotrebite radiostanicu bez odobrenja – reče Dijana i obrati se stražaru. – Ako primetite nešto sumnjivo, slobodno mu ispalite metak u zatiljak.

Pod okriljem noći i pogašenih svetiljki jahta skrenu na zapad. Brzina se postepeno povećavala i pred ponoć dostigla maksimum.

Na brodu je malo ko spavao. Pred ponoć, Dijana pozva brata.

– Roje, treba nešto važno da razgovaramo – reče ona. – Sten mi se ne sviđa.

Lepotan se trže i zagleda se u sestrine oči. Ona se blago smešila i nastavljala da govori:

– On mi je ispričao tvoj plan...

– Ubiću ga, hijenu! – viknu Roj.

– Nije to važno. Ti znaš da će se na jahtu ukrcati Lun sa mornarom. Možda će dovesti još nekog svog čoveka. Moglo bi se desiti da on diktira, a ne ti. Zato brat i sestra moraju biti zajedno. Vredi li džentlmenški dogovor: fifti – fifti od svega što ostane posle poduhvata? Mislim da je pošteno sa moje strane jer ti nisi uložio nijednu funtu u sve ovo. Pola – pola je više nego što bi imao kad bi sve delio sa Stenom i njegovom grupom – predlagala je Dijana.

– Mislim da ću morati da prihvatim – reče Roj.

– To ti je bilo namenjeno i pre... I nije reč samo o tome. Imamo komplikacija. Telegrafista je čovek policije i javlja sve što se događa. On je sada pod stražom. Ti imaš svoju grupu. Mislim da ćeš ostati miran i pomoći mi da obezbedim poduhvat. Ali ostaje Sten – nastavljala je ona.

– On ništa ne predstavlja – odgovori Roj.

– Varaš se. On i kapetan Mekeleler su u dogovoru. Plan im je da nas dvoje posvađaju, a onda u određenom momentu da nas savladaju i umaknu sa zlatom. Sve će biti prividno mirno i u najboljem redu do časa kad zlato bude na brodu.

– Naših ljudi je više! – upade Roj.

– Varaš se, brate! Ti se često varaš... Oni su već plaćali, a mi ništa. Dve hiljade funti je podeljeno nekim momcima, kao predujam. Čak i neko od tvojih je sa Stenom. Mislim da je većina...

– Pa to je užasno! Ja ću ih...

– Ništa ti nećeš. Dovoljno će biti da Sten nestane. On je guja! Svi će se ostali uplašiti i ćutaće. Ostaće

nam samo da pazimo na Luna, kad dode – objašnjavala je Dijana.

– A šta ti je trebalo da pozivaš i njega? – upita Roj.

– Ne mogu bez tog čoveka... A i htela sam biti sigurnija u celom poduhvatu. Svaki brat nije uvek bratski raspoložen – ironično objasni Dijana.

– Roj saže glavu i ućuta.

– Plašiš li se Stena? – upita Dijana.

– Zgaziću ga! – odgovori Roj.

– Mislim da on noćas sprema nešto protiv tebe. Budi oprezan – dodade Dijana i počeo da se svlači.

Roj izađe iz kabine. Koraćao je ka zadnjoj palubi, gde se videla sitna Stenova silueta.

– Ko ide? – upita Sten i telo mu dobi položaj koji je otkrivao da drži revolver.

– Ja sam Roj! – odazva se Lepotan. – Hteo bih da porazgovaramo. Sten opet sede. Roj stade kod ograde.

– Plovimo brzo – primeti.

– »Dijana« je brza – dodade Sten.

– Da, uvek brza – reče Roj i lice mu se razvuče u mraku.

Njegovi beli zubi blesnuše. Obojica su ćutali nekoliko minuta.

– Šta si hteo da mi kažeš? – upita Sten.

– Ne mogu da razgovaram ovde. Povucimo se ka krmi. Tamo je mali zaklon sa klupom – odgovori Roj.

– Premestiše se i sedoš. Roj je dobio prstima po metalnom i teškom stočiću pričvršćenom za pod. Drugom rukom opipa utvrđivače na plubi. Znao je da se sto može brzo skinuti. Pri tome počeo da govori:

– Verujem da će uskoro na palubu stići onaj prokleti Lun. To će otežati naš plan...

– Ima načina da se sve uredi – upade Sten.

– Da... I ja znam jedan – reče Roj.

U tom momentu njegova ruka naglo izmahnu. U njoj blesnu

oštrica noža. Sten ne stiže da udahne vazduh i samo jedva čujno kriknu. Nož mu se zari duboko u trbuh. A kad se on sklupčava hvatajući se rukama za ranu, drugi udarac ga pogodi u leđa.

Roj je radio brzo. Oslobodi metalni sto od poda i Stenovo telo baci na njega. Izvadi iz džepa već spremljenu žicu i njom ga veza za poprečnu polugu i jednu nogu stola. Sve brzo podiže i pusti preko ograde. A onda otkači crevo spojeno sa cevi rezervoara za tuš i pusti vodu. Mlaz vode je spirao krv sa palube. Roj podmetnu i ruku da je opere.

– To si vešto izveo – začu se Dijanin glas.

– Uhodila si me?! – zareža Roj.

– Morala sam da znam poštuješ li dogovor. Mislim da sam zadovoljna – odgovori Dijana.

– Da te dobro ne poznajem i da ne znam svaki tvoj korak, mislio bih da si ti... – Roj naglo prekide započetom rečenicom.

– Šta bi mislio? – upita Dijana.

– Ništa... Molim te, ostavi me sada – odgovori on i zatvori vodu.

Nekoliko minuta kasnije Dijana je bila u kabini. Podiže slušalicu broorskog telefona i pozva dežurnog mornara.

– Pozovite mi Stena – naredi.

Više od pola sata ležala je nepomično u zamračenoj kabini. Tada telefon zazvoni.

– Gospodina Stena nigde nema. Pogledao sam u njegovu kabinu i u sva odeljenja – izveštavao je mornar.

– Kud je mogao da ode? – pitala je Dijana.

– Poslednji put je viden na zadnjoj palubi. Ali tamo više nije – objasni mornar.

– ~~Ništa~~ ^{Ništa} onda, javite mu da sam ga tražila, ako naide – završi ona i spusti slušalicu.

Bila je utonula u dremež kad je probudi signal broorskog telefona.

– Ovde Mekeler. Izvestili su me da jedan brod dolazi prema des-

nom boku jahte i daje znak da stanemo. Šta da radimo? – pitao je zapovednik broda.

– Plovite dalje i budite na komandnom mostu dok ja ne dodem – odgovori Dijana i brzo počela da se oblači.

Kad stiže na komandni most, ona ugleda signale i svetla broda koji se približavao.

– Kakav je to brod? – upita kapetana.

– Vrlo čudan... Mislim da ne znam kakav je. Kreće se brže nego što bi mogao da se kreće brod za kakav se izdaje spoljnim izgledom – odgovori Mekeler.

– Pitajte šta hoće – reče Dijana.

Mornar osvetljen reflektorom razmahnu barjačima. Na brodu se takode upali reflektor i osvetli uže sa signalnim zastavicama.

– To je besmislen odgovor – začudi se kapetan. – Kažu: »Da se pređe na susednu, poslednju zvezdu«. Ja to ne razumem i sumnjiv mi je taj brod.

– Naredite da jahta stane. Znam ko je na tom brodu – reče Dijana.

Mašina na zapovest naglo uspori i zavezela krmom da se brod što pre zaustavi.

– Odgovorite im da smo stali i čekamo. A zatim dajte meni signalni reflektor – nastavi Dijana da zapoveda.

Kad joj dadeše reflektor, ona ga upali, opisa njime krug i zaklati ga nekoliko puta desno – levo.

– Uvodite novu pomorsku signalizaciju – primeti kapetan.

– Ja radim ono što treba – odgovori Dijana hladno i počela da silazi sa mosta.

Od drugog broda, koji se beše primakao i stao, odvoji se motorni čamac i uskoro mornari sa »Dijane« spustiše lestvice po kojima se deset ljudi ispeše na brod. Bili su svi u belim odelima.

– Dragi! – uskliknu Dijana i pritrčala prvom.

Bio je to Lun. Njegovi ljudi, naoružani mašinskim puškama, zauzeše nekoliko pogodnih tačaka na palubi.

— Šta to oni rade? — upita Dijana...

— To je moja pratnja... Sve je išlo prema planu. Naredi svojim neophodnim pratiocima da se sprema i predu na moj brod. Ti se isto tako spremi — reče Lun i blago joj se osmehnu.

— Ali zašto? Zar moja jahta nije dobra? — zbunjeno upita Dijana.

— Jahta je divna, vidim na prvi pogled. Ali i suviše je upadljiva. Porred toga, jedan patrolni brod pratio vas je sve do Biskajskog zaliva. Tu vas je u mraku izgubio. Otplovio je za Lisabon — objasni Lun.

— Sada smo im izmakli i ne treba se plašiti — dodade Dijana.

— To je istina. Ali oni će otkriti da su prevareni i tražiće obaveštenja. Imali bismo ih uskoro na vratu. Ja i moji ljudi ne možemo ostati na tvojoj jahti... Ako misliš da nije u redu da predete k nama, onda... — prozbori Lun tmurno.

— Ah! Ne, dragi! Samo sam rekla. Odmah ću narediti da se sve pretovari. Ali to će potrajati, jer ima mnogo gnjuračke opreme i ostalog — odgovori Dijana.

— Oprema i hrana ne treba da se pretovaraju. Sve imam na svom brodu. Čak verujem da je moja oprema bolja — objasni Lun.

— A kuda će moja jahta? — upita Dijana.

— Neka na njoj oстане cela posada. Skinućemo samo sa radiostanice delove koji su važni za emitovanje. Mogu primiti samo izveštaje. A onda neka se jahta uputi u Rio de Žaneiro. Tamo će dobiti nove narednje — odgovori Lun.

Sat kasnije zapovednik jahte »Dijana« stajao je na komandnom mostu i uz tihe psovke pratio odlazak drugog broda, koji uskoro pogasi svetla i nestade na pučini. Pred »Dijanom« je bio dug monoton put do

Rio de Žaneira. Pučina Atlantskog okeana svetlucala je u noći.

Inspektor Rivs mi neće oprostiti ovaj neuspeh, pomisli kapetan paleći lulu i otvarajući kartu da odredi pravac plovidbe i izda nove zapovesti posadi.

XII

Dijana je mislila da je njena jahta dovoljno lepa i brza, ali tek sada je prvi put bila na jednom zaista lepom brodu, čija brzina se izjednačavala sa brzinom najnovijih ratnih brodova. Kabine su bile prostorijske, hodnici širi, palube čistije i sa mnogo udobnih mesta za odmor i razonodu. Prostran plivački bazen koji se bešumnim pumpama brzo puni vodom dopunjavao je sav komfor.

Još u toku noći bila su skinuta platna, odšrafljeni delovi lažnog korita i kupole. Sve je to za čas promenilo izgled broda i otkrilo spretnu kombinaciju luksuzne jahte i brzog broda za naučna istraživanja.

»Kergelen«, kako se zvao brod, plovio je čitave noći pravo na jug, onda uzeo kurs ka zapadu.

Posle doručka Lun u velikom salonu okupi sve Dijanine pratioce.

— Pozdravljajući vas kao domaćin na ovom brodu, molim vas da budete komotni i da zahtevate sve što vam treba. Slobodno se krećite po zadnjoj palubi i kroz sve kabine i salone do kojih se može stići sa ove strane. Pošto je ovo naučnoistraživački brod, u ostali prostor pristup nije dozvoljen. Uostalom, uvek će vas straže opomenuti ako pređete liniju zabrane. Ona je označena visokom mrežom na palubi, a unutar broda hodnici su na tim pravcima pregrađeni ili zatvoreni. Svi kontakti sa posadom i komandom broda idu preko mornara Makfersona i mene — objašnjavao je Lun.

– O-ho! Tu ima i zabranjenih stvari – primeti Roj.

Dijana ga besno pogleda. Ali Lun se osmehnu na nju i obrati se Roju.

– To je samo potreban red. Ako želite da ipak pogledate taj deo, pokazaću vam ga tako da ne ometamo rad posade.

– Ja vidim kako stoje stvari i ne želim ništa da menjam. Jedino mi nije pravo što je našoj pratnji oduzeto oružje. I moji revolveri su nestali u toku noći – reče Roj.

– Ti se inače dobro služiš nožem – zajedljivo upade Dijana.

Lepotan je ošinu pogledom i ućuta. Ona ga je potsećala na Stena, koga su svi bili zaboravili u momentu prelaska sa jahte. Kapetan Mekelr je mislio da je Sten prešao ovamo, a oni koji su napustili jahtu da je ostao tamo. Lun nije ni znao ništa o Stenu. Dijana je ćutala o tom događaju.

Posle doručka Lun pozva Dijanu i Roja u mali salon, gde ih počasti dobrom kafom i započe razgovor:

– Vidim da je gospodin Roj zabrinut zbog prelaska na moj brod. Ali nema razloga za bilo kakvo nepoverenje. Vaš poduhvat je samo vaša stvar. I sve što bude nađeno na mestu koje želite da ispitajte, pripašće samo vama i vašoj pratnji – reče gledajući čas u Roja a čas Dijanu.

– A kakav je vaš interes u ovoj stvari? – upita Roj.

– Dvostruk. Prvo, želim da učinim uslugu Dijani, a zatim i da uživam u uspehu i zabavnom poduhvatu. Što se tiče koristi, ona mi nije potrebna, jer ću za svoj račun pogledati malo po dnu na mestima koja vas nisu nikada zanimala – objasni Lun.

– Znači i ti znaš neka mesta na kojima ima potonulih brodova? – živnu Dijana.

– Jednom sam već bio tamo. Tehnička oprema kojom raspolazem omogućava mi vrlo uspešno pretraživanje morskog dna. Imao sam uspeha – odgovori Lun.

– Možete li mi ukazati na neku garanciju ovih obećanja? – upita drsko Roj.

– Ona postoji. To je moja reč. Ponavljam: dajem časnu reč da će se ostvariti sve ono što sam sada rekao – odgovori Lun i u glasu mu se osećala uvređenost.

– Ja mu verujem i preporučujem i tebi da budeš miran! – oštro izgovori Dijana okrenuvši se bratu.

– O kej, sestro! Sve je u redu. A sad vas ostavljam. Voleo bih da imam par rukavica i kakvog partnera da malo treniram boks – dvosmisleno reče Roj.

– Kažite samo Makfersonu. On će biti oduševljen. Imamo i prostor za vežbe, a sportska oprema je kompletirana i naći će se i više pari rukavica – nasmeši se Lun.

Toga dana Roj nije mogao ustati. Njegova boksterska strast, a usto prikrivena jarost, naterali su ga da ne popušta i sve oštrije napada u susretu sa Makfersonom. Zato ga je ovaj nekoliko puta bacio na pod i konačno morao da premlati sasvim sportski zbog nesportskog držanja.

Dijana je bila srećna. Sunčala se na palubi i plivala u bazenu, recitovala Lunu i slušala njegove priče. Odmarala se pored njega u udobnoj prostranoj kabini, slušala muziku sa ploča i plesala u malom salonu. Tamo su plesali i Roj i Paola.

Bili su to divni dani i zato što je more bilo mirno. Svega dva puta je padala kiša, ali vetrovi nisu digli veće talase, kakvi se retko izbegnu na ovako dugim putovanjima.

Bilo je čudno kako se ova devojkamenja. Sva je sijala od blagosti i ljubavnosti. Činilo se da sada živi samo onim drugim delom svoje čudne prirode. Teško bi se postiglo takvo glumačko savršenstvo. Ona je stvarno umela da bude čudovište, ali i stvorenje o kome niko ne bi pomislio ništa ružno.

– Imali u celom svetu dvoje koji se tako vole i koji su toliko srećni? – pitala je Luna.

On joj se smešio i odgovarao joj poljupcima. U njegovom zagrljaju ona nije bila ona Dijana koju su znali drugi muškarci. Bila je to strast koja se može osetiti samo jednom u životu, ljubav u koju se veruje, sreća koja zahvata svaku misao i u kojoj je sve lepo.

Lunov brod, koji je nosio ime ostrva u Indiskom okeanu, plovio je pod zastavom Kostarike. Približavao se Malim Antilima.

– Pristaćemo u Sent Pjeru na Martiniku. Tamo nas čeka moj prijatelj, koji je posle našeg odlaska trebalo da odleti tamo – objasni Lun Dijani kad su se približili ovom prekookeanskom posedu Francuske.

– Ko je to? – upita ona radoznalo.

– Verujem da si čula njegovo ime. Zove se Artur Markinč – odgovori Lun.

Dijana se ljupko namršti.

– Smeta mi svako novo lice u tvojoj blizini – reče pripijajući se uz njega. – Ali kad je to tvoj prijatelj, i ja mu se radujem.

Markinč je stigao na brod predvođeci čitavu kolonu barki, koje doneše svežu vodu, mnogo voća i svežeg mesa.

– Ti bi bio i dobar snabdevač! – smeja se Lun zagrlivši novinara i vodeći ga prema Dijani da ih upozna.

A tada ga ostavi kod nje i ode da nadgleda poslove oko nastavljanja plovidbe.

– Zar nećemo sići na kopno? – pitao je Roj.

– Ovako smo sigurniji da sa broda neće otići kakvo pismo ili poruka – odgovori mu Lun i pode dalje.

– Vi ste, dakle, taj slavni reporter – smešila se Dijana tek prispevom Markinču.

– Vi me zbunjujete i svojim rečima i svojom fantastičnom lepotom – reče Markinč.

Dijana ljupko nakrivi glavu i nastavi razgovor.

– Kako ste putovali? – upita.

– Ni sam ne znam. Spavao sam u avionu celo vreme, jer nekoliko noći samo sam razgovarao sa Meri i slušao plač deteta – odgovori Artur.

– Objasnite mi ko je Meri – interesovala se Dijana.

– Meri je moja žena, znate. Ona je rodila sina. Ja sam sada pravi tata. Kad dete plače ja se plašim da mu nije dobro. Meri kaže da je sve kako treba i da dete mora da plače. Tako ono raste – pričao je Markinč.

– A kako se osećate kao tata?

– Ah, to je dobar osećaj! Na časnu reč, kad vam kažem – smeja se reporter.

Čeretalu su tako neko vreme dok je brod dizao kotvu i izlazio iz luke. Tada Dijana ode u svoju kabinu, a Markinč potraži Lunu. Čim su ostali sami, Markinč uzviknu.

– Ona je zaista divna!

– Ko to? – upita Lun.

– Pa tvoja Dijana – odgovori Markinč.

Lunu je bilo milo što se njegova devojka sviđa reporteru. I počeo da izlaže teškoće koje sluti u budućnosti.

– Ja nikada neću biti miran čovek. Moj život su gangsteri ipak upropastili. Stavljen sam van zakona i Skotland Yard bi radije imao mene u šakama, nego tuce najvećih gangstera sveta – sumorno je govorio Lun.

– Svet je dovoljno širok i svak može naći svoj kutak sreće – hrabrio ga je Markinč.

– Ne! Svet je suviše mali! London je, možda, najsigurnije moje prebivalište. I šta mogu? Živeću dvostrukim životom dok ne naletim na tačno upućen kuršum nekog gangstera ili policajca – nastavljao je Lun setno.

Reporter je znao da je to istina i nije pokušavao da ga razuverava. Zato skrenu razgovor na drugu temu. Interesovao se za plan plovidbe. Lun mu na karti objasni gde će biti ispitivano dno.

— Prvo ćemo roniti tamo gde Dijana misli da leži brod koji je otkrio njen otac — završi Lun ovaj razgovor.

XIII

Opet su nam izmakli! Taj Lun je najprepredeniji čovek na svetu — žestio se šef odeljenja u Skotland Jardu slušajući Rivsov i Diksonov izveštaj.

— Nemoguće je oceniti kuda plove. Prethodni plan je predviđao da idu ka Bahamskim ostrvima. Ali ta ruta je samo trik. Zašto je »Dijana« otplovila ka Rio de Ženeiru? Možda je to samo varka — razmišljao je naglas inspektor Rivs.

— Ne znamo ni kako izgleda ni kako se zove Lunov brod. Ko će ga naći na morima i okeanima. Ostaje nam da vidimo šta smo sakupili ovde u Londonu — trudio se Dikson da se prede na nešto realnije.

— Iznesite svoju tezu — prihvati šef.

— Pre svega — počeo Dikson — ne možemo zanemariti činjenicu da je Donald Sikert umešan u ovu aferu. On istupa protivu Hekate, ili kako neki tvrde »muti vodu« da bi nešto prikrrio. Ima on mnogo štošta da prikriva, pa mu nije potrebno da štiti Hekatu. To je moje mišljenje. Ubeden sam da želi da kazni i uništi Hekatu i njegovu bandu.

On počuta nekoliko trenutaka.

— Nastavite. Mi sledimo vašu misao — reče pretpostavljeni.

— Ako je sve ovo tačno, onda se postavlja jedno važno pitanje. Zašto Lun usred gužve odlazi na more? Koga on sledi tamo? Je li Hekata filijala neke međunarodne bande?

Sve su to pitanja na koja nemamo odgovor — nastavljao je Dikson.

— Na jedno imamo. On sledi svoju ljubavnicu, uživa u njenim čarima i lepom putovanju. A možda ga mami i kakvo zlato — podrugnu se šef.

— To je moguć odgovor, ali nije siguran. Moje iskustvo sa Lunom govori da on nikada ne ostavlja polovično urađen posao. On ili sledi neki trag, ili će se brzo vratiti na njega — zaključio Dikson pomislivši u sebi da nema smisla da opširnije iznosi svoje zaključke.

— Mislite li da je to nešto određenije od početnog dela našeg razgovora? — upade Rivs.

— Mladi kolega, to je bio uvod — prekornim glasom reče Dikson. — Činjenice stoje ovako: Uordova banda je likvidirana, a on mrtav. Preživele zlikovce možemo izvesti na sud na osnovu dokaza i njihovih priznanja za mnoga nedela. Pokazalo se da je Džek Sajmon stvarno ubio Mrkveja. Viden je u blizini, a nađeno je u Uordovoj arhivi da mu je plaćeno za neku uslugu. Pretpostavimo da je on ubio i Ledlbetara i Banija. Dakle, nešto je postignuto, iako nije rezultat našeg rada, nego Lunove akcije.

— Uvek taj Lun! — mršteći se upade šef.

— Ni meni nije mило što je tako — odbrusi Dikson. — Ali nije u našoj moći da menjamo činjenice. Treba da ih sledimo dalje. Evo nešto zanimljivo: utvrđeno je da je ubijeni Ledlbetar poznavao Dijanu Danigan. Ubijeni Beni takođe. Uord je priređivao terevenke. Na nekima je bila i Dijana. Sajmon je takođe viđan u njenom društvu. Skoro za sve ucenjivane utvrđeno je ili da su se kretali u sredini bliskoj Dijani Danigan, ili da su je poznavali. Lun je počeo borbu protiv Hekate i upoznao Dijanu. Kakva je njena uloga u svemu tome. Na to pitanje ona treba da nam odgovori. Ona nam je potrebna.

– Ali pretres njene kuće nije otkrio ništa što bi dalo bilo kakav dokaz, ili je teretilo nečim. Ne možemo tek tako optuživati jednu bogatu devojkicu, koja je možda sasvim slučajno bila tamo gde su bili ostali. Inače je bila svuda. Nijedan mondenski klub, nijedno razuzdano društvo, nijedna kockarnica nisu bili bez Dijane. Ta lepotica bila je u neku ruku »persona grata«, svuda gde se izivljavalo i podavalo strastima. Njena kuća je potpuna potvrda svega toga. I ništa drugo nismo utvrdili – izloži Rivs.

– Ima još jedan detalj, koji govori da ništa ne sme otkloniti našu pažnju od te žene – nastavi Dikson.

– To se neće ni dogoditi, jer ona i Lun... – upade Rivs.

– Znam da je ona mamac oko koga treba da se postavi mreža za Luna – preseče ga Dikson. – Ali ona je za mene jedino lice koje me zanima u stvarima oko Hekate. Niste me pustili da kažem novi detalj. Evo ga ovde.

Dikson pruži jedan telegram načelniku. Ovaj ga glasno pročita:

»Ipak putujem, stop. Ne mogu da se odrekнем svega što pruža plovidba sa D. Danigan, stop. Tamo će biti još zanimljivih osoba, stop. Ne brinite za moju sigurnost, stop. Markinč«.

– Eto to je novi detalj. Taj novinar zna da nanjuši gde će biti zanimljivih događaja. I on odlazi tamo gde je Dijana Danigan – zaključuje Dikson.

– Ali sve se splelo tako da mi imamo samo pasivnu ulogu. To je najgore što može da se dogodi Skotland Jardu – reče šef.

– Mislim da nije sve baš tako crno. Dok se akteri jednog zapleta nalaze na okéanu, mi možemo da obavljamo onaj sitni rad, bez koga nam ni Dijana, ni Lun nisu od koristi – izloži Dikson.

– Onda nastavite u tom pravcu. Uviđam i ja da je često dobro pu-

stiti da najteži deo posla obavi Donald Sikert – zlobno dodade šef odeljenja.

Dikson pocrvene i na izmučenom licu ukaza mu se bleđa traka starog ožiljka. Htede da se svađa, ali u njemu pobedi samokontrola i on prećuta. Uskoro ustade i pođe iz šefovog biroa.

Čitavog dana radio je sa svojim saradnicima. A idućeg dvadesetak policajaca, agenata i stručnjaka baciše se na posao. Marljivo i precizno beležili su sve što se moglo saznati o Dijani i njenom bratu. Svaka uplata na bankovni konto ovo dvoje bila je upoređivana sa sumama poznatih isplata zbog ucena. Iako nije bilo nikakve poduarnosti, posao se nastavljao.

Predmet je narastao. Sve manje je bilo datuma za poslednju godinu dana kod kojih nije upisano mesto i vreme kada je Dijana videna. A onda dođe i jedno iznenađenje. Jedan poznanik ubijenog Markveja izjavio je da je mladi detektiv jedno veče viđen u društvu Dijane Danigan.

– Opet! To je zanimljivo! – uzviknu Dikson ohrabren ovim novim detaljom.

Grozničava istraga ukazala je da je u zgradu u kojoj se nalazio detektivski biro Harija Markveja ulazila neka žena čiji opis je navodio na pomisao da je to bila Dijana Danigan. Utvrđeno je da se to dogodilo one večeri kada je Markvej ubijen.

U korpi za otpatke iste kuće nađen je komadić papira sa delom telefonskog broja. Nije se znalo da li taj papirić potiče iz Markvejevog biroa, ali je utvrđeno da je deo broja odgovarao trima početnim brojkama Dijaninog telefona.

– Sećam se da je u dosijeu, koji je nestao, bilo jednom pomenuto ime Dijane, ali bez prezimena – izjavila je detektivova sekretarica.

– Već postaje zanimljivo – zaključivao je Dikson.

XIV

Izveštaji o vremenu obećavali su da će sledećih dana more oko Velikih Antila biti mirno. »Kergelen« se nalazio u visini Rta Eugen, koji je ovde bio najisturenija tačka Dominikanske Republike.

Na brodu se užurbano radilo. Lun je stajao pored kapetana na komandnom mostu i posmatrao opremu koja je postavljena. Bio je tu jedan mali, ali čudan batiskaf. Od njega su se pružale ralice i hvataljke, te je ličio na oktopoda, koji se uspravio na svoje pipke kao na noge. Debela stakla pokazivala su da snažni reflektori mogu da osvetle okolinu batiskafa i kada je najgušća tama. Dalje su se nizala teška gnjuračka odela za veće dubine i laka oprema za »ljude-žabe« sa rezervoarima za kiseonik i podvodnim alatkama uz koje su stajale i podvodne puške. Na svakom predmetu, kao i na batiskafu, mnoga tehnička poboljšanja bila su delo Lunovog genijalnog uma.

– Sva oprema je spremna! – javi prvi oficir broda.

– Proverite koordinate i nadite ovo mesto – reče Lun kapetanu pokazujući jednu kartu. – Kad budemo na mestu, spustite sidra.

Posle toga Lun se spusti sa mosta i potraži Dijanu. Nađe je zamišljenu kako sedi sa nogama podvijenim pod široku sportsku suknju.

– Sve je spremno za poduhvat! – javi joj Lun radosno. – Čim stignemo na mesto, počinje rad!

– Ali sada je veće! – iznenadi se Dijana.

– Noću je more najmirnije, a mrak nam ne smeta – odgovori Lun.

– Želela bih i ja da učestvujem – zamoli Dijana.

– Svakako! – uskliknu Lun. – Prvo ispitivanje vršićemo batiskafom. Na njemu ćemo biti samo ti i ja. Jesi li zadovoljna.

– To je divno! A ima li opasnosti? – zapita Dijana.

– Uopšte nema. Naš batiskaf predstavlja nešto najbolje u toj vrsti podvodnih sprava – objasni Lun.

Kergelen« je stigao na određeno mesto i odmah bio dobro usidren. Dubina je iznosila svega pedeset devet jardi. Do te dubine dosezala su »Kergelenova« specijalna sidra. Brod je lako podrhtavao od rada mnogobrojnih mašina i motora za posluživanje i pokretanje batiskafa.

Lun je stajao pored aparature obučen u specijalno belo odelo. Dijana je došla u sportskim pantalonama i uz telo pripijenom žutom džemperu. Ovo odelo isticalo je njene oblike. Svi prisutni i nehotično su prikrivali poglede divljenja za njenu pojavu.

– Spremno? – upita Lun.

– Spremno! – odgovori nadzornik tehničke službe.

– Onda podimo – obrati se Lun Dijani.

Zatim se jednim zamahom tela prebaci kroz okrugli otvor batiskafa i pruži devojci ruku. Ona pode uz stepenište i zakorači kroz otvor. Lunove ruke je dohvatiše oko struka i posadiše na sedište. Nađe se jedno pored drugog. Lun proveri mehanizam za okretanje sedišta koja se pokrenuše u krugu.

– Ovo je kao neka vrteška – primeti Dijana sva rumena u licu od uzbuđenja.

– Počnite! – naredi Lun preko mikrofona spojenog sa telefonom batiskafa.

Kružni otvor se zamračí i začu se škripa utvrđivača čiji vijci su se okretali.

– Povećavamo pritisak! – začu se u slušalicama koje Lun i Dijana staviše na uši.

– Budite pažljivi! Dijana ne može brzo da se privikne – javi Lun.

Sedeli su tako čitavih pola sata.

Lun je proveravao instrumente i javljao podatke.

— To je prilično komplikovano — primeti Dijana.

— Ali zato vrlo sigurno — odgovori Lun.

— Počinjemo spuštanje! — javiše sa palube.

— Može! Ovde je sve u redu! Instrumenti pokazuju da je pritisak postignut! Dovod kiseonika odličan! — javljao je Lun.

Batiskaf se potrese i ču se dodir sa vodom. Lun upali jake reflektore i pokaza Dijani kako da se služi aparatima za posmatranje, koji su bili slični učvršćenim dogledima.

Deset!... Petnaest!... Dvadeset!... — javljao je Lun dubinu koju su pokazivali instrumenti.

— Instrumenti se poklapaju! Dvadeset pet!... Trideset! — javljali su sa palube.

U snopove reflektora sa batiskafa upadale su sitnije i krupnije ribe. Neke su se skupljale oko svetla, a neke bežale od njega. Dno se jasno videlo i čarobni svet morskih dubina otvarao se pred očima dvoje zaljubljenih. Njihove ruke su se tražile. Jedno drugom su pokazivali ono što ih je iznenadivalo, ili oduševljavalo.

— Gledaj! Kako je ona riba smešna! Izmiče se unatrag! — vikala je Dijana.

Lun isključi mikrofona i okrenu se Dijani.

— Volim te i pod morem! — uskliknu.

Njihova usta se nadoše.

— Divno mi je sa tobom! — odvratila Dijana.

Lun opet uključi mikrofona i javi:

— Dno na deset jardi! Usporite!

Mlazevi svetla iz reflektora ispitivali su dno ispod batiskafa, a onda skrenuše u stranu. Morske trave, korali, stenje i ribe bleštali su u hiljadama boja.

— Eno nešto tamo! — uzviknu Dijana.

Lun okrenu sedište i upravi re-

flektor u pravcu koji je devojka pokazala.

— Očito ostaci nekog broda prekriveni naslagama! — zaključila Lun i brzo počela da računa pravac i daljinu. A onda naredi da se batiskaf podigne za deset stopa i brod pokrene polako u željenom pravcu.

Sve je bilo izvršeno za četrdeset minuta. Za to vreme mikrofona je bio isključen i Dijana i Lun su razgovarali posmatrajući podvodni svet. Konačno sa palube javiše da je premeštanje dovršeno.

— Spuštajte! — naredi Lun.

Uskoro se nadoše na tri jarda od onog što je trebalo da bude potopljeni »Golden Hinde«. Skoro četiri stotine šezdeset godina delilo je posetioce podmorskih tišina od dana kada je potonula velika španska galija.

— Tu ima nešto! — uzviknu Lun. Zatim naredi da se batiskaf spusti još za dva i po jarda.

— Odlično! Uključite kompresore i dovod pogonske struje! — naredi zatim.

Cevi kompresora zadrhtaše u batiskafu, a kod nekih instrumenata se upališe crvene sijalice. Lun pusti u rad ralice i svrdla. Oko batiskafa se voda zamuti.

— Ne vidim ništa! — uzviknu Dijana.

— Kad probijemo gornje naslage, rascistićemo dno. Posle će gnjurci nastaviti rad, jer je batiskaf nespretnan za detaljnije ispitivanje — objasnio Lun.

S vremena na vreme, Lun je zaustavljao rad mašina i čekao da se voda razbistri, što je, srećom, išlo dosta brzo, jer je postojalo strujanje. Baš zbog toga naslage u toku vekova nisu dostigle veliku debeljinu. Inače bi svaki ostatak potopljene galije bio sasvim sigurno duboko pokopan u nedrima morskog dna.

Konačno se ukazaše delovi ugljenisanog drveta. Ralica udari i u metal. Lun opet zaustavi mašine i

sačeka da se voda razbistri. A onda pruži hvataljku batiskafa i zakači nešto nalik na komad okruglog drveta sa dve izbočine.

– Dižite nas! – naredi Lun.

Vitla proradiše. Batiskaf se polako dizao noseći nađeni predmet.

– Šta to može da bude i zašto ga nosimo? – upita Dijana.

– Čim smo ga zakačili, instrumenti su pokazali da je od metala – objasni Lun.

Dok su vršene poslednje pripreme da se batiskaf izvuče na palubu, Dijana upita:

– Jedno me čudi. Kako je tvoj brod tako brzo pronašao ovo mesto?

Lun se nasmeši. Počuta nekoliko trenutaka, a onda odgovori:

– Ispričaću ti to dok se budemo odmarali, jer ja ću posle roniti sa ekipom ronilaca, a ti ćeš posmatrati sa palube.

Dok su u malom salonu pili toplu kafu u društvu živahnog reportera Markinča, mornara Makfersona i već podnapitog Roja Danigana, Lun je pričao:

– Nekada su pokušaji da se pronađe blago sa potopljenih galija bili zanesenjaštvo i pustolovina. Pre svega tehnička sredstva nisu dozvoljavala da se postigne značajniji uspeh. Poduhvati su se češće završavali nesrećom nego uspehom. U stvari, zlato je bilo lakše, mnogo lakše, zaraditi radom, nego ga izvaditi iz potopljenih brodova.

– Ali toliko se priča o uspesima pojedinaca! – upade Dijana.

– Danas je tih uspeha sve više – nastavi Lun. – Sve savršenija sredstva omogućuju da se učini više. Vađenje zlata, dragocenosti, pa i običnih starih predmeta pretvorilo se u dobar biznis. Ko ima novaca da opremi brod, skoro je siguran da će mu se trud isplatiti. Naravno, to treba da bude čovek koji se razume u posao.

– Nedavno sam čitao da i ne stručnjaci postižu uspehe – nespretno ga prekide Roj.

– Dešava se i to – nasmeši se Lun. – Ali evo o čemu se radi...

– Lun počeo polako da izlaže podatke o većim poduhvatima savremenih avanturista, ali još češće okretnih poslovnih ljudi.

Sve njih naročito privlači okolina Floride i to baš ovaj deo zemaljske kugle između Meksikanskog zaliva, Karipskog mora i Atlantskog okeana. Tuda su prolazili putevi španskih galija, koje su nosile velika bogatstva prema Evropi. I baš ovaj put su napadali gusari svih vrsta. Mnogi brodovi su u borbama potonuli i zlato je ostajalo nedirnutu. Tu je i nevreme ugrožavalo nesavršene i slabe jedrenjake.

Evo šta kaže statistika koju su izradili ozbiljni naučnici: od petnaestog veka do danas na morima i okeanima potopljeno je preko milion većih brodova. Od ukupne količine zlata i srebra, koja je vekovima iskopana u svim rudnicima sveta i nađena na mnogim nalazištima, jedna četvrtina je izgubljena u brodolomima. I sve se to događalo u proteklim vekovima, jer novo pomorstvo retko beleži gubitak nekog broda sa dragocnim metalima, izuzev retkih primera u dva svetska rata.

Samo jedan dvadeseti deo potopljenog zlata i srebra nađen je i izvađen. Prošle godine ribar Beni Badžet pronašao je ostatke broda »Kim Tirner« u Red Riveru, gde je potopljen osamdesetih godina prošlog veka. Brod je nosio zlatne šipke, srebro i viski. Ribar je izvadio mnogo bačvica viskija i znatne količine srebra. Zlatne poluge još nije našao.

Hotelijer Vili Šnud sa Floride na zapadnoj obali poluostrva 1953. godine pronašao je brigantin potopljen 1830. godine. Na njemu je bilo pet miliona dolara u zlatu. Šnud je, koliko se zna, izvadio do sada skoro milion zlatnih dolara.

U Floridi je poznat neki Džon Prajs, koga nazivaju kraljem lovaca potopljenog blaga. On je stekao kolosalno blago svojim poduhvatima. Iz godine u godinu ulaze sve veća sredstva u taj posao.

– Eto, i vaš otac, Dijana, imao je uspeha. Meni je poznato mnogo štošta iz njegovih istraživanja. Čak sam imao tačne podatke i o ovom mestu. Zato sve ide ovako brzo – nastavi Lun. – Ali vi polazete pravo na ovo mesto. I sve što nademo samo je vaše. Ja imam mnogo drugih nalazišta, pa ću izvaditi tačno koliko mi treba. Biće dovoljno da nagradim i sve ljude na brodu.

– Može li se verovati atlasu Ferdinanda Kofmana? – upita Markinč.

– Ko je taj opet? – upade Roj zbunjen ravnodušnošću ljudi koji razgovaraju o zlatu i mogućnostima njegovog nalaženja kao da govore o gajenju ovaca ili sejanju žita.

– Kofman je čuven u svetu. On je objavio knjigu »Izgubljeno, zapopano ili potopljeno zlato«, u kojoj je i atlas o kome govori Artur. Na njemu ima oko pet hiljada označenih mesta na kojima se nalazi blago. To je knjiga koja pali maštu. A napravljena je savesnim naučničkim radom. Već sam proverio nekoliko podataka. Mnogi su se pokazali tačni – objasni Lun.

– Pa gde su tih pet hiljada mesta? – upita Dijana.

– Skoro tri hiljade se nalaze baš ovde, u Karipskom moru, oko Velikih i Malih Antila i u delu Atlanskog okeana oko Bahamskih ostrva – odgovori Lun. – Ali, trebalo bi mnogo večeri da se ispriča sve što se zna o blagu koje čeka da ga neko podigne. A sada nas čekaju na palubi zbog ronjenja.

– Držim te za reč da ću i sam poći na dno – reče Markinč.

– Ispuniću obećanje. Sada ćeš ti biti u batiskafu sa nadzornikom

tehničke službe. Vi ćete videti sve što mi radimo na dnu i pomagati nam reflektorima i alatima – odgovori Lun.

U tom trenutku nadzornik tehničke službe ude u salon.

– Izveštavam da smo očistili izvađeni predmet – javi Lunu.

– I šta je utvrđeno? – upitaše skoro svi u jedan glas.

– To je bronzani top, ali bez oznake broda. Ima samo jedva vidljiv znak livnice u Bilbau. Proverili smo i podatke o vremenu izrade takvih topova. »Golden Hinde« ih je mogla imati – objasni tehničar.

Uskoro su svi bili oko očišćenog starinskog topa.

– Imali to kakve vrednosti – upita Makferson.

– Može se prodati kao muzejska vrednost. Mislim, najmanje hiljadu dolara – odgovori Markinč i njegova blic-lampa blesnu prema nadenom predmetu.

Reporter Markinč je sa interesovanjem pratio teški i spori rad gnjuraca, koji su se iz batiskafa odlično videli. Lako je zaključio koje je Lun, jer je njegova oprema bila obeležena belom bojom. On je najsmelije zalazio u pukotine koje je otkrila ralica batiskafa.

– Nešto su našli! – uzviknu Markinč videći kako se gnjurci skupljaju oko Luna.

– Odmah ćemo doći u vezu sa njima – odgovori tehničar i uključi mikrofona. – Spojte nas sa gnjuračkom ekipom! – javi palubi.

– 'Alo, Markinče! Čuješ li me? – čuo se Lunov glas u slušalicama.

– Čujem! Šta ste našli?

– Nekoliko sanduka, morali su biti od drveta i okovani bakrom. Pod težinom sadržine su se raspali, pa sad moramo da pokupimo u mrežu sve što se rasulo – odgovori Lun.

– Pričaj mi šta vidiš – zahtevao je reporter.

– Hoću, samo da se javim Dijani
– odgovori Lun.

Markinč je čuo razgovor Dijane i Luna.

– Mislim da smo našli mnogo vrednih stvari. Pokrivene su naslagama, ali jednu sam zakačio kleštima. Vidi se da je od srebra... Evo baš sada uzimam jednu težu polugu... Ah, pa to je zlato! Mislim najmanje četrdeset funti – govorio je Lun.

– Ah! Dragi! – Oduševljavala se Dijana. – Tražite! Sve pretražite! Tu mora da je i onaj zlatni sto! – vikala je Dijana zaboravljajući da bi mogla mirnije da govori, ili bar da priguši uzbuđenje.

– Dobro, draga! Sada dolazi posao oko podizanja predmeta. Ti se odmaraj i posmatraj bezbrižno – završi Lun.

Gnjurci su brzo punili korpe od čelične mreže, koje su se spuštale i dizale snagom specijalnog vitla na palubi broda.

– Alo, Dijana! Našli smo jedan deo tog stola! – javio se Lun.

– A gde je ostalo? – upita Dijana.

– Tu je i ostalo. Viri jedan deo, a ostalo je u mulju – odgovori Lun smejući se.

Gnjurci su brzo otkopali metalni sto, koji je trebalo da bude od zlata i težak skoro tri hiljade funti. Vezaše ga užadima da ga čelične kuke ne oštete i dadoše znak da vitla počnu da ga dižu.

Brod se malo nagnu pod teretom i uskoro se sto nađe na palubi.

Dijani je tuklo u grudima, kao da srce hoće da joj iskoči. Roj se zurio u sto zaboravljajući da zatvori usta. Mornar Makferson ih je namršteno gledao.

Zašto ne izlazite, dragi? – upitala je Dijana.

– Treba da natovarimo ostale predmete. Ima dosta rasutog novca! – odgovarao je Lun. – Inače, naša smena mora da prekine.

Još čitava dva sata smenjivali su se gnjurci u radu na dnu mora. Za to vreme metalni sto je pregledan. Bio je to divno izrađen predmet sa lepim antičkim šarama starih Inka. Sa njega su skinute naslage i brižljivim čišćenjem otklonjeno sve što je smetalo da se sto pokaže u svojoj svojoj lepoti.

– On je od čistog zlata! – uskliknu Dijana.

Lun donese malu električnu bušilicu i pusti je u rad bušeći sto na dnu jedne noge, tako da se rupa ne vidi kad sto bude postavljen. Opiljke, koje je bušilica bacala u staklenu posudu, Lun posla u brodsku laboratoriju i radionicu. Deset minuta kasnije stiže rezultat: bronza na bazi veće količine srebra.

– To nije moguće! To mora da je zlato! Tako je zabeleženo u istoriji! – uzbuđeno je vikala Dijana.

– Moglo je biti zabeležno, jer je sto dobro pozlaćen – odgovori Lun.

– Ah, kakvo razočaranje! – uzviknu Dijana.

– Mislim da sto i ovako vredi mnogo – tešio ju je Lun. – A pored toga, izvadili smo zlata toliko da ni najveći rasipnik ne bi uspeo da ga potroši celog života.

Izgovarajući te reči posmatrao je Dijanu. Nije mu se svidalo njeno držanje. Ona se nije trudila da sakrije pohlepu, koja je ružila njenu lepotu.

Zlato je pravi otrov, razmišljao je on setno. Mnoge ljude je upropastilo, mnogima donelo nesreću. Možda je i Dijana takva samo u ovom trenutku uzbuđenja. Posle će biti ravnodušna, tešio se.

Rad je bio prekinut tek u zoru, kada je poslednja ekipa gnjuraca javila da je dalje ronjenje uzaludno.

– Pravac plovidbe prema ostrvu Andros! – javi Lun kapetanu.

A zatim izdade naređenje tehničkoj službi da se posle odmora izvađeni predmeti očiste, popišu i procene. Pružajući ruku Dijani dodade:

– I mi smo zaslužili odmor.

– Jasno, dragi! – umorno izusti Dijana.

– A ko će paziti na sve ovo? – upita Roj.

Lun ga oštro odmeri.

– Na ovom brodu nema lopova!

– reče tiho, ali naglašavajući reči.

Roj napući usne i bezvoljno krenu ka svojoj kabini.

Kad se Dijana probudila, sunce je već bilo visoko odskočilo. Luna nije bilo u kabini i ona pogleda na sat. Bilo je deset minuta do jedanaest. Ona se istušira i obuče. Baš kad je htela da izide, Lun se vrati u pratnji njenog brata.

– Pozvao sam Roja na zajednički razgovor – počeo Lun. – Odmah posle doručka pokazaću vam šta je sve nađeno. Evo popisa stvari.

On pruži dug spisak izvađenih predmeta. Bilo je tu zlatnih posuda i figura, nepravilnih odlivaka čistog zlata, ukrasnih predmeta svih vrsta, zlatnih delova ratne opreme, raznih zlatnika i mnogo drugih skupocenih stvari. Pronađena je i jedna srebrna kutija puna ženskog nakita ogromne vrednosti, iako je to bio nakit izrađen pre pet ili više vekova.

Pored svakog naziva predmeta bila je naznačena njegova težina i procenjena vrednost. Sve je uredno bilo sabrano.

– Pa to je ogromna suma! – uzviknu Roj gledajući spisak preko Dijaninog ramena.

– Je li moguće da to vredi tri miliona i dvesta hiljada funti sterlinga? – upita Dijana.

– To je najniža vrednost, izračunata na osnovu težine dragocenog metala. Ali vešt trgovac postigao bi i preko četiri, jer mnogi predmeti imaju muzejsku vrednost – odgovori Lun.

– Koliki je moj deo? – upita Roj.

Dijana je ćutala.

– Smem li ja da se umešam? – upita Lun.

– Zašto da ne? Mi vas ubrajamo u porodicu – nasmeja se Roj bez prizvuka ironije.

Lun otrpe i reče.

– Nakit pripada Dijani, jer joj ga ja poklanjam...

– Gle, gle! A rekli ste da nećete... upade Roj.

– Jer joj ga ja poklanjam! – ponovi Lun. – Najmanje toliko iznose troškovi vađenja.

– Svakako! – nasmeši se Dijana.

– Ostalo podelite na tri dela. Jedan Dijani, drugi vama, Roje, a treći vašoj pratnji i posadi jahte, koja čeka u Rio de Ženeiru – nastavi Lun.

Dijana i Roj su razmišljali. Ona zato što je sada bila svesna da ne sme da izgubi ništa u očima svog dragog čoveka, a Roj zato što ga je kopkalo kako bi zagrabio što više. Ali ni on nije bio glup. Plašio se da se Lun ne naljuti. Zato konačno klimnu glavom.

– Ja pristajem – izusti.

– A ja mislim da Roj i ja treba da dobijemo stvari u vrednosti od po milion funti, a milion i dvesta hiljada da se podeli ostalima – predloži Dijana velikodušno.

Lun joj se ljubazno nasmeši. Njene reči su ga obradovale. I zato reče:

– Taj deo ja otkupljujem za predviđenu sumu i dodajem trista hiljada. Tako će se moći isplatiti pratnji i posadi tačno milion i pet stotina hiljada. Molim vas da vas dvoje napravite spisak posade i ostalih, i unesete iznose. Voleo bih kad bi Paola dobila nešto više od ostalih pojedinaca.

Njih dvoje se složiše. Dijana zato što je znala da će joj Paola, ako kada zatreba, dati dobar deo onog što bude imala, a Roj zato što je smatrao da će moći nešto da oduzme svojoj »prijateljici«.

Time je dogovor bio okončan. Poštoše ka unutrašnjosti broda i Lun

ih dovede do kabine u kojoj su bili sefovi. Otvori jedan od njih i pokazao im blago.

Sve se sijalo kao da je izneto od draguljara. Zlato je plenilo poglede sestre i brata. Lun je stajao po strani dok su se oni divili pojedinim predmetima, milovali ih i zagledali spisak da pročitaju njihovu vrednost. Dijana se divila kutiji sa nakitom i neke ukrase probala na svojoj svetloj kosi ili negovanim rukama i vratu.

— Zadovoljna? — nasmeši se Lun.

Ona ga zagrlila i poljubi u usta ne osvrćući se na Roja, koji je zamišljeno zurio u gomilu zlata.

Od tog trenutka život na brodu se normalizovao. Opet je bilo plivanja u brodskom bazenu, dugih razgovora i šetnji po zadnjoj palubi. U daljini su iskrsavala ostrva, čas mala u nizovima, kakva su ona ispred Aklina i Longa, čas veća i sa visovima.

Pred Adrosom brod se zaustavio. Čitavu noć je radi batiskaf, zujale mašine i spuštali se gnjurci. Ali Lun je molio da gosti na brodu ostanu u kabinama. Preko dana su spustili čamce i kupali se u moru. Lun je organizovao i podvodni ribolov.

Prolazili su dani u zabavi i odmoru, a noći u radu i istraživanjima. Odatle se brod uputio prema obalama Floride. Lun je znao gde leži trideset galija potonulih u oluji 1683. godine. One su nosile dragocene metale u vrednosti dvadeset i jedan milion dolara. Još tada je odavde neki Englez po imenu Vilijam Elips izvadio zlata u vrednosti od dva miliona iako se služio najprimitivnijim sredstvima. Mora da je našao neku galiju na plićem mestu, dok su ostale potonule duboko i ostale nepristupačne.

Lun nije dozvoljavao da Roj i ostali saznaju rezultate ronjenja. Jedino je Dijani rekao:

— Biću miran nekoliko godina.

Izvadili smo dosta. Moći ću da podignem veliku laboratoriju sa najboljim instrumentima koji mogu da se pribave.

On je vadio izgubljeno zlato u plemenite svrhe. Hteo je da ono posluži nauci i čovečanstvu.

Dijana je pokušala da sazna nešto поближе, ali on odgovori samo kratko.

— Nećemo imati brige! Konačno ću moći da kupim jedan divan brod mom drugu. Makferson to ne očekuje, ali ja ću ga iznenaditi.

Bio je četrdeset drugi dan od kad su napustili London, u kome je počinjalo leto. Slušali su radio i pratili događaje. U posebnim emisijama za pomorce Markinč je dobio vesti od Meri. Ona se osećala odlično, a dete je bilo zdravo. »Dodi pre nego što mali prohoda«, šalila se Meri u porukama. Ali Artur je znao da se iza toga kriju strepnje i čežnja.

— Danas krećemo nazad. Poslao sam poruku u Rio de Ženeiro da jaha takode otplovi — reče Lun.

Sledećeg jutra neupućeni su se začudili izgledu broda. Bio je izmenjen i svak bi pomislio da ga je neko preneo u snu na drugu ladu. I ime je bilo novo. Brod se sada zvao »Feliks« i nosio zastavu Kolumbije. Bio je dobrim delom nanovo obojen. Sve mašine koje su mogle da otkriju razloge plovidbe bile su rastavljene i skinute sa palube. »Feliks« je sada pružao sliku divne, velike jahte. Na njenim palubama sve je bilo podešeno za tu svrhu.

XV

Feliks« je sada plovio severnim pomorskim putem. Već je bilo očito da mu je cilj Bristolski kanal.

Roja i sve ostale iskrcaćemo u Bristolu — govorio je Lun.

— A zašto nismo plovili prema Londonu? — upita Dijana.

– Ne bih hteo da naš dolazak bude zapažen. Pored toga, ovde ćemo sresti jedan manji brod, na koji treba da prekrcao sve što pripada tvojoj pratnji. Tako će sve biti tajno uneto u zemlju. I mora se dobro paziti da niko ne sazna za naš uspeh – objašnjavao je Lun.

– A šta će Markinč pisati? – upita Dijana.

– Kad on počne da piše, sve će biti uređeno. On ne mora da spomene baš svako ime – odgovori Lun.

– Verujem da se ni on ne vraća samo sa beležnicom – primeti Dijana.

– Pogodila si! Opirao se smatrajući da nema prava i da sam ga i ovako mnogo zadužio. Ali morao je da prihvati poklon za malog Markinča, juniora... – ne doreče Lun ono što se moglo dogoditi.

Sada započne razgovor o budućnosti.

– Mislim da ti treba da se iskrciš pred Kardifom. Obezbedio sam naročiti avion, koji će te odatle preneti u London sa svim tvojim stvarima – reče Lun.

– Ali ja ne želim da se odvajam od tebe. I moj deo zlata treba da ostane kod tebe. Vратиćeš mi ga kada vidim kako stoje stvari. Ne bih htela ni časka da se nađem sama u svojoj kući sa tolikim zlatom. Roj i njegovi ljudi znaju za to – objasni Dijana.

– Ipak ćeš putovati. Evo ti adresa jedne lepe kuće. Daću ti pismo i nalog za domara, koji je divan čovek. Jedino treba da paziš i ne spomeneš moje ime, jer on me zna samo kao doktora Brauna i kao nešto starijeg nešto što stvarno izgledam. To je jedno od mojih rezervnih skloništa. Ostani tamo dok ja dodem – objasni Lun.

Ona se opirala, ali konačno je uvidela da Lun ima poslova i obaveza. Možda je hteo da skloni svoje blago. Nije mu zamerala što je ne upućuje u sve svoje tajne.

Ceo program iskrcavanja bio je brižljivo sproveden. Dijana je nestala sa broda pred Kardifom, a Markinč, Roj i ostali nešto dublje u Bristolskom kanalu. Lun se vratio sa svojim brodom i ušao u Kanal sv. Đorda i sledećeg dana polako plovio Irskim morem.

Naveče su on i Makferson leteli iz Liverpula prema Londonu. Iako je sve putnike sa Atlantika Skotland Jarđ očekivao da u London stignu morem, oni su došli sa druge strane, avionima i automobilima. I jedini je Markinč bio odmah primećen, jer su počele da izlaze njegove reportaže ilustrovane fotografijama batiskafa, gnjuraca, izvađenih predmeta... Ali one nisu pokazivale lica. Izmišljenim imenima bili su nazivani svi akteri plovidbe. Markinč je to objašnjavao:

„... Rekli su mi da se tako zovu. Nije bila moja dužnost da proveravam njihova imena i prošlost. Ja sam morao da pratim događaje. A oni su bili puni iznenađenja...“

Inspektor Dikson ga je odmah pozvao telefonom.

– Želim da te što pre vidim – rekao je molećivim glasom, koji je prikrivao nekakvo zadovoljstvo.

– Radujem se susretu sa dragim prijateljem! – odgovorio je reporter i rekao mu da se nađu u Pen – klubu.

Sat kasnije sastali su se i nestrpljivi Dikson je počeo da postavlja pitanja.

– Jesu li se Lun i Dijana vratili – hteo je da zna.

– Nisam siguran u to šta se dogodilo sa brodom posle mog iskrcavanja – izvlačio se reporter.

– Ali ti treba da shvatiš jedno – navaljivao je inspektor. – Lunu pretili dvostruka opasnost. Dijana je najopasnije stvorenje u suknji. Neće me iznenaditi ako se dokaže da je ona Hekata.

Reporter je pažljivo slušao inspektorova objašnjenja, a onda primeti:

– Verujem da Skotland Jarđ ume da pronade jednu devojku kakva je Dijana, ako se ona uopšte nalazi u Londonu.

– Ali ne ako je sa Lunom. Ona će uništiti tog divnog čoveka. Treba ga što pre obavestiti o svemu, makar stari nesrećnik, kakav sam ja, otišao do stotinu đavola – nervirao se Dikson.

– Čim budem uspostavio vezu sa Lunom, sve ću mu reći.

– Ali to može da bude kasno. Rizikuj nešto drugo! Napiši da si sam došao do saznanja da se ličnost Dijane Danigan suviše često pominje u vezi sa događajima oko Hekate. Iskonstruiši da su to tvoji zaključci – predlagao je Dikson.

– Ali ja to ne mogu da učinim. Lun voli tu devojku i neću da učinim vešto zbog čega bi on bio nesrećan. Samo u ličnom razgovoru mogao bih da ga navedem da istražuje i shvati – odbijao je reporter.

– Prvi put te molim za nešto – skrušeno uzdahnu Dikson.

– Onda uradi to sam. Daj izjavu štampi – savetovao je Markinč.

– Ali to mi ne dozvoljavaju. Postavljene su zasede u koje treba da upadnu Lun i Dijana, ili makar samo ona. Svaka moja izjava bila bi protumačena kao opomena Lunu. I ja bih bio onemogućen – objašnjavao je inspektor.

Dugo su se prepirali i u jednom momentu nadoše ipak nekakvo rešenje. Uz sledeću reportažu reporter je trebalo da objavi reći:

„Vraćajući se u London otkrio sam nešto vrlo čudno. I to ću objaviti u jednoj od sledećih reportaža, čim dobijem saglasnost prijatelja koji mi je pomogao da dospem na brod istraživača potonulog blaga...”

To je trebalo da dode do Luna, a ovaj će naći načina da upita reportera o čemu se radi.

Dolazeći u London, Dijana nije slutila da je ljudi Skotland Jarđa čekaju pred njenom kućom, kod modiskinje, frizera... Sva mesta za koja se verovalo da će ih ona posetiti, bila su stavljena pod prismotru.

Ali ona se nesmetano odmarala u Lunovoj vili na ivici parka kod Vulviča. I nije želela da poseti mesta na kojima je često vidana. Ostajala je sama maštajući o novom životu i Lunovom povratku. Jedino je morala da potraži frizera. Ali nije išla u Siti. Novu frizuru joj je načinio spretni frizer čija je radnja bila blizu deptfordskih dokova. Malo je skratila kosu i promenila zlatno-žutu, upadljivu boju u jednu prirodniju nijansu koja je najviše odgovarala brineti, što je ona, u stvari, i bila.

Posle toga je telefonom pozvala svoj stan. I tako je slučajna greška Skotland Jarđa omela sva nastojanja da se Dijana sasluša. Telefon u njenom stanu je bio prisluškičan, ali ne i iskopčan. Javila se sobarica.

– Oh, gospodarice, dodite što pre! – rekla je sobarica uzbuđeno.

– Policija je vršila pretres kuće.

Dijana je spustila slušalicu i istrčala iz javne govornice. Brzo se vratila u Lunovu vilu. Do noći je spakovala zlato, dragocenosti i svoje dokumente, a onda pozvala taksi i nekud se odvezla. Vratila se ponovo u vilu noseći uzgred kupljene novine za sve protekle dane od odlaska iz Londona.

Pažljivo je čitala svaki članak. Jedan reporter je bio nekako isčakao i objavio podatak da je viđena jedna plavuša kako ulazi u zgradu gde je bio biro ubijenog detektiva. Ali dalje ništa o čemu ona ne bi bila obavestena. Konačno uze da čita najnoviju Markinčovu reportažu. Prezrivo se smeškala sve do rečenice: „Vraćajući se u London otkrio sam nešto vrlo čudno...”

– Budala! – uzviknu Dijana glasno pročitavši do kraja ono što je trebalo da bude poziv Lunu.

Odmah posle toga počela je užurbano da se sprema. U torbicu je strpala dva velika svežnja krupnih novčanica, stavila lažne naočari, jednostavno se obukla i izišla.

Jedan taksi se zaustavi pred železničkom stanicom predgrađa Vimblton. Neka žena čije lice je prikrivao obod letnjeg šešira izide i plati. A onda se umeša u gužvu prolaznika. Obide oko stanice i skrenu ulicom koja je vodila do bara »Eksester«. Bila je to Dijana. Ona je čitavih pola sata stajala u senci jedne kapije, a zatim uđe u dvorište pored bara, pa otuda, na zadnji ulaz, stiže u hodnik, koji je vodio prema prostorijama sa natpisom »privat«.

Pokuca na jedna vrata i brzo ih otvori.

— Koga tražite? — upita je krupan čovek prosede kose i prilično ugojen.

Njegove sitne oči žmirkale su iza debelih naočara. Dijana zatvori za sobom vrata i osvrnu se. Ugleda ključ u bravi i okrenu ga.

— Vas tražim, Barkeru — odgovori ona tiho.

— Ho, ho! — groknu čovek. — Ja vas ne poznajem. Ne verujem da će mi se dopasti to što me nazivate Barkerom. Pa ja sam Kilbern.

U Dijaninoj ruci se nade revolver, koji uperi na Barkera.

— Možda vam se neće dopasti ni to što vam ja neću reći ni kako se zovem. Još manje će vam se dopasti kad vam kažem da mi je dobro poznato šta u Londonu znači ime Dik Hijena! — dodade ona.

Čovek je dalje žmirkao očima ne ispuštajući iz vida njen revolver.

— Mnogo štošta je poznato, Barkeru — nastavi ona.

— Onda je čudo da ste još živi — progunda Barker.

— Nije to nikakvo čudo. Još dugo ću ja živeti. A sada da uspostavimo drugi način razgovora — reče Di-

jana i baci revolver prema Barkeru.

On poskoči prebrzo za svoju težinu i uhvati ga pre nego što je pao.

— Kako bacate oružje, đavolja ženo?! — viknu on odahnuvši.

— Prazan je, Hijeno! — nasmeja se Dijana.

Čovek se čudio ovoj ženi. Znao je da onaj ko zna da se on zove Barker i da ima nadimak Hijena, može da bude opasan. Ali nije verovao da to može biti žena. Jer ono što je bio »Servis za ubistva« u Čikagu, Njujorku ili Los Anđelosu, to je bio Hijena u Londonu. Možda je taj nadimak dobio zbog svog karakterističnog smeha koji je podsećao na smeh hijene. Opasnijeg čoveka nije bilo u Londonu. I sada je mislio kako će naterati ovu ženu da sve kaže, a zatim je ućutkati za večna vremena.

— Da vidimo o čemu je reč — prozbori on ne mičući se od svog stola.

— Evo, Berkeru! Pročitajte i videćete odgovori Dijana.

On uze listić papira i njegovo lice preblede. Ruke se zatrese, a oči dođoše još manje, čitao je:

»Dik,

Ne pokušavaj da izvrdaš. Ti si jedini čovek u Londonu od koga ne tražim da nešto izgubi, nego mu nudim da mnogo dobije. Šaljem ti ženu koja će ti sve objasniti. Ona ti donosi dokaz da želim fer poslove. Ne pokušavaj da je uništiš ili pratiš, jer to će značiti izazov. Seti se svog skloništa kod »Tajfuna«, ili poslova sa Dulišom i Vindermirom. Ja sve znam. Onda izvrši sve što bude tražila žena koju šaljem. I ne plaši se. Hekata«.

Pošto pročitao, dugo je ćutke posmatrao ženu.

— Evo dokaza koje pominje pismo! — uzviknu Dijana i stavi na sto nekoliko svežnjeva novčanica.

Barker ih pogleda i odmah oceni da tu ima najmanje deset hiljada funti.

– To je samo za početak. Svaki put kada se budemo videli, dobićeš po toliko. A kad završiš poslove, razliku do dvesta hiljada. Odmah treba da počnemo – objasni mu zatim.

– Tolike pare se ne nude za obične usluge! – primeti on još uvek uzbuđen.

– Ne verujem da će moj gazda pristati da se pogađate ili dozvoliti mogućnost da se nešto ne izvrši. Inače ni ja ne znam kako se može doći do Hekate, pa bi bilo uzaludno da pokušate nešto u smislu otpora – nastavljala je Dijana.

– Pa šta da radim? – upita Barker.

– Za sledećih deset dana stavite se vi i vaši ljudi potpuno meni na raspolaganje. Sve što budem zahtevala, biće ostvarljivo i u granicama poslova koje ste već obavljali – odgovori ona.

– Mislim da ću morati da poslušam. Ali jedno pitanje me muči: misli li Hekata da se ja mogu osećati bezbedno u Londonu sve dok postoji neko ko zna toliko o meni? – reče Barker.

– Tu ne možete ništa! Ali ja imam Hekatino uputstvo da kažem da će sve biti zaboravljeno. Kad dobijete novac, možete brzo promeniti sklonište, ime i sve i ostalo. Ali to ne pokušavajte sada, jer vas Hekata motri, možda baš preko nekog od vaših ljudi – odgovori Dijana.

– Toliko pretnji nisam čuo čitavog života – zamišljeno primeti Barker.

– Zato što Hekata nikada nije tražila uslugu od Hijene – vedro reče Dijana.

– Znači da ne razmišljam? – upita Barker.

– Razmišljajte samo kako da izvršite Hekatine zahteve. U pitanju je i moja koža. Ako ne uspem da vas nagovorim... – Dijana prede dlanom preko vrata i zakrklja kao da je neko kolje.

Barker je ćutao. Njegovi debeli prsti su lupkali o sto u taktu poz-

nate pesme nikle u podzemlju Londona: »Za radost treba tako malo, flaša viskija i neka devojka...«

– Pogađam li kad verujem da Hekatini zahtevi uključuju i sukob sa Lunom? – upita konačno.

– Mislim da do toga neće doći. Ali ako zatreba... Zar bi bilo zlo da jednom taj čovek nestane iz Londona? – nasmeši se Dijana.

– Hm! – izusti Barker.

Nije znao šta da kaže. Dijana je pogađala njegove misli. Bilo bi to divno znati da nema više Luna, koji se često okomi na poneku družinu podzemlja. I Barker je često razmiš-

ljao hoće li se desiti da mu se Lun jednom nađe za petama.

– Ja čekam konačan odgovor. Hoćete li prihvatiti posao? – podseti ga Dijana.

– Mislim da hoću. Šta treba da učinim?

– Skupite svoje ljude i u toku noći pronađite reportera Artura Markinča. Ja ću vam reći gde i kako da ga nadete – zahtevala je Dijana.

– Ali njega čuvaju ljudi iz Skotland Jarda. To sam zaključio po pisanju štampe o neuspehom napadu vazдушnom puškom. Ipak, pokušaćemo da ga smaknemo – othuknu Barker.

– Šta ste rekli?! On nam je potreban živ i zdrav! – uzbuđeno uzviknu Dijana.

– To je teško, ali... – promuca Barker.

Pola sata trajala su dalja objašnjenja i dogovor. A onda Barker zaključio:

– Čekaćete kod »Tajfuna«. Tamo ćemo ga dovesti.

– A gde se nalazi »Tajfun«? – upita Dijana.

– Zar vi to ne znate?! – začudi se Barker. – Pa Hekata pominje to naše skrovište.

– Hekata zna, ali ja ne! – odbrusi Dijana.

Barker pomisli da njegova zamka da proveriti šta zna ova žena

nije pogodila cilj. Zatim joj objasni kako da stigne do bara i kome da se javi.

Čitajući pismo od Meri, koja je pitala kad će moći da se vrati u London, reporter Markinč je sedeo u uglu restorana preko puta uredništva. Čekajući kasnu večeru on iskoristi vreme i napisa pismo ženi. Zatvori ga u koverat i napisa adresu, a onda ga stavi u tašnu koja je ležala na stolici pored njega.

Dok je jeo veliki biftek, primeti Diksonovog narednika, koji ga nije ispuštao iz vida. Osmehnu mu se pomislivši da inspektor ipak preteruje. U tom momentu odnekud se pojavi nekoliko ljudi. Izgleda da su ušli na zadnji ulaz.

Čim ih ugleda, narednik pode ka stubu iza kojeg je mogao da nađe dobar zaklon. Ali zakasnio je za desetak sekunde. Prigušeni prasak revolvera odjeknu kao da je otvorena velika boca pića. Narednik pade i ispusti već izvađeni revolver.

Markinč se baci prema prolazu ka kuhinji, ali na vratima nalete na čoveka sa revolverom u ruci.

— Bez gluposti, Markinče! — podviknu ovaj i pritisnu cev revolvera na reporterov tek napunjeni želudac.

— Šta hoćete? — upita reporter i pokretom glave otera čuperak kose koji mu je bio pao na čelo.

— Podi napred! I ne pokušavaj da umakneš! — zapreti revolveraš.

Ostali napadači držali su u šahu osoblje restorana i onih nekoliko retkih gostiju. Nije se moglo učiniti ništa pametno. Zato Markinč posluša nadajući se nekoj boljoj šansi.

Kroz dvorište ga dovedoše do dva taksija. On pomisli kako je to najbolji način da se neko otme. Negde će ostaviti taksije i uzeti druga kola, zbog čega će svaka potera biti uzaludna.

I pogodio je jednostavni postupak napadača. Vozili su ga do Ke-

sington parka i na jednom mestu, gde u to doba nije bilo prolaznika, zaustavili automobile. Dva čoveka ostadoše kod vozača, da ih spreče da jave policiji. A Markinča odvedoše do velikog »pakarda« i tamo ga vezaše naredivši mu da legne na pod kola.

Nije video kuda su ga vozili, jer su na kolima bile navučene zaveze. I kad se našao u nekakvoj garaži, navukoše mu prašnjav džak sve do lakata. Više su ga vukli nego vodili do prostorije u kojoj su koraci odzvanjali kao u podrumu.

Kad su mu skinuli džak, pred njim je stajala žena sa naočarima. Odnekud ga je podsećala na neko poznato lice.

— Gde sam vas već video? — upita Markinč.

— Igraćemo otvorenih karata. Sami smo i to neće smetati — čuo se odgovor.

— Dijana! — uzviknu Markinč preneraženo.

— Kao što vidiš! Ali ne brbljaj mnogo! Prvo slušaj kakve adute imam. Slučajno si mi pomogao. Ovo pismo je bilo u tvojoj torbi — pokaza mu Dijana još uvek zatvoreni koverat.

— U njemu nema ništa zanimljivo — reče reporter.

— Ali ima na njemu! Ovde je adresa Meri i deteta — smešeći se zlurado reče Dijana.

Markinč poblede i steže zube.

— Hekata ima obračun sa tobom. Tvoj život nije ono najvažnije, zbog čega moraš da govoriš. Ali Meri i dete... — ne doreče Dijana.

— Čudovište! — opsova Markinč.

— Zaveži, njuškalo! — viknu Dijana.

Tek sada on primeti bič u njenoj ruci. Kratak zvižduk dozvoli mu samo da zatvori oči. Oštar bol na licu preseče mu dah.

— Ovo je samo početak — objasni Dijana.

Markinč ju je gledao i nehotično davao opis njenog izgleda upoređujući ga sa utiscima prilikom prvog susreta. »Čudovište!«, ponovi, ali sada samo u mislima.

– Hoćeš li govoriti istinu? – upita Dijana.

– Moram – odgovori reporter.

– Imaj u vidu da će u toku sutrašnjeg dana i nadalje Meri biti u mojim rukama. Ti znaš šta to znači.

– Šta su ti Meri i dete skrivili?

– Ti si na putu da razoriš moju sreću sa Lunom. Onda će biti razoreno i sve što je predstavljalo tvoju sreću.

– Ali nisam ja otkrio da si ti Hekata, nego policija.

– To su gluposti! Ali ja sam morala da služim Hekati! Moram i sada da joj služim! Uvek moram! Zato, ako Lun ne pristane da odemo zauvek nekud daleko, moraću da zgazim sve svoje snove! – jetko je govorila Dijana ne uspevajući da zadrži suze.

– Onda mu pomoz da uništi Hekatu! On te voli i učiniće sve za tebe.

– Ti to ne razumeš! Između mene i Hekate nema odstojanja. Svi dokazi protivu Hekate su ujedno i dokazi protivu mene. Já sam u njenim rukama. I kad god iziđe iz tame, ja krećem u ime nje – sa nekakvim mističnim zanosom govorila je Dijana.

Ona nije sasvim normalna! pomisli Markinč začuđeno.

– Čovek koji te voli verovaće ti – nastavi glasno.

– Nema šta da mi veruje. Hekata i on su dva sveta, između kojih se ja rastrzam. Ali to su samo moje stvari. Sada mi pričaj šta si saznao o meni. Pričaj sve što si hteo da kažeš Lunu. Shvatila sam tvoj poziv – govorila je i zahtevala Dijana.

Markinč joj reče sve ono što je mislio da i ona pogađa. Zaključio je da ona zna da je policija progoni. Slušala ga je već sasvim prisebno i bez suza u očima. Svaka reporterova reč izazivala je u njoj čitavu

borbu. Ali ona je jasno zaključivala: Sve je gotovo! Oni znaju! Moram otvoriti karte pred Lunom! Ako mi okrene leđa! bubnjalo je u njenim slepoočnicama i grudima. To neću moći da podnesem! Ubiću ga još dok ne zna ništa!

– Hoće li policija objaviti detalje istrage kada vidi da me ne može uhvatiti? – upita Dijana.

– Lako je moguće – odgovori Markinč.

– Imaću nekoliko dana na raspolaganju. Ti ćeš biti moj glavni talac. A ako zatreba, znam i gde su Meri i tvoje dete – zaključila je Dijana i slomljena pođe vratima.

Markinč je gledao za njom. Čudio se kako je odjednom Dijanin hod postao opušten i izgubio onu privlačnost koja je terala čoveka da posmatra pažljivo svaki pokret njenog tela.

Proverio sam vrednost onog što ste mi doneli od Hekate. To je zaista zlato. Vredi pedeset hiljada – govorio je Barker.

– Hekata igra fer. Ostatak će biti ili u zlatu ili u novčanicama. A sada odredi ljude koji će se brinuti o Markinču. Neka ga dobro čuvaju! I neka nekoliko ljudi budu spremni – završi Dijana i iziđe uskim hodnikom u dvorište »Tajfuna«.

Ona je pažljivo proveravala prati li je neko. Zato je išla pešice. Primala se zora i prvi poslovni ljudi oživljavali su londonske ulice. Ona kupi novine. Pod jednom lampom, dok je čekala autobus, pročitala je izveštaj o Markinčovoj otmici i ubistvu narednika. Ali ništa nije bilo razjašnjeno. Svi listovi su nagadali da je otmica delo Hekate, ili nekog ko bi hteo da sazna tajne vadenja potonulog blaga.

Samo da Lun što pre dode, mislila je Dijana penjući se u autobus.

Do svanuća promenila je nekoliko autobusa, prolazila sporednim ulicama i koristila zadnje izlaze lokala koji su se otvarali za rane po-

setioce, da popiju belu kafu pred odlazak na posao.

Svetla na ulicama su se gasila kada je ušla u vilu u koju se uselila po Lunovoj želji. Spustila je zastore i bacila se na ležaj. Nije mogla da zaspi običnim snom, nego je uto- nula u nekakvo bunilo izazvano umorom, uzbuđenjima i strepnjama.

Neko je kucao na njena vrata. Javila se zbunjeno.

— Gospodin Braun vas zove da se javite na telefon — rekla je žena čuvara vile.

Dijana je ustreptala i uhvatila se za grlo po svojoj staroj navici. Ali brzo je uspela da se smiri i otrčala ka telefonu.

— Alo, dragi! — viknula je glasom presrećne žene.

— Alo, m. a! Jesi li dobro? — upita Lun, jer to je on bic.

— Odlično! Hoćeš li doći ovamo? — pitala je.

— Vrlo rado bih to učinio, ali moram biti ovde. Poslaću čoveka po tebe. Ostaćemo zajedno dok nešto ne svršim — odgovorio je Lun.

— Hoće li čovek doći brzo? — pitala je dalje Dijana.

— Već je na putu. Čekaj ga i budi spremna. Inače, volim te! — završi Lun.

— Najdraži! Do viđenja! — odvratila je Dijana.

Nije joj trebalo više od deset minuta da se istušira i obuče. Odbacila je lažne naočari, skinula sloj boje koji je imao sivkasti ton i ispod koga su zračile lažne bore. Onako maskirana izgledala je deset godina starija i malo je ličila na samu sebe. Sada je bila opet zanosna lepotica. Nova boja kose davala je čitavoj njenoj pojavi ton čednosti. Ona se brižljivo našminka i pogleda u ogledalo. Bila je zadovoljna sobom.

Senka tuge i straha prede joj preko lica samo u momentu kada

je proveravala da li joj je u torbici jedan naročiti ruž, čija zadnja strana se otvarala i otkrivala sitan prah vlažnog izgleda.

Čula je kako se neka kola zaustaviše pred kućom. Iz njih izide mornar Makferson. Ona ga je prepoznala samo po hodu. Inače, imao je skoro sasvim belu kosu, »naborano«
lice i naočari sa okvirom od kornjačinog oklopa. Njegove ruke bile su u tankim belim rukavicama. A bio je obučen u odeću uniformisanog vozača.

Dijana mu strča u susret. Htede da sedne pored njega, ali joj on otvori zadnja vrata i tiho reče:

— Morate na zadnje sedište.

Ona mu se osmehnu i uđe u kola.

Vozili su se paralelno sa Temzom, a onda predoše most i podoše ka Vestminsteru. U jednoj ulici parkirao kola i nastaviše pešice. Makferson je proveo kroz jedan lokal u čijem izlogu je pisalo »za izdavanje«, a zatim kroz jedno dvorište u drugu ulicu. Tamo su bila druga kola, kojima nastaviše put. U jednom momentu oseti da će zaspati. Pokuša da se odupre tom nagonu, ali volja joj popusti i ona zatvori oči.

Probudila se u Lunovom skrovištu. On je bio pored nje, i steže je u snažni zagrljaj.

Pošto se pozdraviše, on upita:

— Jesi li čula šta se dogodilo Markinču?

— Pročitala sam. Šta to treba da znači? — odgovori ona.

— Ne znam ništa. Ja i Makferson smo stigli posle pola noći i tek jutros sam preko radija čuo šta se dogodilo. Pročitao sam i vesti u novinama. Samo da mu nešto ne učine — brižno reče Lun.

— Može li se šta preduzeti? — upita Dijana.

— Za sada ništa. Znam nekoliko ljudi iz podzemlja koji će morati da mi pomognu da saznam ko ga je odveo. Ako je živ i u Londonu, za

dvadeset i četiri sata tačno ću znati gde se nalazi — objasni Lun.

— Ah! To je sve tako strašno! — prozbori ona i nežno se privi uz njega.

— Nije prvi put da je taj mladić u škripcu. Ipak, uvek se izvukao. Nekako ćemo to učiniti i ovoga puta. A sada potrudimo se da zaboravimo neprijatnosti — savetovao je Lun vodeći je ka vratima bazena.

Ugodna voda ih je osvežavala. I oni su opet bili svet za sebe. Dijana kao da je ostavljala svoju drugu prirodu i postajala sasvim novo biće. Blistala je od sreće i ljubavi.

Sate koji su prolazili kao da je htela da zapamti za ceo vek. Zagledala je svaku crtu Lunovog lica, upijala se strasno u njegove usne, grlila ga kako je retko koja žena grlila voljenog čoveka.

U trenucima ljubavnog predaha sa oduševljenjem je mešala i spremala pića, kuvala kafu u električnom aparatu, pevala i skakutala. A Lun ju je opet mamio u svoj zagrljaj.

Tek pred ponoć postala je čudljiva.

— Šta si se zamislila? — upita Lun.

— »... Razmišljah o susretima, o tome da svaki susret ima i svoje zbogom...« — izgovori ona reči koje je posle prvog poznanstva on njoj govorio.

— Umorna si, pa se zato sećaš sentimentalnih stihova — nasmeši se Lun.

— Da. Umorna sam — izusti ona i zatvori oči.

I on je neko vreme sanjario pored nje, a onda zaspao čvrstim i zdravim snom.

XVI

Od trenutka kad je doveo Dijanu u Lunovo sklonište, Samjuel Makferson je kružio onim delovima Londona gde su se mogli sresti ljudi sumnjivog zanimanja. On

je po Lunovom nalogu tražio Oskara Loringa.

To ime je već bilo zaboravljeno. Ali pre dvadeset jednu godinu nekoliko dana nije silazilo sa prvih strana londonskih listova. Bio je optužen za ubistvo ljubavnika svoje žene. A ubijeni je bio progonjeni ubica i obijač Alfred Niven. Policija i javni tužilac pozivali su Loringa da se javi. Skoro otvoreno su izjavljivali da neće biti mnogo osuđen, jer je Niven bio progonjen i svak je imao pravo da ga ubije. Ali Oskar Loring je ćutao i skrivao se. Ratni događaji učinili su da ljudi zaborave njegovu dramu.

A samo nekoliko ljudi znalo je šta se dogodilo. Među njima bio je i tada mladi Donald Sikert.

Dok se budući Lun nalazio kod »velikog« Viliijamsa Majnarda, niklo je prijateljstvo između dečaka i Majnardovog čoveka, uvek namrštenog i zamišljenog Oskara Loringa. On je imao dužnost da motri na Sikerta. I pri tome ga je zavoleo. Možda i zato što je Loring imao sina Sikertovih godina.

A Alfred Niven bio je »prvi čovek« među Majnardovim gangsterima. Zvali su ga i »diplomata«, jer je bio lep, ugladenih manira i služio je za one poslove zločinaca koji se legalno obavljaju. Često je putovao u Ameriku i druge krajeve sveta svršavajući Majnardove poslove. Ali zbog nekoliko utaja Majnardovog novca bio je degradiran i morao da ide u nekoliko obijačkih i provalničkih akcija velikog stila. Prilikom jedne takve akcije ubio je jednog policajca i nekog prolaznika. A to je bilo dovoljno za sigurnu smrtnu kaznu.

Loring je dobio zadatak da neko vreme skriva Nivena u svom stanu. Ovaj je to iskoristio da zavede Oskarovu ženu, koja je inače bila suviše razočara i usamljena. Jedne večeri Loring je iznenada stigao kući. Došlo je do obračuna u kome su praštali revolveri. Kad je policija upala u stan, našla je samo mrtvog

Nivena. Loringova žena je ispričala sve što je znala. Ali njen muž se više nije pojavio.

Međutim, veliki gangsterski »poglavica« Majnard nije smatrao da je dovoljno ženino neverstvo da se ubije njegov »prvi čovek«. Pored toga, nije hteo da se »diže prašina« oko tog slučaja i rešio je da ukloni Loringa.

— Tiho i bez razgovora — govorio je tada Majnard dvojici svojih ljudi. — Loringove ostatke stavite u ložište parnog grejanja i zaboravite ga.

Niko nije primetio da Sikert sedi u dubokoj fotelji u uglu sobe. Čitao je Dikensovog »Cvrčka na ognjištu« i nehotično čuo reči nemilosrdnog Majnarda. Možda se tada u njemu i začela misao da će se jednom boriti protiv takvih.

Kad su Majnard i njegovi ljudi izišli iz sobe, Donald je otrčao i našao Loringa. Rekao mu je da beži i objasnio zašto. Oskar je samo poljubio dečaka i prebacio se preko baštenskog zida.

— Lun ga je već bio zaboravio u toku dvadeset godina. Ali kad je pre godinu dana sreo sedamdesetogodišnjeg prosjaka i pružio mu čitavu funtu, čuo je poznati glas koji mu je zahvaljivao. Bio je to Oskar Loring. Odmah se odlučio da mu kaže svoje ime.

Starac je uzdrhtao. Ionako upaljeni kapci očiju zatreptali su skrivajući nekoliko suza.

— Znao sam da ti nećeš naslediti Majnarda. Ti nisi mogao postati zločinac, iako su ti takvu budućnost svi pripremali — rekao je šapatom.

— Šta je sa tvojim sinom? — pitao je Lun.

— Njega sam spasao. Plovi na jednom brodu kao prvi oficir. Kad ga posetim u nekoj luci, dok se brod utovaruje, ja nosim svoje jedino dobro odelo. On ne zna kako živim... Želeo bih da nikada ne sazna — pričao je Loring.

Otada je starac redovno primao kamate od povećane svote položene

pod šifrom kod jedne banke. Bila je to pomoć Donalda Sikerta, dovoljna da starac ne bude prosjak.

Sada je trebalo da ga Makferson pronade, jer je starac mogao nešto znati o Markinčovoj otmici. Ali ne zato što bi pripadao nekoj zločinačkoj grupi, nego zato što je znao mnogo o londonskom podzemlju krećući se dugo u toj sredini, prvo kao progonjeni ubica, a zatim kao prosjak. On je znao ko mora da je počinio neko delo po stilu zločina i detaljima postupka.

Makferson je nekoliko puta sreo Loringa, o kome mu je Lun pričao i sa kojim ga je upoznao. Znao je i kuda se starac kreće i sada je obilazio ta mesta. Bilo mu je poznato i to da se starac poslednjih godina služi lažnim imenom i da ga ljudi znaju samo kao Vanta Ratofa. U stvari, prezime mu je retko ko znao. Svi su ga zvali stari Vant.

Raspitujući se za starog Vanta, Makferson se u prvi mrak našao na kraju predgrađa Merton. U malom restoranu on upita kelnera da li poznaje starog Vanta.

— Pre deset minuta je izišao. Sigurno sedi u Rejnes parku. To je njegov običaj. Večera i, ako je vreme lepo kao sada, dugo sedi na klupi blizu ulaza. Posle odlazi dole prema Vimbldonu. Mislim da negde tamo stanuje — pričao je govornjivi kelner.

Makferson se zahvali, brzo proguta ostatke bifteka i ispi čašu vina, a onda požuri prema parku.

Starac je još sedeo na klupi blizu ulaza. Trgao se na Makfersonov pozdrav. Ali kada ga poznao, njegovo naborano lice se razvuče u široki osmeh. Nije sačekao da ga Makferson nešto pita.

— Je li Lun dobro? — pitao je šapatom.

— Dobro je, ali... — počeo Makferson.

Ah, kako sam se jedio što ne znam kako da ga nađem! Otelj su njegovog mladog prijatelja Markinča. Ja uvek pročitam sve što on

napiše i tražim ima li šta o Lunu – nastavljao je starac.

– Zato sam te i tražio – uspe mornar da kaže.

– Je li Lun otkrio ko je oteo Markinča? – upita starac.

– Još nije. Znaš li ti šta o tome. Lun ti poručuje da pokušaš da saznaš... – poče Makferson.

– Postupak je očito Hijenin – prekide ga starac.

– Hoćeš da kažeš Hekatin? – ispravi ga mornar.

– Ne, ne! Hijena je neko koga sam znao kao Barkera. Ali sada ne znam gde je taj čovek. Jedini trag je Džek Duliš.

– Ko je taj? – upita Makferson.

– Jedan Barkerov revolveraš. Mislim da je on ubio policajca. Duliš je najbrži i najbolji strelac Sohoa – odgovori Loring.

– Znači, opasan!

– Isuviše! Ali kad bi se našao u čvrstoj ruci...

– Kako da ga nađem?

– Iz čiste rasonode sam ga pratio nekoliko puta. Mislim da bi ga čovek našao u separeu bara »Ekseter«.

– Bio sam jednom tamo – upade Makferson.

– U separeu?! – začudi se starac.

– Ne. Bio sam u tom baru još dok je vlasnik bio Vilijams – objasni mornar.

– A tako... Taj separe je samo za ljude Dulišove vrste. Tamo piju i kockaju se... Ulaz je iz dvorišta. Ali je vrlo opasno doći nepozvan – nastavi starac.

– Pokušaću... Moram brzo videti tog Duliša – ustade Makferson.

– I ja ću sa tobom – odlučno reče starac.

Uskoro su se nalazili u taksiju koji ih dovede blizu »Eksetera«.

– Sačekajte nas – reče Makferson i pruži vozaču pet funti.

Podoše prema zadnjem ulazu »Eksetera«. Napred je išao starac. U dvorištu neko upita:

– Ko je tamo?

– Stari Vant! Šta je sinko? – odgovori Loring i zakašlja se.

– Koga tražiš? – upita glas iz mraka.

– Mnogo pitas, prijatelju – odgovori starac.

– Onda odlazi! – podviknu čovek.

– Prvo da pitam Džeka sme li mene neko da otera – odgovori starac i nastavi da ide.

– Čekaj! Ja ću vas odvesti tamo. Ne možete k njemu dok mu ne javim – reče čovek i izide iz senke.

Bilo je dovoljno da se nađe na dohvat Makfersonove šake. Mukli udarac i krckanje vilice pokazalo da je put otvoren. Mornar odvuče onesvešćenog iza praznih sanduka. Dobro ga veza kidajući sa njega kaiš iz pantalona i delove odela. Dobro mu zapuši usta da se ne čuje ječanje. A onda podoše prema hodniku.

– Desno je separe – šapnu starac. – Ja ću ostati da pazim sa ove strane.

Makferson izvadi svoj »džepni top«. Proveri metke u burencetu kolta i nateže oroz. A onda naglo otvori vrata. U separeu je sedeo rid čovek srednjeg rasta, a pored njega prilično lepa ali uvenula devojka. Njegove ruke su bile zauzete proveravanjem njene uvenulosti. Zbog toga zakasni da potegne oružje. Makferson mu već podmetnu cev, svoga kolta pod grlo.

– Šta je to? Ko si ti? – prozbori Duliš.

– Gost! Došao sam zbog malog razgovora – reče mornar i njegova levica iznenadno sevnu.

Žestok udarac prvo levom pesnicom, a onda čitavim revolverom sruši Duliša pre nego je ispustio jauk. Mornaru se žurilo i neodlučno zamahnu, ali ipak udari uvenulu lepoticu.

– Nadam se da je nisi ubio – reče starac ulazeći.

– Nisam. Malo će je boleti kada

se osvesti, ali će proći odgovori mornar.

– Šta ćeš sada? – upita starac.

– Odneću ovu propalicu – objasni mornar i jednom rukom uze Duliša oko pojasa.

Dva minuta kasnije klečao je pored njega iza gomile praznih sanduka, a starac izvuče ključ iz brave i ponovo ga stavi sa spoljne strane. Zaključa salon i sitnim staračkim koracima pođe za Makfersonom.

– Idi i dovedi taksi tačno pred ulaz reče mu mornar poslušajući nešto oko onesvešćenog Duliša.

Nekoliko minuta kasnije već ga je vukao ka ulazu, gde je brektao motor taksija.

– Taj nikako da se otrezni – reče starac pred vozačem.

– A kad ga donesem, njegova žena psuje mene, kao da sam mu ja sipao viski u grlo – dodade mornar i ubaci Duliša na zadnje sedište.

Odvezoše se do Tamze kod Putneja, gde su bila parkirana mornarova kola. On se nije vozio njima tražeći starca, jer je automobil uvek upadljiv. Sada dade vozaču bogatu napojnicu i ovaj mu pomože da prenese »pijanog prijatelja«.

– Ja ostajem ovde. Mislim da će Duliš pomenuti bar »Tajfun«. Može se time poslužiti i Lun, kada ga budete ispitivali. Ako vas uputi u »Tajfun«, pogledajte prvo okolo, jer ću ja biti negde blizu. Bolje je da pogledam kako stoje stvari tamo – reče starac i pođe prema Brikstonu.

Makferson je vozio preko mosta ka Fulhamu, a onda zastade i osvrnu se ka zadnjem sedištu. Izvadi iz džepa jednu od onih Lunovih pumpica i pruži je ka Dulišovom licu. Kratko prskanje iz pumpice bilo je dovoljno da se ovaj ne probudi najmanje jedan sat. Mornar povuče pokrivač zadnjeg sedišta i baci ga na onesvešćenog i usnulog revolveraša, a onda brzo potera ka Lunovom skrovištu.

XVII

Od svog zarobljenika Samjuel Makferson je znao da izvuče istinu. Vezao ga je i nekoliko minuta gledao čuteći. Duliš je posmatrao sobu bez prozora, koja je bila obložena metalnim pločama. To je bio deo radionice osposobljen za ostavljanje zapaljivih materijala. Sada je bio prazan i pogodan da se u njemu drži i saslušava zarobljenik.

– Duliše! – počeo je mornar. – Treba brzo da govoriš. Kroz koji minut pozvaću Luna. On nema vremena da čeka na tvoje priznanje i treba sve prvo meni da kažeš.

– Proklet da si! – opsova Duliš i otpljunu nešto što su mogli biti izlomljeni zubi izmešani sa usirenom krvlju.

– Pre nego počnem da te naterujem na priznanje, skrećem ti pažnju da ne pokušavaš da izvrdaš. Svaka laž koju izgovoriš znači za tebe sigurnu smrt. Posle možeš da kažeš i istinu, ipak ćeš umreti. Ali ako kažeš sve kako treba, daćemo ti šansu: dva dana da nestaneš iz Londona – nastavi Makferson.

Nekoliko minuta njih dvojica su se gledali kao da mere svoje mogućnosti. Duliš je znao na čemu je. I brzo popusti.

– Govoriću – prošaputa hrpavim glasom.

– Ko je ubio narednika? – upita prvo mornar.

– Ja sam pucao – odgovori Duliš.

– Za koga radiš?

– Za Dika Hijenu.

– Gde je on?

– U baru »Tajfun«.

– Je li tamo jedan oteti novinar?

– nastavljao je da pita Makferson zaključujući da je Duliš »propevao« kako treba.

– Da, Markinč je tamo. Zatvoren je u specijalnom odeljenju podruma u koji se ulazi iz krajnjeg

hodnika »Tajfuna«, pa niz stepenište – odgovori Duliš.

– Koliko ljudi ima tamo?

– Najmanje šest, ako se ne računa posluga, koja je verna Barkeru.

– Ko je Barker?

– Dik Barker zvani Hijena. Živi pod imenom Kilbern i vlasnik je dva bara – odgovori Duliš.

– Mi ćemo posetiti to gnezdo. Za to vreme ćeš ti čekati ovde – završi Makferson.

– To nije šansa za mene – uznemiri se Duliš. – Pozovite policiju da ona opkoli »Tajfun«. Inače ću ja umreti ovde i neće imati ko da mi da obećanu šansu.

– Ne plaši se, Duliše! – nasmeja se mornar.

– Kako da se ne plašim? Koliko će vas biti protivu Hijene? – upita revolveraš.

– Dvojica, ako ne računamo jednog starca – objasni mornar.

– Oh! Pa to je samoubistvo! – jauknu Duliš.

Makferson mu nije odgovarao. Izide iz sobe i nađe se u malom salonu čije fotelje su bile presvučene tamnozelenom kožom. U uglu uključio aparaturu unutrašnje veze i oslušnu signal, kojim je pozivao Luna.

Prijatan i snažan signal probudi Luna i Dijanu. Oboje odjednom pogledaše na sat. Bilo je deset minuta do ponoći.

– Zar već? – izusti Dijana.

– To zove Makferson – objasni Lun i uključio zvučnik i mikrofoni, koji su bili ugrađeni na stočiću pored kreveta.

– Uredio sam neke stvari – javljao je Makferson.

– Odmah dolazimo! – odgovori Lun.

On i Dijana se obukoše i sidoše zavojitim stepeništem, koje je vodilo pravo u sobu sa zelenim foteljama. Makferson brzo ispriča šta se dogodilo.

– Dovedi Duliša – reče Lun.

– Odmah ću ga doneti – odgovori Makferson.

Lun se nasmeja što mornar reče »doneti«.

– Lakše je nego da ga odvezujem

– objasni ovaj i otvori teška vrata kojima se hermetički zatvaralo spremište.

Kada ga mornar spusti onako vezanog u široku fotelju, Džek Duliš osmotri prisutne. Oči mu se za trenutak raširiše. Bio je prepoznao Dijanu, koja je stajala iza Luna i Makfersona. Njena ruka se podiže ka licu i kažiprst se zaustavi na usnama. Brzo mu dade znak da ćute. On samo uzdahnu i prozbori:

– Umirem od žeđi... Usta mi krvare...

Mogu li otići po piće? – upita Dijana. – I ja bih htela nešto da popijem. Da donesem i vama?

– Može – odgovori Lun. – Mislim da bi onaj tvoj koktel bio dobar. Donesi po jednu čašu svima. Sve što ti treba imaš gore.

Ona otrča kao na krilima. Lunu je odgovaralo da ona bude odsutna nekoliko minuta.

– Što te je iznenadilo kad si video devojkicu? – upita Duliša odvezujući mu desnu ruku i dajući mu cigaretu.

Lun je bio primetio izraz njegovog lica.

– Učinilo mi se da je poznajem. Ali kad sam bolje pogledao, video sam da sam se prevario – odgovori Duliš.

– A, tako! – reče Lun.

– A zatim pride ormanu i otvori ga. Tamo je bila ugrađena jedna moderna aparatura na principu televizije. Svaka veća prostorija imala je takav orman. Bilo je dovoljno otvoriti ga i uključiti određeni ekran. Odmah se videla ulica, dvorište, bazen, ili neka od prostorija Lunovog skloništa. To su bili elektronski stražari Lunove kuće. Staklene oči posmatrale su uvek čitavu okolinu i unutrašnjost. Trebalo je samo uključiti ekran.

Sada se na malom ekranu prikaza soba sa bifeom. Dijana se videla kako užurbano priprema koktel. Stara navika opreznosti, ukori Lun sebe što kontroliše Dijanu. On je uključio ekran pomislivši hoće li ona pokušati da nekako pogleda gde se nalazi ova zgrada, iako je znao da je to nemoguće. Ovaj deo zgrade nije imao prozora. Vazduh su menjali i prečišćavali posebni uređaji.

Već je hteo da isključi ekran kada mu dah zastade. Dijana iz svoje torbice izvadi ruž. A zatim je sa njim nešto radila iznad tri čaše. Četvrtu izdvoji na kraj žičanog poslužavnika, u koji su se čaše uglavljivale radi lakog nošenja. Kad je krenula da se vrati, Lun brzo zatvori orman i šapnu Makfersonu:

– Ne uzimaj piće nipošto dok ti ja ne kažem...

Dijana se pojavi rumena i nasmejana.

– Mislim da sam napravila nešto dobro.

Možda bi se teško našao još jedan čovek koji bi uspeo da sačuva – mir u ovakvom trenutku, kako je to uspevao Lun. Osećao je da se nešto ruši... Nešto razdire divne kulise koje su mu već dugo zatvarale vidik. Iza njih se otkrivaju nakaze u ljudskom obliku... Dijana stavi prvo svoju čašu na sto tamo gde je bila prazna fotelja za nju, a onda drugu pred Luna, treću pred mornara i četvrtu odnese Dulišu. Lun iskoristi taj trenutak i promeni svoju čašu sa njenom. Ona ostavi četvrtu čašu i poslužavnik na stočić blizu zatvorenika, koji je pogledom pitao Makfersona sme li da je ispije.

– Ispijmo to tvoje divno piće! – podiže čašu Lun.

Dijana uze svoju čašu i oni se kucnuše. Oči su joj svetlele dok je dizala čašu. I Duliš podiže piće i popi ga u jednom gutljaju. Kad vide kako Lun i Makferson podižu svoje čaše i zaturaju glave da ih ispiju, ona zatvori oči i otpi veliki gutljaj. Kada

pogleda ponovo, čaša joj ispade iz ruke. Njih dvojica nisu bili ni okusili piće. Gledali su je prodornim pogledima.

– Baš sam nespretna! – pokuša ona da zagladi stvar i osmehnu se kao da se izvinjava.

Oni su je i dalje gledali.

– Zašto ne pijete? – ne izdrža ona da ne upita.

Promenio sam svoju i tvoju čašu da vidim jesi li sebi sipala manje alkohola – reče Lun.

Ona jauknu. Pade u fotelju i uhvati se za grudi.

– Ah! Znala sam da ćeš ti... Osećala sam da će za jedno od nas biti moguća samo smrt... Ah, prokleti živote! – klela je dok su joj suze lile niz lice.

– Šta se dogodilo? – upita Lun.

– Ništa... Ništa čudno... Za nekoliko minuta biću mrtva! Prozbori Dijana postajući sve bleđa.

– Ti si... Hekata, zar ne? – upita Lun.

– Jeste! Ona je to! Prokleta!... – začu se Dulišov glas.

– Otkud ti to znaš? – okrenu mu se Lun.

– Ona je platila Markinčovu otmicu. Istupala je u ime Hekate. Ona je saslušavala Markinča... Novinar nam je rekao da Skotland Jard zna da je ona Hekata. Čekali smo da donese ostatak novca... – brzo je govorio Duliš dok mu je glas slabio i telo se kočilo.

Jaukao je shvatajući da je smrt stigla.

Lun je gledao u Dijanu kao da pita šta je istina, ali taj pogled je otkrivao da je njegovo srce teško ranjeno. Zar je baš njemu moralo da se dogodi da se tako prevari, da zavoli čudovište od žene.

Kroz sećanje mu projuriše svi događaji, koji su se tek sada našli u međusobnoj vezi i koje je on sada mogao objektivnije da posmatra. Čudio se sebi kako je mogao biti tako slep da ne uoči Dijanine smicalice. Čudio se kako je ljubav uopšte slepa, satkana od neobrazloženog

poverenja, spremna da ulepša svaki postupak voljene osobe.

— Zašto si čekala sa tvojim otrovom tako dugo? — upita on skoro šapatom.

— Mislila sam... Verovala sam da neću morati nikada to da učinim.

— A šta je izmenilo tvoju odluku?

— pitao je dalje.

— Sve mi se dogodilo zbog tebe... Htela sam da te zadržim... I da te otrgnem od potrage za Hekatom... A to sam mogla jedino...

— Ako druge pošalješ u smrt — dopuni je Lun.

— Smrt je išla uvek pokraj mene... I ko je naslutio tajnu, morao je da umre... Oh...

— Kako ju je naslutio Hari Markvej?

— Poštedi me odgovora...

— Ipak kaži! Neka je čaša gorčine punija! — Skoro vičući tražio je Lun.

— Tragao je neprestano... I nekakvim svojim čulom je naslutio da mu ja mogu pružiti odgovor... Približio se i...

— Našao se u tvojoj sobi? zar ne pogađam? — upita Lun.

— Nije bio jedini... Ali svi su bili sa Hekatom... Dijana je imala samo tebe... Samo tebe, Lune!

Hari je bio loše sreće. Sreo se odmah sa Hekatom — primeti Lun.

— Izdao se u snu... Prozborio je: »Dijana, dao bih život da ti nisi Hekata...« Tada sam shvatila šta je usporilo njegov obračun sa mnom. Bio je mlad i hteo je da uživa... Jednoga dana sam uzela ključeve, a Uordov čovek ga je sačekao...

Lunove čelično plave oči su je pro-streljivale.

— Ne gledaj me tako!... Pokušaj da shvatiš... Bile su dve Dijane... Jedna koju si voleo i koja te je volela... Ona druga je dolazila iz tame... Ona je bila Hekata!... Pokušaj da shvatiš, Lune...

— Da... I pucala iz Uordove vazdušne puške na Markinča... I otro-

vala Uorda zmijskim otrovom...

I sve ucene su bile njeno delo? — pitao je Lun.

Bile su... Prokletstvo je bilo nad njom... Zmijski otrov je doneo otac... On se njime jednom poslužio... Bilo je prokletstvo i nešto strašno...

Gde je Markinč?

— Tamo... u »Taj...« — glas joj se prekide.

— U »Tajfunu«? — upade Makfer-son.

Ona klimnu glavom, obuhvati ih sve pogledom i pokušao da ustane. Žućkaste pege oivičene modrim pojavise se po njenoj koži. Zatim se sruši na tepih. Lun joj pritrča... Bila je mrtva.

Lun se udalji. Pope se malim liftom do krova. Tamo je sedeo nekoliko minuta. Ako nije sigurno da su mu tekle suze, sigurno je da je njegovo srce krvarilo.

— Dijana... Jesam li i ja proklet?... Dijana... — šaputale su njegove usne blagom vetru i ponoćnom nebu.

Za to vreme Makferson odnese mrtvog Duliša i Dijanu do radio-nice. Postavi ih na jedna niska kolica na gumenim točkovima, a zatim odgura dugim hodnikom. Nekoliko minuta kasnije bio ih je smestio u zatvoren deo kamioneta.

Kada se vrati, zateče Luna u sobi.

— Šta su učinio sa njom? — upita Lun jedva čujnim glasom. —

— Pokušaj da je zaboraviš — izbeže Makferson odgovor.

XVIII

Bilo je već dva sata posle ponoći kada se velika siva kola zaustaviše nedaleko od »Tajfuna«. U baru je trajao program. Jedna senka se odvoji od zida sa suprotne strane bara i pođe u susret dvojici ljudi koji su prilazili.

— Ovuda — povede ih Loring

Lun mu čuteći steže ruku i pode za njim. Makferson se osvrnu i pode za njima. Udoše kroz jedna vrata iza ugla, koja je stari Oskar otključao prolazeći pre pola sata kroz bar i dvorište zgrade.

Zastadoše u dvorištu.

— Prvi stražar je u hodniku, tamo iza onih vrata desno — objasni Loring.

— Ti si izvidao? — upita Lun.

— Morao sam — osmehnu se starac.

Makferson je pominjao u sebi sva mora i okeane, ajkule i kitove, meduze i oktopode, bogove i sirene. Bilo je to stanje u kome je mornar bio opasan. Tada nije bilo dobro naći se pred ovim čovekom.

— Ja ću prvi — šapnu Lun.

— Ne, sinko! pusti mene — zamoli Loring i već pode.

On otvori vrata hodnika i nađe se pred jednim tipom u crnoj majici.

— Kuda ti? — grmnu čovek hvatajući starca za grlo.

Ali tada jauknu i sruši se. Loringov nož ostade u telu koje mu ga otrže u padu. Lun i Makferson protrčaše pored starca. Levo je treštala muzika.

Otvoriše vrata koja su iz hodnika vodila prema desnom krilu zgrade. Lun se baci u stranu ujedno opalivši k stepeništu. Dva pucnja se sliše u jedan. Makferson ugleda kako jedan čovek ispusti revolver i nekako ukoso pode od svog skloništa. Mornar mu posla još jedan metak koji ga sruši na pod.

— Pazi na stepenište! — uzviknu Lun i potrča hodnikom ka ulazu u podrum.

Gurnu vrata i baci se na zemlju. U istom momentu zapraskaše revolveri iz ruku dvojice čuvara, koji su pred vratima prostorije, u kojoj je bio Markinč, do pre nekoliko trenutaka igrali karte. Čuvši pucnjavu i nečiji dolazak, smo su izvadili revolvere i čekali. Ali sada su gađali previsoko za čoveka koji se prilepio uz patos.

Lun je gađao zaklanjajući se za okvir vrata. Dva gangstera su bila već na zemlji. Samo, jedan je pokušao da dohvati ispušteno oružje. Još jedan metak ga pogodi i njegovi nokti zagrebaše beton blizu revolvera.

U nekoliko skokova Lun se nađe pred sledećim vratima i skide čeličnu polugu. Ugleda vezanog Markinča, čije lice je bilo presečeno modricom Hekatinog biča.

— Uvek ti stigneš kad treba! — uzviknu reporter gledajući prijatelja.

— Hoćeš li moći da hodaš? — pitao je Lun odvezujući ga.

— Moći ću! — odgovori Markinč.

— Za mnom! Uzmi onaj revolver!

— viknu Lun pošto ga odveza.

Gore u hodniku grmeo je Makfersonov »džepni top«. A pred vratima je stajao stari Loring. Bio se dokopao revolvera jednog gangstera. Sada sva trojica iskrснуše iza Makfersonovih leđa i pojačашe paljbu prema stepeništu i vratima kroz koja su došli ovamo.

— Zatvorili su nas sa svih strana!

— objasni mornar povlačeći se iza ugla da napuni kolt.

— Spremite se za juriš! — viknu Lun.

U ruci mu se pojavi kutija za cigarete. Izvadi nekoliko komada.

— Uh! I ja bih popušio jednu! Nisu mi dali da pušim! reče Markinč pružajući ruku.

— Ove su za njih tamo! — odgovori Lun.

Zatim njegova ruka zamahnu i cigareta, koja je imala težinu metala, polete ka dnu hodnika. Strahovita eksplozija odjeknu. Sa tavanice se osu malter, vrata odleteše a njihovi okviru se rascvetaše kao od groma.

— Šta ti to imaš?! — začudi se stari Loring gledajući k mestu eksplozije na kome se kovitlala prašina.

— To cu »cigarete« naročite vrste! — odgovori Lun i u nekoliko skokova se nađe tamo gde je malo-

čas pala ručna bomba.

Jedan Barkerov čovek sedeo je podalje urlajući i držeći se za unakaženo lice. Lun ga odgurnu i zavitla drugu »cigaretu« gore uz stepenište ka prvom spratu. Eksplozija smota šipku ograde, rastrže nekoliko betonskih stepenika i oduva stepenišni prozor.

— Brzo! Trčite! — vikao je Lun krećući hodnikom prema dvorištu.

Za njim podoše prvo Markinč i Makferson. Loring je ostao poslednji i osvrtao se štiteći grupu sa leđa.

Nadoše se na izlazu u dvorište, ali nisu mogli dalje. Kuršumi su dolazili iza dvorišnih zgrada i praznih sanduka.

— Tamo ne možemo! Moramo kroz bar! — viknu Loring.

— Onda tuda! — naredi Lun i vrati se do hodnika prema baru.

Muzika u baru je bila prestala da svira. Igračice su izvirivale iza kulisa podijuma zaboravljajući da su do pre nekoliko trenutaka odbacile i »poslednji veo«. Njih četvorica stupiše u salu.

— Neka se niko ne pokreće! Vi-knu Lun.

Podoše u grupi. Svaki od njih držao je okrenuto oružje na jednu od četiri strane sale. Pored Luna je bio Oskar Loring. On u jednom trenutku ugleda kako se iza zaves na njegovoj strani pojavi jedna ruka sa revolverom. Starac brzo nanišani i okide. Ali njegov revolver je već bio prazan. Ruka iza zaves se pokretala prateći Luna. Bilo je kasno za opomenu i starac samo stiže da se baci ispred Luna. Pucanj odjeknu i starac se povede.

Lun i Makferson hitro opališe prema zavesi. Nečije telo se uhvati za platno i izandala materija se rascepi otkrivajući Dika Barkera. Teturao je pokušavajući da se povuče. Pogodiše ga još dva kuršuma skoro u isti delić sekunde. Pucali su mornar i Lun.

Barker se trže i zatim njegovo telo tupo lupi o parket.

— Stari, šta je sa tobom? — uzbuđeno upita Lun prihvatajući Loringa i vukući ga da se podigne.

— Ništa, sinko!... Pogodio je, Hijenena... Vratio sam samo... ono što ti dugujem... ima više od dvadeset godina... Ne ostavite me ovde, da se ne misli... da sam bio... njihov... — govorio je starac, a zatim klonu.

Uzalud ga je Lun nosio ka izlazu iz bara. Starac je bio mrtav.

Kad se nadoše na ulici, zagluši ih sirena policijskih kola koja su stizala sa leve strane.

— Zadržaću ih koji trenutak! Odnosite starca i upalite motor automobila! — naredi Lun.

Pucao je pazeći da ne pogodi koga od policajaca. Automobil skrenu i zaustavi se. Policajci istrčase i pručiše se po asfaltu. Otvorili su uragansku paljbu iz revolvera i dve mašinske puške. Lun ispucao šaržer preko njihovih glava i u gume automobila a zatim otrča ka mestu gde je stajao njegov automobil pod punim gasom. Uskoči u njega i kola poskočiše kao uznemireno i do tog trenutka sputavano živo biće. Za volanom je bio Markinč. On naglo skrenu u jednu ulicu. Kola se zanesoš e i nekoliko metara su išla samo na dva točka.

— Hoćeš li da nas nasučeš! — viknu mornar.

— Njemu će, izgleda, uspeti ono što nije uspelo Hijeninoj bandi. — pokuša da se našali Lun.

Ali tog trenutka u njemu nije bilo više snage ni da se našali, ni da tu-guje, ni da se bori... Osećao je da ga krvavi obračun sa Barkerovom bandom nije ni za trenutak otrgao od misli o Dijani. Čak i kada je bacao »cigarete«, one čudne bombe koje je sam načinio posle otkrića jedne snažne hemijske reakcije, pred očima mu je bio lik Dijane Danigan. Još uvek nije mogao da se pomiri sa pomišlju da je ona bila zloglasna Hekata.

Iz misli ga trže Markinč.

— Kuda da vozim? Ja moram

brzo u redakciju. Treba da spremim izveštaj za vanredno izdanje – govorio je reporter.

– Zaustavi tamo kod parka, u senci onog drveća – objasni Lun.

– Hoćeš li mi reći šta je sa Dijanom. Ona je... – zausti reporter.

– Znam, ona je bila Hekata – prekide ga Lun. – Ispovedila se umirući. Popila je otrov kažnjavajući samu sebe... Tako napiši! Kajala se, napiši...

Zar je mrtva?! – trže se Markinč.

– Sada je u kapeli starog groblja kod Est Finčleja – reče mornar.

Lun ga nežno pogleda.

– Arture – poče Lun.

– Slušam te, Donalde – odazva se reporter.

– Pokušaj da ne spomeneš... našu ljubav. Ti znaš... voleo sam je... U njoj su postojala dva bića... Jedno je bilo boginja podzemlja, čudovište... Hekata! A ona druga... lepota i strast, kojom se opila sva moja svest... I ta druga je živela tako kratko... Možeš li da me shvatiš? – teško izgovarajući govorio je Lun.

– Da... Shvatam te potpuno... I ja sam joj se divio od trenutka kad sam je upoznao... Trudiću se da ni drugi ne prežvakavaju priče o tebi i njoj – odgovori Markinč uzbuđenim glasom.

– Hvala ti, dragi Arture... Napiši o starom Loringu da je poginuo boreći se protivu zločinaca. Okajao je sve grehe – završi Lun.

Reporter iskoči iz kola i otrča prema taksi stanici.

A Makferson pređe za volan i pokrenu kola.

Vanredna izdanja svih listova uzbuđivala su čitaoce senzacionalnim naslovima. Mogli su se naći i oštri napadi na inspektora Diksona, koji nije hteo da govori o onom što je sakupljeno o Dijani Danigan.

– Ona je bila Hekata. I to vam je dosta, govorio je Dikson smrknuto.

– Platila je životom svoje grehe. I povukla za sobom razbojnika Barkera. To je sve!

– Ali šta je bilo sa Lunom? On je morao imati neku vezu sa njom. Zašto skrivate činjenice? – Ljutio se jedan reporter.

– Sve što bih mogao da kažem, već je napisao Artur Markinč, koji je bio na poprištu – odgovarao je Dikson.

Novinari su ljutito gundali. Mnogi su žalili što im Artur Markinč nije negde na dohvatu.

U svom tajnom skrovištu Lun nije nalazio mira. Hteo je da bude sam, ali je uviđao da je to nepodnošljivo. I radovao se što je pored njega verni mornar. Ali Makferson je trebalo da tih dana preuzme svoj novi brod i da krene na duge plovidbe, koje je želeo.

– Dakle, došlo je vreme da se rastanemo – reče Lun kad mornar uđe.

Makferson se vraćao iz grada, gde je bio otišao da nešto uredi. Kupio je novine, koje su donosile kratku vest:

»U Temzi je nađen leš čoveka ubijenog udarcima nekog tupog predmeta. Nikakvi dokumenti nisu nađeni. Samo je u ruci stiskao komad starinskog zlatnog novca. Mole se građani koji prepoznaju ubijenog da jave policiji«...

Lun pogleda fotografiju leša.

– Pa to je Roj Danigan! Prokletstvo zlata i zločina je stiglo i njega – uzdahnu Lun.

– Sigurno su ga ubili i opljačkali njegovi ljudi – zaključí Makferson. Čitali su nekoliko trenutaka.

– Zaboravimo sve to što pre – poče Lun. – Ti ćeš na duge plovidbe, a ja u svoju laboratoriju.

– Ne... Ja neću da idem. Bez tebe neću... Ne mogu sada da te ostavim. I ja ću u laboratoriju... –

Odgovori mornar isprekidanim glasom.

Njegove reči su pokazivale da ga niko neće oterati od Luna, bar ne sada kad zna da je ovaj usamljeniji nego što je bio ikada u svom inače usamljeničkom životu.

— Možeš me izbaciti, možeš me terati, možeš se ljutiti, ali ja ne idem od tebe. Ostaću na ulici i umreti od gladi. I govoriću: »Oterao me je jedini prijatelj. I zato hoću da umrem ovde, proklet i odbačen« — nastavljao je mornar. — Neću otići, pa makar me u okovima vukao do mora. Isplivaću i doći nazad.

Lun mu se tužno osmehnu.

— Možda imaš pravo, Same... Bilo bi teško biti sam u zatvorenim dvoranama moje puste kuće... Primaš li me na svoj brod? — reče tiho naglašavajući samo poslednju rečenicu.

— Ura! Tako mi nebesa i svih bura i vetrova, biće to moja najmilija plovidba! O, kako će ponosno ploviti moj »Šalfont«! Milovaće ga more, pevaće mu sirene, pratiće ga ajkule, obilaziti ga uragani i bure! Moraće, jer ćeš ti biti pored sirotog mornara, koga više nisu primali ni na najgoru olupinu da plovi morima — radosno je nabrajao Makferson sipajući viski u velike čaše.

Te noći Samjuel Makferson se

napio toliko da je čas plakao a čas se smejaio. Trgao bi se samo kad bi ugledao zamišljeno i tužno Lunovo lice.

— Još jednu, Lune? — pitao bi tada.

— Da, još jednu — odgovarao je Donald Sikert.

A u svitanje, izišli su obučeni samo u mornarske pantalone i majice. Teturali su se ka pristaništu kod Viktorija doka. Pridržavajući jedan drugog peli su se na novi brod.

— Gde je prvi oficir? A, tako! Tu ste, mladi čoveče. Odmah isplovite i pravac jug! — naređivao je Makferson.

— A utovar? Zar ćemo bez tovara?! — čudio se prvi oficir.

— Najvećom brzinom pravo na jug! Ne želim da ponavljam! — ljutnu se Makferson.

— Razumem, kapetane! Ali kuda na jug? — upita oficir.

— Recimo... Kanarska ostrva! I ne budite nas dok ih ne ugledate! — reče Makferson i otetura palubom.

Lun ostade na palubi. Svitalo je, a on je još uvek gledao ka obali koja se gubila u daljini. Činilo mu se da se tako udaljuje i stvarnost koja mu je nedavno priredila možda najteže časove u životu.

Kraj

LAŽNI MILIONER

Ne znam da li ste čuli za Fort Pirs, a to i nije mnogo važno. To vam je jedno mesto na Floridi. Glupo mesto, uostalom. Suviše mirno, nekako porodično. Meni takva mesta ne odgovaraju. Ja volim bučna letovališta, kockarnice, i uopšte... Volim mesta na kojima ima starijih usamljenih, dama, kojima bih mogao da se udvaram, kojima bih mogao da obećam brak i slično. Shvatate, naravno?! Tu ne mogu ništa da izmenim – takav sam! I zato mi se ta rupa, taj Fort Pirs nije svi-
deo, ali tog dana nisam imao čekova pa su me izbacili iz voza. I, moram da vam kažem, nije im to pošlo za rukom tako jednostavno. Dva konduktera i policajac koji je pratio voz – sva trojica su me iznosili, dok sam ja urlao nešto kao: »Živela sloboda i demokratija!«

Obreo sam se u Fort Pirsu. Imao sam nešto oko desetak dolara, a to je suma sa kojom se nikakav posao ne počinje. To je dovoljno za hamburger, pivo, cigare i možda još nešto sitno, ali nikako za posao. Morao sam da pokušam nešto drugo. Krenuo sam da tražim žrtvu od koje bih mogao pozajmiti nekoliko stotina dolara. To bi već bila suma sa kojom bi se dalo nešto uraditi. Ali ko u nepoznatom gradu da pozajmi nekoliko stotina dolara strancu?! Recite: Ko?!? Ja se ne bih upecao ni na jednu udicu da neko počne da

me hladi za nekoliko stotina dolara! A, ne! Ja se zaista ne bih upecao! No, na moju sreću, uvek je bilo ljudi koji vole da pomažu milionerima u nevolji. Pitajte ko je bio milioner?! Pa, razume se – ja!

Naprosto sam prišao prvom čoveku čije je lice obećavalo i predstavio se:

– Oprostite što vas uznemiravam, ali moje ime je Al Bimbo. Možda ste čuli za mene?

I, da vidite čudno neviđeno, tip se uhvatio u zamku. Prvo, Al Bimbo je bio čovek o kome su pisale sve moguće petparačke novine širom kontineta. Svaki prosečni čitalac je znao ko je A. Bimbo – naslednik nekoliko miliona dolara, sa kojima ne zna šta da počne. Drugo, ja uopšte nisam ličio na tog milionera, ali je tip kome sam se obratio ŽELEO da je zaista budem Al Bimbo i – ja sam, za njega, to i bio.

– Čime bih mogao da vam pomognem? – upitao je taj tip, sav trepereći od želje da upozna tako čuvenu i bogatu ličnost i da joj pomogne u nevolji.

Ispričao sam mu kako sam pošao u Majami da su me u vozu prosrela tri tipa, opljačkala i izbacila iz voza. Bože, zaista mi nikada neće biti jasno kako neko može da proguta tako providnu priču. Ali ovaj tip ju je progutao i to veoma lako! Čak i da sam mu posle toga priz-

nao da mi je ime Bob Dordone, i da su me izbacili iz voza zato što nisam imao kartu, i da u džipu imam svega deset dolara što je sva moja pokretna i nepokretna imovina, on mi ne bi poverovao. Garantujem da ne bi!

— Ali gospodine Bimbo, nemojte ništa da brinete! Ja ću vam u svemu pomoći koliko god budem mogao — ulizivao mi se moj novi poznanik i zaštitnik. Iz očiju sam mu video da će stvarno učiniti sve da zadovoljni moje male potrebe.

Naravno, ubedio sam ga da ne razlašava da sam u Fort Piršu, jer meni je tobože već dozlogrdila javnost i više bih voleo da ostanem, anonimn i sve tako nešto. I to je progutao Gotovo sam se tresao od smeha — toliko je sve bilo komično.

— Smem li da vas ugostim u svom domu, gospodine Bimbo? — pitao me je molećivo i ja velikodušno pristadoh.

Njegova žena je bila izvrsna. Hoću reći jela koja je spremala njegova žena bila su izvrsna. Napunio sam svoj jadni želudac sve nekim specijalitetima kraja, a usput sam popio pola boce viskija za koji je moj domaćin rekao da je star osamnaest godina i da ga je nabavio ne znam ni ja kad i gde u ne znam ni ja koje svrhe... Čušnuo mi je zatim u zube pravu pravcatu kubansku cigaru i sav se istopio kada sam rekao:

— Vaše gostoprimstvo nikada neću zaboraviti.

U stvari, možda sam se ja i spremao da njegovo gostoprimstvo zaboravim čim me voz odnese dve milje od Fort Pirca, ali bio sam siguran da on mene

nikada neće zaboraviti. Nisam žurio da mu iskamčim novac. Za to je uvek bilo vremena. Ja sam radio polako i to mi se uvek isplatilo. Pričao sam mu kako me moj sekretar i moj advokat i moj maser i moj sobar i moj ne-znam-šta čekaju u Majamiju i sigurno su alarmirali svu policiju Floride, a ja, eto, sedim u ovom toplom domu i uživam blagodeti opštepoznate sveameričke gostoljubivosti. I, nećete verovati, čak sam malo zasuzio objašnjavajući mu kako sam oduvek želeo da imam tako mali, tihi porodični kutak, kao što ga ima on, ali me je iznenadno bogatstvo udaljilo milion godina od tako običnih i dragih stvari...

— Dragi moj gospodine, vi i ne znate koliko ste srećni!? — rekoh mu — a još manje je znao koliko sam ja srećan što sam naišao na takvog naivca. — Imati svoj dom, porodicu, mala zadovoljstva, to je život o kome sam sanjao i o kome sanja sto miliona Amerikanaca. Ovako, osuđen sam da umirem od dosade na prijemima kod bogataša, i da se lažno smešim svim tim poznatim ljudima, lepoticama i političarima!?! Nemate pojma koliko ste srećni!

Pitao me je kako bi bilo da obavesti policiju da sam ja kog njega, tek da bi policija obavestila mog sekretara i advokata i ostale, da se ne brinu.

— Nemojte to! Ako policija sazna gde sam, obavestiće mog sekretara i advokata i oni će, znam to vrlo dobro, zato što uvek tako čine, doći ovamo i pokvariti mi uživanje. Jer, treba to da znate, ja bezmerno uživam

u vašem društvu — gugutao sam. I, pogadate, on je i to progutao. Interenatno je da ljudi mnogo lakše gutaju one stvari koje zvuče neverovatno, nego one koje su sasvim verovatne i obične. Ta činjenica me je uvek zapaljivala, ali sam to saznanje i te kako dobro znao da iskoristim, kad god mi se pružila prilika.

Mislim, ja sam uvek razumeo takve tipove: on čitav život provede u svojoj mišjoj rupi u kojoj mu se ne događa ništa i onda se pojavi neko ko se predstavi kao milioner, ili neko čije ime se povlači po novinama, da mu povрати veru u čuda. Za njega je čudo što uopšte živi van mišije rupe. Zaslepljen, takav tip uskače u tu vodu i pliva, tačnije batrga se, ali sam sebi izgleda kao Ester Vilijams u »Balu na vodi«. Za njega tih nekoliko zvezdanih trenutaka vredi više od celokupne sume na bankovnom računu. U krajnjoj liniji, ja činim dobru stvar i to je sasvim poštena trgovina. On dobija nešto o čemu će, posle, čitavog života sa ponosom pričati, a ja dobijam svojih bednih nekoliko stotina dolara. Pošteno, nego kako!?!

— Slušajte fospodine Bimbo — reče moj domaćin, a već je, jadnik, zápetljavao jezikom, jer sam ga prilično napojio njegovim sopstvenim viskijem. — Slušajte ja želim da vas odvedem na Finu večeru. Morate da znate da ovaj naš grad ima fino mesto za finu večeru. I, ja želim da vi večerate sa mojom ženom. A onda ćete spavati kod nas i ujutru imate jedan ekspres za Majami, koji se za kratko, zbog

pošte, zaustavlja u Fort Pirsu. Njime ćete putovati, to ću vam ja srediti.

Pomislio sam: do đavola, ovaj ne misli da je meni potreban novac. Izgledalo je kao da sam preterao sa svojim hvalisanjem mirnog, porodičnog života. Ali, imao sam ga u šaci i mislio sam da će razgovor o novcu moći da se započne bilo kada. Rekoh:

— Pa, ja nisam željan večerinki, nikako. Ali, ako će to pridoneti zadovoljstvo vama i vašoj supruzi, onda... Pristajem.

I tako smo se našli u tom restoranu. Bio je to jedan od onih restorana koji hoće pošto-poto da liče na fine restorane iz Nju Orliensa. Verujem da je večera koštala baš toliko koliko sam se spremao da iskamčim od svog domaćina i, svega mi, pobojavao sam se hoće li posle večere uopšte ostati išta što bih mogao da mu izmamim. No, on se topio od sreće, a njegova stara je samo zadovoljno kvocala tako da me je bilo sramota od ostalih gostiju u restoranu. Kad rekoh: ostali gosti... Usred tog restorana, usred floridske divljine za koju niko nikada nije čuo, primetio sam lično Don Skarlatija sa njegovih sedam nerazdvojnih pratilaca.

Šta je Don Skarlati radio u Fort Pirsu to nikada neću saznati, po svoj prilici, ali da je bio tamo — bio je. Ne znate ko je Don Skarlati?! Don Skarlati je bio smrtni neprijatelj mog strica, inače jedan od glavešina čuvene porodice i tako to... Bolje će biti da nešto ostavim i za istražne organe, zar ne? E, pa, Don Skarlati je sedeo tamo i ja sam ga video, a video je i on

mene i moje domaćine, ali nije znao ko sam. Da je kojim slučajem i znao da sam ja Bob Dordone, rođeni bratanac Don Klaudija Dordonea, mislim da bi mi to bila poslednja večera u životu. U stvari, umalo što nije ispalo tako, ali hajde da ispričam sve po redu...

I, rekoh, moji domaćini su se utrkiivali ko će od njih dvoje da mi učini ili bar kaže više ljubaznosti. Dok su se oni kreveljili, ja sam se u sebi zaricao da više nikada neću pokušati da nekoga tako sludim, jer mi je već bilo neprijatno. Ali, šta je tu je, trpeo sam, jer sam se bio, priznajem, već uživao u ulogu. Jeli smo nešto što se zvalo... Što se zvalo... Ama, znam kako se zvalo, ali je ime na francuskom i ne bih mogao da polomim jezik da to izgovorim ponovo. Zatim, pili smo nekakvo piće u kome je bilo i ruma i još svačega, a moj domaćin mi je, nesrećnik, nazdravljao otprilike svaka dva minuta i, bogami, ni on ni ja nismo bili najtrezniji...

Onda sam krenuo... Tamo... Mislim, da pustim vodu ili kako se to već kaže, a da ne ispadne prosto. Sasvim ljubazno sam se izvinio domaćinu i njegovoj staroj i ustao i krenuo tamo. I, je li, bio sam tamo, a onda sam krenuo nazad i otvorio sam vrata da izađem iz tog, toaleta, ili kako se već zove, i onda sam se sudario lično sa Don Skarlatijem. Mislim, nisam se baš najsigurnije držao na nogama i verovatno ~~bih i pao~~ od tog sudara da iza mojih leđa nije bio zid. I otelo mi se:

— Prokletniče! Gledaj kuda ideš!

I, zatim mi se jezik zavezao. To jest, zavezao se kada sam prepoznao Don Skarlatija. On nije osetio posledice toga što smo se sudarili jer je dvostruko teži od mene, ali se, činilo se, uvredio što sam bio neuljudan prema njemu. I pogledao me je nekako nezgodno. Drugim rečima, bio je prilično besan. Bio je toliko besan da se samo okrenuo i rukom pokazao na mene, pa su dvojica od njegovih stalnih pratilaca priskočili da mi pomognu da nešto učinim sam sa sobom. Imao sam osećaj da će to što je trebalo da učinim sam sa sobom biti prilično bolno i, svakako, uz njihovu pomoć. Međutim...

Međutim, u tom trenutku se umešao moj domaćin, koji je pritrčao videvši da sa mnom nešto nije u redu i isprečio se Don Skarlatiju kao da je lično Usamljeni Jahač ili Zoro ili tako neki zaštitnik pravde, a ne tašner iz Fort Pirs, što je u stvari bio.

— Šta vi hoćete?! — upitao je Don Skarlati, mašajući se za unutrašnji džep, gde je, pričalo se, imao revolver ogromnog kalibra, kojim je sa sto jardi obarao goveće.

— Vi imate mog gosta — reče odvažno moj domaćin i isprsi se ne bi li bar malo dostigao veličinu Don Skarlatija.

Oni su me zaista imali. Dva Don Skarlatijeva čoveka su me lepo držali, svako sa po jedne strane, spremajući se da me iznesu napolje i unakaze. Još nisam počeo da drhtim, ali od toga nisam bio preterano daleko. Molio sam nekog boga,

ako sam ikada u njega verovao, da me ne unakaze trajno. Kako bi to bilo kada bi zavodnik usamljenih i bogatih dama imao unakaženo lice?!?

— Ne verujem da je neophodno da ga pridržavate — govorio je moj domaćin. — Moj gost je savršeno siguran na svojim nogama. Zahtevam da ga pustite.

Delovao je odlučno, to se moralo priznati. Ili je bar to ble-savo piće koje je popio delovalo odlučno. Ali, Don Skarlati se nije dao smesti. Okrenuo se svojim ljudima i hladno rekao:

— Naučite tog balavca da mora da vodi računa o tome šta govori — a zatim se okrenuo mom domaćinu: — A za vas je bolje da se ne mešate!

— Da li mi se čini ili vi zaista pokušavate da nam pretite?! — moj siroti domaćin je prosipao svoju hrabrost neštedimice. — Znate li vi uopšte koga to držite u rukama?!?

Sve vreme se moj domaćin obraćao Don Skarlatiju, a pitanja su se ticala ona dva momka koji su me držali. To mi je bilo malo čudno, pa čak i smešno, ako uopšte išta može da bude smešno nekome kome je bliska budućnost predvidela dobre, batine...

— Ko je ovaj dripac niti me se tiče niti smatram da bih morao da znam. Znam samo da ne drži jezik dovoljno čvrsto za zubima. To je dovoljno! — osmehnu se Don Skarlati levim brkom, a bilo je poznato da je to kod njega znak krajnjeg besa. — A, čini se da ni ti ne znaš da vodiš računa o svom jeziku.

— Ja ovo ne mogu da otpišem — reče živahno moj domaćin i učini ono što ni u ludilu nije smeo da učini: ošamari Don Skarlatija!

Šamar lepo puče, glasno kao tuš. Valjda zato i orkestar u tom šašavom restoranu prestade da svira. Moj domaćin je stajao ispred Don Skarlatija sa pobe-donosnim izrazom na licu, a smrtni neprijatelj mog strica se držao za obraz koji je počeo da se crveni. Naravno da je svaka živa duša u tom restoranu i videla i čula taj šamar i svi su bu-ljili u nas kao da smo ne znam ni ja kakvi kreteni u Barnumovom cirkusu. Mislio sam: biće dobro ako meni poštedi život. Stvarno sam tako mislio...

— Pustite mog prijatelja! — objavi sav srećan, moj domaćin i, da vidite, ona dvojica me pu-stiše. Bili su zaista iznenađeni: samo poslednji idiot na svetu bi se usudio da ošamari Don Skarlatija, i to još na javnom mestu. Don Skarlati je na duši imao najmanje trideset osoba koje je likvidirao samo zato što su mu se zamerili nekakvom sitnicom. Moj dragi domaćin o tome nije imao pojma. On je bio blaženo nakresan i nesposoban da raz-mišlja. Da, i hrabar. Bio je i hrabar!

A, onda je moj dobri domaćin izgovorio ono što sam se bojao da će izgovoriti:

— Idemo za naš sto, gospo-dine Bimbo!

Koji gospodin Bimbo?! Koje trice i kućine?! Da sam mogao da bezopasno propadnem u dobru staru zemlju u tom trenutku, verovatno bih i propao. Don Skarlati pogleda prvo u mog domaćina, a zatim u mene.

A, kada je Don Skarlati nekoga gledao to je izgledalo kao da su u vas uperene dve velike bilijske kugle, koje se spremaju da vam rascopaju glavu!

— Koji Bimbo?!? — upita Don Skarlati, a glas mu je već poprimio onu promuklu intonaciju, koja je, govorilo se, označavala da je na granici besa. Mislim, na onaj pred eksploziju.

— Možda niste znali, ali upravo ste upoznali gospodina Ala Bimboa — upustio se u objašnjavanje moj glupi domaćin.

Ne samo Don Skarlatiju, već i svima koji su čuli njegove reči, i istovremeno imali prilike da vide moje unezvereno lice, bilo je jasno da ja nikako nisam pomenuti Bimbo i da čak nimalo ne ličim na tog novopečenog milionera o kome su novine toliko pisale da je već, valjda, i njemu samom bilo neprijatno. Meni je u tom trenutku bilo vrlo neprijatno, moram da priznam. Ali, bio sam stisnut u procep i nije preostajalo ništa drugo nego da pokušam da se izvadim, na najludi mogući način, to jest: igrajući i dalje ulogu Ala Bimboa.

— Oprostiću vam vaše poznašanje — rekoh velikodušno onoj dvojici koji su me držali do malopre. — Pazite ubuduće!

Ali, glas me nije najbolje služio. To je i odlučilo Don Skarlati tiho reče onoj dvojici da izvedu napolje i mene i mog domaćina, i to je učinio zato što nije voleo scene na javnom mestu, pa smo bili izneti napolje i bačeni iza zgrade restorana, među kante za đubre. Naravno da niko nije krenuo da vidi šta će biti s nama, osim Don Skarlatija i nje-

gova dva momka, jer su svi imali preča posla pazeći da im se ostali Don Skarlatijevi ljudi ne navale na kosti. Jedino je supruga mog domaćina krenula ka izlazu, ali je bila zamojljena da sedne i da ne pravi gužvu. Sirota žena nije imala nameru da pravi gužvu, ali je ipak poslušala ljubazni savet. Tako smo moj domaćin i ja ostali bez poslednje odbrane.

— Dakle, da čujem u čemu je stvar — zareža Don Skarlati. U tom času sam bio gotovo ubeđen da ćemo završiti sa nogama u betonskom latoru, na dnu Atlantika.

— Ka... Kakva stvar?! — pokušah da upitam najnevinijim glasom na svetu. U sebi sam zahvaljavao nebesima što Don Skarlati ne zna da sam ja, u stvari, nećak njegovog smrtnog neprijatelja.

— Pa, sasvim je jasno da ti nisi Al Bimbo, momče — reče Don Skarlati primetno uzbuđen. Njegovo strpljenje se držalo noktima za ivicu Velikog kanjona Kolorada. — Možda ovaj šmokljan i misli da jesi, ali i ti i ja znamo da nisi. To je, sad, mnogo bitnije nego što ne znaš da držiš jezik za zubima kada je to neophodno! Shvataš?!

— Ne baš najbolje — pokušao sam da izvrđam.

Onda su mi ona dvojica pomogli da shvatim. Jedan me je držao a drugi je, kao da se nalazi u sali za trening, udarao po meni kao po boksterskoj vreći, sve dok mi duša nije bila u nosu. Don Skarlati je, kada su me ona dvojica pustili, ponovio pitanje:

— Dakle, shvataš li?!

— Nešto bolje — jedva sam izgovorio.

Moj dobri, mirni, preplašeni domaćin je čučao među kantama za, dubre i žmirkao. Njemu još uvek ništa pod milim bogom nije bilo jasno.

— Ko si ti, mladac?! — upita me Don Skarlati. — Ko si, kad nisi Bimbo?!

— Znate, ja sam samo prolazio, pa sam mislio... — započeo sam, ali nisam dovršio...

Opet me je jedan od one dvojice uhvatio, vrlo stručno, tako da se nisam mogao micati, a drugi je nekoliko trenutaka trenirao aperkate. Činilo mi se da su mi sve kosti izlomljene, ali sam se uzdao u stručnost te dvojice batinaša — oni nikada ne lome kosti bez dobrog razloga, i uvek udaraju tako da kosti ostanu čitave, ali da ponos bude sasvim slomljen.

— Varalica, dakle! — zaključio je Don Skarlati i bez mog priznanja. — I, vidiš li šta si uradio, nesrećniče?! Ovaj jadni čovek je mislio da te zaštiti, pa je sam sebe uvalio u grdnu nevolju. Ne znam šta da radim s vama!?!

Don Skarlati je delovao iskreno. Možda zaista nije znao šta da čini sa nama. A, možda je i znao...

— Prvo si me ti uvredio, a onda me je tvoj naivni zaštitnik ošamario, i to tamo, pred čitavim onim svetom — nastavio je da govori Don Skarlati. — To se plaća momče! To se debelo plaća! I vidiš, ja sam dobar čovek pa ću se zadovoljiti time da za sve plati glavni krivac. A, kao što možeš da pretpostaviš, ti si taj.

Zatim se sve odigralo kao u nemom filmu: bez reči i nekako ubrzano! Mog domaćina su odveli nazad u restoran, a mene u neki crni automobil, koji je bio pakriran u blizini. Neko vreme su me, u grobnoj tišini, vozili po okolini. Mislio sam da traže kakvo gradilište gde bi mogli da pozajme malo betona i tako to... Onda smo izašli kod neke šumice gde su me izgazili. Po mom osetljivom licu! Po mojim osetljivim kostima! I svuda! Trebalo mi je mnogo da dodem sebi. Trebalo mi je još više da se pridignem. A, tek sledećeg dana popodne sam bio dovoljno oporavljen da otpužem do puta, koji je tuda, na svu sreću prolazio i da se tu skljojкам kao prazna vreća, nadajući se da će neko proći i izvući me iz groba. Jer, činilo mi se da sam zasigurno spokojni, ako me neko ne pronađe i odvede lekaru gde bi mi namestili vilicu i kosti ulili u dobri stari gips...

U sebi sam, veoma tiho, da ne bih nešto u sebi pomerio, jer me je sve, ama baš sve užasno bolelo, proklinjao redom i Fort Pirs, i tog tipa koji se upecao na moje priče, i Ala Bimboa, ma ko da je on bio, i Don Skarlatija, i vozove i konduktore i moj dugački, nepažljivi jezik, i sve skupa! Činio sam to da ne bih primećivao kako vreme stoji. Bivalo mi sve gore i gore... Ležao sam pored puta i cvileo kao zgaženo pseto.

Predveče su me pronašli neki klinci, devojka i momak, koji su se vozicali tim, inače napuštenim putem, i odvezli su me u bolnicu, gde sam blaženo utonuo u komu iz koje sam se povratio,

na čuđenje lekara, posle dve dobre nedelje. Zatim mi je trebalo još pet nedelja da stanem na svoje izlomljene noge, i onda još dve nedelje da ponovo prohodam dovoljno dobro da pokušam da zbrišem iz te bolnice. Pitate zašto sam bežao?! Pa, zato što nisam imao prebijenog centa, a sve te bolničke troškove je trebalo platiti. Naravno, uhvatila me je policija.

U krajnjem očaju sam se setio svog ljubljenog strica. Iz policijske stanice sam mu telefonirao. Nije bio oduševljen kada je čuo da ga opet zovem da mi pomogne da se izvučem iz bajbokane, a još manje kada sam mu rekao koliko sam dužan bolnici. No imao sam dobar argumenat za sve to. Rekao sam mu:

– Pokušao sam da zamolim tvog prijatelja Skarlatija da mi pomogne, ali on nije bio u mogućnosti. Razumeš?!

Razumeo je. Perfektno je razumeo. Već sutradan sam dobio ne samo novac, već i advokata, pa sam se iz zatvora u Fort Pirsu izvukao samo sa uslovnom kaznom, a bili su podmićeni i bolnički troškovi. Požurio sam da zahvalim stricu za dobrotu. Urlao je u slušalicu, tako da nisam ni morao da je držim blizu uha:

– Drugi put ću pustiti da te ubiju, ili da te obese, ili da urade

s tobom šta god im padne na pamet. Imaš sreću da je za sve tvoje nevolje kriv Don Skarlati. Već odavno čekam dobar razlog da mu stanem na rep. E, pa, ti si mi pružio razlog, a ja sam tebi platio bolnicu i kauciju, i poslao sam ti advokata, i sve. Sad smo kvit.

Pokušao sam da mu, najslabim mogućim izrazima, zahvalim za sve, ali mi je on spustio slušalicu. Advokat mi je dao pet stotina dolara i tako smo se rastali. Ja sam otišao u Majami, i tamo sam, sa jednom... Ali, to ne spada u ovu priču!

Konačno, jednog dana sam otvorio novine i ugledao ogromna slova: »PONOVO RAT GANGSTERA! Čuveni voda bande, Don Skarlati i njegovi ljudi dignuti u vazduh u skladištu švercovane robe! Šta čini policija da zaštiti...« I tako dalje... Nisam ni morao da čitam, sve sam znao. Ali jedan mali članak na sledećoj strani pročitao sam od prvog do poslednjeg slova. Naslov je bio: »LAŽNI NASLEDNIK!« a govorio je o tome kako je čuveni Al Bimbo u stvari prevarant koji je obmanjivao čitavu naciju, pozajmljivao novac od nekih bogataša. Umalo me kap nije udarila!

Ko bi to rekao?! Baš ima drskih ljudi na ovom svetu!

– Kraj –

B

**ROTO
BIBLIOTEKA
X-100**

**NA PUTU
ODMORU
U PLANINI
NA MORU**

RAZONODIČE VAS

ROMANI

X-100

★ **WESTERN**

★ **KRIMI PRIČE**

★ **SVAKE NEDELJE NOVA SVESKA**

NIŠRO »DNEVNIK«, OOUR IZDAVAČKA DELATNOST

21000 Novi Sad, Bulevar »23. oktobra«, br. 31

PORUDŽBENICA

Ovim se neopozivo pretplaćujem na
PRVO KOLO SF biblioteke »Supernova« (Spok mora da
umre, Ka spuštanju noći, Nevolje sa Tihoom, Podmorsko tra-
ganje, Kildožer i Zvezdani ponor), po pretplatnoj ceni od 1.800
dinara.

Pretplatna cena ne može se menjati do isteka važnosti ove
porudžbenice.

Iznos od 1.800 dinara uplatiću odjednom, po prijemu »Dnev-
nikove« uplatnice

Poručilac: _____

Broj pošte, mesto: _____

Adresa stana: _____

U _____

Dana, _____ 1986. godine

Potpis

NIŠRO »DNEVNIK«, OOUR IZDAVAČKA DELATNOST

21000 NOVI.SAD, Bulevar »23. oktobra«, br. 31

PORUDŽBENICA

Ovim se neopozivo pretplaćujem na:

12 brojeva naučno-fantastičnih romana Roto-biblioteke
X-100, po ceni od 1.800 dinara za svih 12 brojeva.

Romane ćete mi isporučivati počev od broja _____, uz oba-
vezu da se ugovorena cena ne može menjati do isteka važnosti
ove porudžbenice.

Iznos od 1.800 dinara uplatiću odjednom, po prijemu »Dnev-
nikove« uplatnice.

Poručilac: _____

Broj pošte i mesto: _____

Adresa stana: _____

U _____

Dana _____ 1986. godine

Potpis

U SLEDEĆEM BROJU

FREDERIK EŠTON

LUNOV PORAZ

Imunobiolog svetskog glasa, dr Džas Belok uspeva da pronađe efikasan lek protiv raka i SIDE.

Moćne vladine agencije ne biraju sredstva da se dokopaju formule leka, nameravajući da ne dozvole pacijentima koji nisu državljani SAD da se njime leče, odnosno da od obolelih ljudi za lečenje zahtevaju ogromne sume.

Dr Belok je humanista koji na to ne pristaje. On želi da od njegovog leka svi imaju koristi ali mu tajne vladine agencije to ne dozvoljavaju. Dr Belok je primoran da beži i da se skriva. Vladine agencije angažuju i gangstere da ga pronađu i u Njujorku počinje jedna od najvećih potera svih vremena. Podzemlje obustavlja sve akcije i počinje da traži dr Beloka.

Osnovno pitanje je gde se nalazi kasete sa tajnim formulama lekova koje je stvorio dr Džas Belok i ko će pre stići do nje: Lun i njegovi prijatelji ili mračne sile zla. . .